

Harry Potter
a
tajemství starých druidů

(6)

Obsah

Obsah.....	2
Kapitola 1 - První hádka.....	3
Kapitola 2 - Zsvěcení Lee Jordana.....	14
Kapitola 3 - Pentagram.	19
Kapitola 4 - Pan Weasley a televizor.....	24
Kapitola 5 - První průzkum.....	33
Kapitola 6 - Hůl kouzelníka Merlina.....	41
Kapitola 7 - Umění mistrů odeklínačů.....	48
Kapitola 8 - Dolores Umbridgeová a její profesor.....	56
Kapitola 9 - Zpět v Tajemné komnatě.....	65
Kapitola 10 - Tatkovy padesátiny.....	76
Kapitola 11 - Obří dítě.....	89
Kapitola 12 - Druidská tajemství.....	101
Kapitola 13 - Hermionina hůl.....	110
Kapitola 14 - Vlkodlaci útočí.....	120

Kapitola 1 – První hádka.

Harry stál v dešti na vrcholu skalního útesu a zamračeně hleděl na rozbouřené moře pod sebou. Zachumlal se do svého cestovního pláště a trochu si nadzdvihl okraj kapuce, aby lépe viděl. Tohle počasí přesně korespondovalo s jeho náladou. Na zuřivý příboj pod ním se začal snášet soumrak a on se pomalu uklidňoval. Vtom za sebou zaslechl kroky, čvachtající v deštěm rozmáčené půdě. Otočil se a viděl přicházejícího Billa.

„Harry? Jsi to ty?“ ptal se jeho nejstarší švagr a pak se znepokojeně zeptal: „Něco se děje?“

„Ano, jsem to já, Bille, a ne, nic se neděje...“ uklidňoval ho Harry a dodal: „Přišel jsem jen na kus řeči...“

„Tak pojd' z toho přišerného deště. Myslel jsem, že tu máme nějakého sebevraha, co dostal depresi z toho počasí a rozhodl se skočit dolů...“ a odváděl ho do své útulné Lasturové vily.

Když si v předsíni sundávali pláště, tak z nich neukápla ani kapka. Oba byly očividně ošetřeny kouzlem „*Repellentus*“, které odpuzuje vodu.

„Kde máš Ginny?“ zeptal se Bill

Harry pokrčil rameny.

„Nevím, nejspíš teď bude v Doupěti.“

„Ale... snad ne první hádka?“ se zvednutým obočím vyzvídal Bill.

Harry si povzdechl:

„První určitě ne, ale zatím nejhorší...“

Bill se usmál a pak, s pohledem na jeho promáčené a zablácené boty, konejšivě pokračoval:

„Tak pojd' dál, sedneme si u krbu, usušíš se a všechno mi řekneš...“

„*Pulírexo*“ Harry si očistil boty od bláta a šel za Billem do obýváku. Přišla ho přivítat Fleur.

„Arry, tak ráda tě vidím...“ objala ho a políbila na obě tváře. Ty se hned rozpálily a Harry cítil, jak se mu do nich nahrnula krev.

„To tvoje vílí kouzlo pořád moc pěkně funguje, milá švagrová...“ usmál se na ni.

Fleur se rozesmála:

„Na tebe nikdy moc nefungovalo, švagříčku. To je také důvod, proč se Ginny nakonec se mnou smířila. Zpočátku mě neměla moc ráda... Ty jsi totiž jako Bill, ten se také nechá okouzlit, jen když chce...“ a lupla po svém manželovi svůdným pohledem. Bill se na ni usmál a dal jí pusku.

„Běž uložit malou sama, já si tady budu s Harrym chvíli povídat, než trochu uschne.“

Harry se posadil u krbu, vyzul si boty a nohy s promáčenými ponožkami si natáhl až skoro k plamenům.

Bill se posadil k němu a na malý odkládací stolek přivolal láhev a dvě skleničky.

„Dáš si se mnou ohnivou whisky?“

Harry se chvíli zamyslel a pak pokrčil rameny.

„Proč ne, zítra mám sice denní, ale jedna, dvě skleničky mi snad neublíží.“

Bill jim oběma nalil pořádnou dávku, podal sklenku Harrymu a pak se zeptal:

„Tak o co šlo? Chceš o tom mluvit?“

Harry přikývl a začal zeširoka:

„Víš, jak jsem se přimlouval za ty Afričany, tak jsem mluvil o tom, co jsem viděl v televizi, v mudlovských zprávách. Při tom jsem si uvědomil, že mi televize a čerstvé zprávy z mudlovského světa trochu chybí. Myslím si totiž, že bychom měli udržovat trochu větší kontakt s mudly, měli bychom vědět, co se mezi nimi děje...“ odmlčel se, trochu se napil a když se od Billa nedočkal žádné reakce, tak pokračoval:

„Včera jsem se byl podívat u Seamuse a Deana v kanceláři. Ukazovali mi, jak jim funguje ten internet, a poradili mi, jak snadno televizi získat. Oni si ten počítač pořídili stejně...“

Bill se konečně ozval:

„Prostě si ji v mudlovském obchodě v noci okopíruješ a přeneseš si kopii domů, ne? Tak přece vybavovali nábytkem i zámeček na Strašidelné hůrce...“

Harry přikývl:

„Ano, je to snadné, nic to nestojí a nikomu nic nechybí...“ znova se napil a chvíli se soustředil na ten pocit, jak se mu teplo rozlévá od hrdla až do žaludku a odtud pomalu do celého těla...

„Dnes jsem svůj záměr, pořídít do obýváku televizi, sdělil Ginny...“ povzdechl si.

Bill se rozesmál:

„A jí se to vůbec nelíbilo...“

„Čekal jsem, že by mohla mít něco proti, ale její reakce mě opravdu překvapila,“ pokračoval Harry. „Vylítla jako fúrie, byla úplně nepřítelna. Chtěl jsem jí vysvětlit svoje důvody, ale ona mě vůbec neposlouchala. A když jsem byl přesto neústupný, tak mi vpálila, že je to můj dům, tak ať si v něm dělám, co chci a utekla...“ a kroutil hlavou, jako by to pořád nemohl pochopit.

„Co je na televizi proboha tak špatného?“ zeptal se Billa.

Ten se rozesmál:

„Myslím, že je tvůj nápad skvělý a Ginny to jistě časem taky pochopí. Ono to bude trošku jinak, víš. Tady nejde ani tak o tu televizi, jako o to, že se v ní právě nahromadila spousta drobností, které jí vadí. A ta televize byla jen ta poslední kapka, která ji dovedla k výbuchu. Proto je potřeba se občas pohádat, pak si v klidu sednout a vyříkat si všechno, co vám na tom druhém vadí. Nějaké své chybičky, které Ginny dráždí, jistě dokážeš odstranit a u některých se ti to nepodaří. Mnohem důležitější je ale vědět, co toho druhého zlobí, uvědomovat si to a vyprazdňovat ten pohár trpělivosti hezky postupně, aby zase takhle nepřetekl...“ rozpovídal se Bill. „To je totiž základ šťastného a spokojeného manželství...“

Oba zamyšleně dopili své sklenky a Bill je zase nalil.

„Nemusíš se o ni bát. Dál jak v Doupěti neskončila a mamka jí dá školení o trpělivosti a toleranci. Jestli bude doma tat'ka, tak se určitě přidá a tvou stranu...“ uklidňoval ho Bill.

Pak se rozesmál:

„Uvědomuješ si, že když budeš mít doma televizi, tak tam máš tat'ku v jednom kuse?“

Harry s úsměvem přikývl:

„S tím počítám, a vůbec mi to nevadí. Ten dům je moc velký na to, abychom tam byli věčně sami. Charlie s Katií už se odstěhovali do Goldrikova Dolu, Hermiona je buď ve škole, u Munga nebo zalezlá u sebe v pokoji, kde se učí. Prý díky šamanovi zameškala spoustu přednášek ve škole a musí to dohnat... Ron na ni nemá trpělivost a ukáže se u nás jen sporadicky a my už máme s Ginny pomalu ponorkovou nemoc. Ještěže už v práci nejsme pořád spolu. Tak si alespoň dva dny od sebe odpočineme...“

Bill se rozesmál:

„No to je právě ono. Musíte se naučit spolu žít. To není jednoduché a občas to prostě zaskřípe. Proto je nejlepší tyhle hádky co nejrychleji házet za hlavu a nacvičit si udobřování. Víím, že ty to zvládneš, umíš odpouštět hodně rychle, ale Ginny je paličatá jako mezek, ta s tím bude mít ze začátku trochu problémy. Musíš s ní mít trpělivost...“

Harry si povzdechl:

„Já nedokážu ustupovat, jako to umí tat'ka, když víím, že mám pravdu a jsem v právu. Takže to nebude zase tak jednoduché...“

„To po tobě nikdo nechce. Ginny ví, že si nevzala žádnou bačkoru. Důležitější je to, že už se na ni nezlobíš a přesto, že budeš trvat na své televizi, tak jsi jí už odpustil tu nepěknou scénu, kterou ti předvedla...“

Harry přikývl, chvíli zamyšleně hleděl do plamenů v krbu a pak najednou rychle dopil svou porci whisky.

„Asi bych měl jít už domů. Neřekl jsem Kráturovi kam jdu a víš, jaký umí být zmatkař... A chci být doma, až se vrátí Ginny. Děkuji ti za podporu, Bille, moc jsi mi pomohl...“ a zvedl se, aby si obul už skoro suché boty.

„Moc rád, Harry. Máš u mě vždycky dveře otevřené, bráško. U nás se ti pokaždé dostane dobrého slova, útěchy i trochy vílího kouzla...“ loučil se s ním Bill s úsměvem.

Po návratu domů zjistil, že ohnivá whisky je skvělý aperitiv. Přestože Krátura udělal k večeři květákové placičky, které zrovna nemusel, snědl dva talíře, k velké skřítkově radosti. Harry zase ocenil jeho snahu o nastolení klidu v rodině, protože květákové placičky byly jedním z nejoblíbenějších jídel jeho ženy. Krátura nejspíš vycítil, že ten našťvanější v téhle domácnosti je právě ona a usmažil jí je pro lepší náladu. Ginny ale ještě doma nebyla. Harry se v kuchyni nezdržoval. Cítil se unavený a tak šel nahoru, aby se vykoupal a šel spát. Byl utahaný a o Ginny se nebál, tak usnul dřív, než dorazila domů.

Když se ráno probudil, tak už byla oblečená a odcházela do kuchyně na snídani. Harry si pospíšil a brzy spěchal za ní. Když při vstupu do kuchyně pozdravil a popřál jí dobré ráno, tak mu odpověděl jen Krátura. Ginny jeho gesto ke smíru nepřijala. Nasnídali se mlčky a beze slova taky odešli do práce. Tam se Ginny hned přidala ke svým mentorům a ani se po svém manželovi neohlédla. Harry si přisedl ke svým mentorům a smutně se po ní podíval.

„Ale copak? U Potterů mají tichou domácnost? Copak se děje?“ zajímal se hned Hrdonožka, kterému nic neuniklo. Harry jen mávnul rukou a ptal se, co je dnes ve službě čeká. Od zadržení Nedovy bandy a souboje s Africkým šamanem, byla v práci docela nuda. Těsně před tím, než vyrazili do terénu na obvyklou obchůzku po známých firmách, se u Harryho zastavil Dean.

„Tady jsem ti vytiskl pár typů nejmodernějších televizorů a k tomu i bytové antény, abys nemusel kromě elektriky shánět někde i kabel...“ a podával mu několik listů z tiskárny s obrázky a popisem několika televizí. „Taky tam máš adresy několika Londýnských obchodů, kde tyhle věci prodávají...“ a šel si za svou prací. Harry poděkoval, a aniž by si obrázky prohlédl, složil je a strčil do kapsy.

„Áha... To vypadá jako důvod střetu zájmů...“ uculoval se Hrdonožka a Harry si povzdechl.

„Neměli bychom už vyrazit?“ zeptal se, aby dal najevo, že o svých soukromých problémech se nehodlá bavit.

Po obvyklé pochůzce, při které navštívili i Munduguse Fletchera, se vrátili zpět na ústředí. Dělalí zápis z kontrol a bavili se o nich.

„Jsem zvědav, jak dlouho to Dungovi vydrží...“ uculoval se Harry, když zapisovali, že dotyčný seká dobrotu a našel si stálé zaměstnání. Dung byl totiž po příhodě s Nedovou bandou jako vyměněný. Nestýkal se už se svými kumpány z dřívějška a každé ráno chodil uklízet do své oblíbené vývařovny, kde měl za svou práci jídlo zdarma ještě i pár drobných navrch.

Hrdonožka pokrčil rameny:

„No, uvidíme... Tentokrát dostal opravdu zabrat, třeba zrovna tohle potřeboval, aby přišel k rozumu...“

Nemluvný Savage dodal:

„Bylo to peklo... Seděl jsem nahoře, tiše jako pěna a musel jsem se na to dívat... Měl jsem strach, že se z toho docela pomátne na rozumu. Je vidět, že má silnou náтуру, když ho to mučení nezlomilo víc...“

Odpoledne za ním do práce přišel Lee Jordan.

„Nevím, kde bydlíš, tak tě musím otravovat tady... Můžeš mi věnovat pár minut? Potřebuji se s tebou jen domluvit...“

Harry pohledem požádal své mentory o dovolení a po Hrdonožkově přikývnutí a mávnutí rukou, odvedl Leea na chodbu.

„Chtěl jsem si s tebou jen domluvit termín dalšího rozhovoru. Je teď okurková sezóna, Nedova banda a proces už jsou minulostí, o šamanovi mi psát zakázali a lidé si čím dál tím hlasitěji žádají pokračování tvého příběhu...“

Harry se usmál:

„Kdopak ti zakázal psát o šamanovi?“

Lee mávl rukou, jako by odháněl dotěrného komára.

„Kingsley i George. Oba si totiž hodně slibují od spolupráce s nimi a nechtěli, abych jim to nějak pokazil. George už dostal první pytel toho přenášecího prášku, výměnou za pár hraček a zrcátek...“ odhrnul svůj hábit a ukázal kožený váček u pasu. „Dostal jsem prezent, aby si mě udobřil...“ a potměšile se ušklíbl.

Harry se zasmál a zeptal se:

„O čem tedy chceš psát tentokrát?“

„Pro příští číslo chystám znova vydání toho Ritina článku, kde popisuješ Voldemortův návrat, ale byl bych rád, kdyby sis ho přečetl a doplnil, aby to bylo zajímavější a víc ten příběh odpovídal téhle době. A pak už je na čase konečně lidem vysvětlit, kde jsi byl ten skoro rok před porážkou Voldemorta a co jsi hledal. Proč jste vyloupili Gringottovy... Prostě předeheru pro finále. To by mělo vydat na další článek...“ plánoval si Lee

Harry se zamyslel a po chvíli se zeptal:

„Do kdy potřebuješ dodělat tu Ritu?“

„Do soboty...“ odpověděl mu Lee a trpělivě čekal, jak se Harry rozhodne.

„Dobře,“ přikývl nakonec. „Zastav se tu pro mě dnes v osm večer, vezmu tě k nám domů a uděláme tu Ritu. Na to další bych ale rád dal dohromady Hermionu, Rona a portrét profesora Brumbála. To nebude snadné vymyslet tak, abychom neprozradili nic z toho, co se nesmí dostat na veřejnost a při tom všechno uspokojivě vysvětlit.“

Lee odešel velmi spokojen a Harry se vrátil ke svým mentorům, kteří už na něj čekali, přichystaní na výpravu do Edinburghu, kde byla ve Starém přístavu skrytá kouzelnická obchodní ulice Kluzká, která měla pověst podobnou, jako Obrtlá. Taky kladli Harrymu na srdce, aby se držel těsně u nich, že nikdy nevědí, na jakého darebáka tam můžou narazit.

Přenesli se na zaneřádný dvorek hodně omšelého hostince U Zlomeného stěžně. Páchlo to tady močí a zvratky, až se z toho Harrymu zvedl žaludek. Ani jeho mentorům se tu moc nelíbilo a tak Savage rychle poklepal hůlkou na dřevěná vrátka uprostřed oprýskané zdi a rychle vešli do Kluzké ulice. Hned jak prošli, tak sebou Harry málem praštil. Tahle ulice byla opravdu věrná svému jménu. Kočičí hlavy na ulici byly pokryté malou vrstvou kluzkého bláta, až se jim nohy rozjížděly do všech stran. Harry se naučil protiskluzné kouzlo, které jeho mentoři okamžitě aplikovali na podrážky svých bot, a liboval si, jak se mu bude hodit v zimě.

Procházeli ulicí, nakukovali do obchůdků a s ironickým úsměvem sledovali, jak se ztrácí z ulice ti, co tu jen postávali a snažili se prodávat bez povolení, jen tak z tašky, nebo z kufru. Když vešli do prodejny Mandragóra, kde se prodávaly lektvary a různé přísady do nich, tak se Savage zarazil a ukázal na otevřenou krabici na konci pultu. Hrdonožka se zeptal prodavače:

„Vy nevíte, že lusky Úponice jedovaté se nesmějí volně prodávat? Na jejich prodej musíte mít licenci a ten, kdo je nakupuje zase povolení z ministerstva...“

„Já mám licenci!“ bránil se ostře zarostlý, snědý prodavač a ukazoval na stěnu, kde bylo zarámovaných několik, silně zaprášených, lejster. „A neprodávám ji volně. To je objednávka pro zákazníka, který má každou chvíli přijít, proto je tu připravená...“

„Tak si tu na něj počkáme a zkontrolujeme si ho...“ řekl Hrdonožka a přesunuli se všichni dozadu za roh, k velkému sudu s tlustočervy.

Když po chvíli Harry zahlédl malým okýnkem, jak se ke vchodu elegantním skluzem blíží George Weasley, tak se lekl a chystal se vyrazit do obchodu, aby ho varoval. Na rameno mu ale rázně dopadla Savageho ruka a stáhla ho zpět za roh. Jeho mentor se mračil, káravě kroutil hlavou a Harry zrudnul. Uvědomil si, že to je první střet zájmů v jeho bystrozorské kariéře... Zavřel oči a tiše se modlil ať má George všechna povolení, která jsou potřeba...

Jeho švagr mezitím došel do obchodu a halasně pozdravil:

„Nazdárek Hanku, máš pro mě tu úponici? Kolik mě to bude stát tentokrát, ty starý vydřiduchu?“

To už ale vystoupil z úkrytu Hrdonožka a zeptal se ho:

„A co takhle povolení k nákupu ingrediencí s omezeným prodejem, pane Weasley? To u sebe máte?“

Savage, stále s rukou na Harryho rameni, ho vystrčil za Hrdonožkou k pultu. George hodil po svém švagrovi vyčítavým pohledem a Harry jen střelil pohledem po svém mentorovi a lehce pokrčil rameny. Hrdonožka si té výměny pohledů dobře všiml, ušklíbl se a opakoval svou otázku.

„Povolení mám v krámě, tyhle důležité dokumenty sebou nenesím...“ řekl trochu nejistě George a Hrdonožka se usmál:

„V tom případě mi je nejprve pŕjdete ukázat, než vám to zboží dovolíme odnést, pane Weasley...“ a odvedl ho před obchod, kde se hned přemístili. Savage pustil Harryho rameno

a uvolněně se opřel o pult. Nečekali dlouho. Za pár minut se ti dva zase objevili před obchodem a Hrdonožka prohlásil:

„Přijde si pro to zítra. A vy mu to zboží nedáte, pokud neukáže povolení...“ a nechali George, ať si domluví zbytek.

Když pokračovali dál ulicí, tak se Savage překvapeně zeptal:

„On to povolení neměl?“

Hrdonožka se rozesmál:

„Jistě, že neměl. Dostal pár pohlavků a musel mi slíbit, že hned zítra si pro povolení přijde a donese mi ho osobně ukázat.“

Harry se zatvářil provinile. Myslel na to, co si od George ještě vyslechne a Hrdonožka s pohledem na něj pokračoval:

„Taky jsem mu řekl, že se po tobě nemusí dívat vyčítavě, protože tě Luke musel chytit pod krkem, abys ho nevaroval...“

Harry zrudnul a tvářil se patřičně zahanbeně. Hrdonožka pokýval hlavou:

„Budeš si to muset trochu srovnat v hlavě, Harry. Má se z tebe stát ochránce zákona a ty musíš dbát na jeho dodržování. Příbuzní i kamarádi jsou teď až na druhém místě... Musíš to nějak řešit, nemůžeš nikoho nechat, aby obcházel, nebo nedodržoval zákony. Mám George rád, proto jsem to řešil rozumně. Kdyby ho chytil někdo jiný, tak bude mít velké problémy...“

Prošli celou ulicí tam a zpět, zkontrolovali zaplivaný výčep, v kterém sedělo pár špinavých kouzelníků páchnoucích po rybách. Zastavili se také v prodejně, kde prodávali čerstvé ryby a Savage si tam koupil pár velkých čerstvých tresek.

„Děti je mají rády obalované s velkými bramborovými hranolky...“ vysvětloval s úsměvem.

Harry si uvědomil, že tresky v zásobách ještě nemají a tak dvě pěkné, velké ryby taky koupil. Dobře si prohlédl mudlovske noviny, do kterých mu je prodavač zabalil a pak balíček nechal zmizet, aby se tresky nezkazily, dokud se s Kráturou nedomluví, jak je připravit.

Svou pochůzku ukončili v hostinci U Zlomeného stěžně. Tady také žádnou hledanou osobu nespatriili a tak dnes nachytali jen George a u toho se dohodli, že jeho prohřešek do hlášení dávat nebudou. Dopili si máslový ležák a vrátili se na ústředí.

Bylo osm a Lee Jordan na Harryho už čekal. Ale po Ginny se Harry rozhlížel zbytečně. Lee mu oznámil, že se přemístila domů už tak před pěti minutami, hned, jak ji její mentoři propustili.

„Co se děje? Je na tebe naštvaná kvůli mně?“ ptal se překvapeně Lee.

Harry zavrtěl hlavou:

„S tebou to nemá nic společného, Lee. Myslím, že je spíš naštvaná sama na sebe a já to holt musím nějak vydržet... Jdeme, už mám hlad.“

Na chodbě se ještě zarazil a požádal svého tiskového mluvčího: „Pro jistotu... Ukaž mi svého Patrona, Lee...“ Když se po chodbě rozběhl jeho stříbřitý ohař, ke kterému mu Harry o Velikonocích pomohl, tak se usmál, zašeptal mu do ucha svou adresu a nabídl mu ruku na asistované přemístění.

Přemístili se na poslední schod před vstupní dveře a Harry dal Leemu trochu času na to, aby se rozhlédl po náměstí a příště už neměl problémy jeho dům najít. Pak ho odvedl dovnitř a šel před ním rovnou do kuchyně. Ginny zrovna dojedla, zvedla se od stolu, pozdravila Leeho a řekla Kráturovi:

„Budu se teď hodinu učit a pak půjdu rovnou spát. Prosím, abys dohlédl na to, že mě nebude nikdo rušit, Kráturo...“ a aniž by se na Harryho jen podívala, odešla z kuchyně.

„Páni... ta ale dokáže být protivná...“ vydechl překvapeně Lee.

„To mi povídej,“ usmál se Harry a zeptal se Krátury, jestli má dost jídla pro oba.

„Paní moc nejedla, takže zbylo dost i pro návštěvu, pane...“ řekl zklamaně skřítek a podíval se po svém pánovi, jako by to byla jeho vina, že jeho ženě nechutná.

„Ještě ty začínej...“ zabručel otráveně Harry. Pak si povzdechl a řekl: „Zkusím to s ní zítra už nějak urovnat, tohle není k vydržení...“

Pak už se věnovali jídlu, článku Rity Holoubkové, ve kterém Harry popisoval dost přesně, co se stalo, když jeho a Cedrika přenesl pohár na hřbitov v Malém Visánku. Po té dali dohromady i Harryho trápení s ministerstvem a Umbridgeovou. Popsal mu, jak probíhalo jeho disciplinární řízení, jak ho Umbridgeová nutila psát vlastní krví a snažila se ho donutit, aby odvolal svoje tvrzení, že se Voldemort vrátil. Nakonec napsali i to, jak se před svědky přiznala, že na něj mozkomory do Kvikálkova poslala ona. Popsali i vznik Brumbálovy armády a její konec tak, jak si to představoval Kingsley. Když měli hotovo, tak jim profesor Brumbál ze svého portrétu na krbové římse doporučil, aby si ten článek nechali raději ještě schválit ministrem, než ho dají do tisku.

Už měli skoro hotovo, když přišla domů Hermiona. Tak se spolu hned domluvili, že se sejdou v neděli po obědě, to měli volno všichni. Harry se rozloučil s Leem slibem, že mu prozradí pravdu o tom, co ten rok, kdy se ukryvali, dělali, aby jim pomohl vymyslet věrohodné vysvětlení pro veřejnost. Pak šel spát tak potichu, jak jen dokázal, aby neprobudil Ginny, která po samoučícím kouzlu potřebovala klidný a nerušený spánek.

Ráno se probudil až když Ginny odcházela na snídani. Tak se rychle opláchl, oholil, oblékl a pospíchal za ní. Jenže jak vešel do kuchyně, tak se Ginny zvedla od snídaně a chystala se odejít do práce, přesto, že ještě nebylo ani půl osmé. Když kolem něj chtěla proklouznout ke dveřím, tak ji rázně chytil za ruku a se slovy: „Tak už dost, to by snad už stačilo, Ginny!“ ji přitáhl k sobě.

Ginny se zamračila a zeptala se:

„Ty sis to s tou televizí snad už rozmyslel?“

„Tak takhle si to představuješ?“ zeptal se s úsměvem Harry, popadl ji v pase a posadil ji na stůl. Přistoupil k ní co nejbliže a pokračoval: „Když přijdu s nápadem, nebo názorem, který se ti nebude líbit, tak se mnou přestaneš komunikovat na tak dlouho, dokud si to nerozmyslím? Tak to si tedy chod této domácnosti představuji trochu jinak, miláčku...“

Ginny se hrozivě zamračila, chystala se skočit ze stolu dolů a utéct. Jenže Harry to čekal, pevně ji objal a držel ji na místě. Její mrštné vzpírající se tělo v jeho náručí v něm zvedlo nával touhy a on se ji ani nepokusil zastřít. Pustil svoje emoce na Ginny v plné síle. Cítil, jak nejprve ztuhla a pak se začala uvolňovat. Když konečně zvláčněla, tak našel její ústa a začal ji něžně líbat.

Ona mu na jeho něžnosti brzy začala odpovídat a tak začal přidávat na vášnivosti. Po chvíli špitla:

„Harry, přestaň, musíme do práce...“

„Ještě ne, máme trochu času...“ odpověděl jí a hladil jí tak, jak ji to nejvíc vzrušovalo.

Ginny zaúpěla:

„Nech toho, prosím... nemáme čas. Ještě jsi nesnídal. Harry, prosím, nech to na večer, ano?“

Harry se lišácky usmál a začal jemně vydírat:

„Dobře, nechám toho, když mi slíbíš, že tu se mnou zůstaneš a vyslechneš si, co ti chci říct. Do práce půjdeme spolu. Musíme spolu mluvit, miláčku, když chceme řešit naše problémy...“

Znova na ni vypustil svoje emoce naplno a Ginny zase zaúpěla:

„Dobře, dobře... Slibuji, že už s tebou budu mluvit...“

Tak skryl svoje emoce, i když v očích se mu ta touha leskla pořád. Pustil svou ženu a přesunul se ke smaženým vajíčkům a toustům, které už byly skoro studené. Ginny obešla stůl a sedla si proti němu.

„Říkal jsem si, kdy tě konečně napadne použít své zvláštní schopnosti, aby sis ji udobřil...“ pronesl ze svého portrétu se smíchem James.

Harry se po něm otočil a s trochou jedu v hlase se zeptal:

„A že byste mi poradili, to vás nenapadlo?“

Táta a Sirius se rozesmáli a jeho kmotr odpověděl:

„To víš, že napadlo. Ale Lili nám dost důrazně připomněla naši přísahu, že se nebudeme ani náznakem plést do vašich sporů.“

„Tohle si musíte vyřídit spolu, bez zásahů zvenčí... Věřím, že to samé ti řekla i Molly, nemám pravdu, Ginny?“ pokračovala máma.

Ginny s povzdechem přikývla a pak se zeptala Harryho:

„Co jsi mi to chtěl tedy říct?“

Harry se na ni zadíval, pořád s tou svou touhou v očích, pak si povzdechl a začal:

„Nechci se svého nápadu s televizí vzdát, Ginny, ale jsem ochoten přistoupit na nějaký kompromis. Jestli by ti tolik vadila v obývacím pokoji, tak si trochu upravím ten Siriusův pokoj úplně nahoře a udělám si z něj televizní místnost. Myslím, že to bude přijatelnější i pro tatku, aby si nepřipadal, že nás nějak omezuje, když se bude chtít přijít podívat...“

Ginny se naježila:

„Tak ty už ses stačil proti mně spolčit s tatkou?!“

Harry s povzdechem zakroutil hlavou:

„Co si o mně myslíš? S tatkou jsem o tom ještě vůbec nemluvil. Ani jsem ho už pár dní neviděl. Ale je mi jasné, že když budeme mít doma televizi, tak ho budeme vídat mnohem častěji, než teď...“

„No právě... Toho se mamka bojí nejvíc, že u nás bude víc než doma...“ povzdechla si Ginny.

„A tobě by to vadilo?“ zeptal se překvapeně Harry. Ginny zakroutila hlavou.

„Jistěže ne, ale mamce se tahle představa moc nezamlouvá...“

„No, to už bude ale jejich problém, ne náš. Oni nám do našich sporů zasahovat nechtějí, tak si to budou muset taky vyřídit jen mezi sebou, nemyslíš?“ usmál se na ni Harry a dojedl. Podíval se na hodiny nad krbem, které ukazovali za pět minut osm, a dodal:

„Dokončíme to večer, ano? Teď už opravdu musíme jít...“

Večer se vrátili domů promrzlí a promoklí ze společného zátahu v Obrtlé ulici. Zadrželi spolu se svými mentory jednoho zlodějíčka, který už nějakou dobu unikal před spravedlností, ale na dvě hodiny procházení v nevlídném prostředí Obrtlé, v počasí do kterého by ani psa nevyhnal, to byl jen žalostný výsledek.

Rychle se navečeřeli a pospíchali do ložnice, aby ze sebe stáhli ty mokré hadry a zahřáli se ve vaně plné horké vody. Při vstupu do ložnice, ale Harryho oči zavadily pohledem na starožitném pětiramenném mosazném svícnu, jehož podstavec byl zdobený palmami a tam, co se rozvětvoval, byla plastika slunce. Chytil Ginny za ruku, zvedl svícen a zeptal se:

„Co si takhle prohřát kosti v tropech, miláčku. Klidně tam můžeme přespat, zítra nemusíme ráno pospíchat do práce...“ a v očích se mu zase zaleskla touha při vzpomínce na jejich svatební cestu.

Hned, jak se ocitli na pláži před chatou, shodili ze sebe všechno oblečení a vrhli se do prohřáté vody laguny. Milovali se hladově, vášnivě a divoce. Harry byl v tu chvíli tím nejšťastnějším a nejspokojenějším člověkem pod sluncem. Když líně odpočívali až po krk ponoření do křišťálově čisté laguny, tak Ginny poškádlil:

„Budu se s tebou muset pohádat častěji. Tohle udobřování je totiž neuvěřitelně úžasné...“

V tu chvíli měl Ginny na zádech a hlavu pod vodou. Po chvíli laškování si to zopakovali...

Když pak spolu seděli na pohodlné, polštáři vystlané, lavičce před chatou na pláži a pozorovali, vykoupání, prohřátí a příjemně unavení, nádherný západ slunce na mořském horizontu, tak Harry přivolal láhev Rosmertiny medoviny a dvě skleničky. Vychutnávali si spolu ten úžasný hořkosladký nápoj a v klidu a pohodě probírali drobnosti, které jim na společném soužití vadí.

A tak si Harry připustil, že to musí být opravdu nepříjemné, když si ráno, jeho rozespalá žena sedne na holou, studenou, porcelánovou, záchodovou mísu a slíbil, že se bude soustředit na to, aby vracel zvednuté prkýnko tam, kam patří. Problém s různými způsoby vymačkávání zubní pasty se rozhodli vyřešit tak, že si koupí každý svoji. Beztak měl Harry radši mentolovou a Ginnina pasta s ovocnou příchutí mu nijak zvlášť nechutná. Taky slíbil, že svoje špinavé ponožky bude házet rovnou do koše na špinavé prádlo a nebude je pohazovat, kde mu zrovna odpadnou z ruky.

Ginny zase pro změnu slíbila, že svůj kartáč na vlasy nebude dávat do kelímku s Harryho kartáčkem na zuby, aby z něj před každým čištěním nemusel tahat její, sice krásně dlouhé, ale na zubech nežádoucí, rezavé vlasy. Pak si společně slíbili, že se na takové drobnosti budou navzájem upozorňovat průběžně, aby se rychleji naučili, jak tomu druhému co nejmíň znepříjemňovat společný život.

Když slunce zapadlo a nad nimi se rozprostřela nádherná, jasná, noční obloha plná cizích souhvězdí, tak se oba zase nechali ovládnout svou touhou. Když pak unavená, ale velmi spokojená Ginny usínala v Harryho náruči, tak prohlásila:

„Tak si tedy udělej ten svůj televizní pokoj... Ale jestli mě budeš kvůli tomu krámu zanedbávat, tak si mě nepřej...“

Tak Harry usínal s úsměvem na tváři a s nosem zabořeným do jejích voňavých vlasů.

Kapitola 2 – Zasněčení Lee Jordana.

Ráno nikam nespáchali, užili si příjemného dopoledního vedra na ostrově a domů se vypravili až před polednem, když už se to horko nedalo vydržet. Udělali s Kráturovou pomocí k obědu ty tresky, co Harry koupil v Kluzké ulici a tak se zase naučili nové jídlo. Krátura byl trochu rozpačitý, když po něm chtěli, aby je učil vařit, ale nakonec si to opravdu užíval.

Po obědě se zastavili v Doupěti. Dohodli se na nákupech v Příčné ulici a tak se šli zeptat mamky, jestli něco nepotřebuje, nebo nechce jít s nimi. Mamka vysypala z hrnečku jen pár Svrčků, ale zásoby doplnit potřebovala, tak se zeptala:

„Půjdete i ke Gringottovým? Už si tam troufneš, Harry? Potřebuji si vyzvednout nějaké peníze na nákupy...“

Harry si povzdechl:

„Však já taky už nemám, musím tam. Sice jsem z toho trochu nervózní, ale jednou se musím odhodlat, tak proč ne dnes.“

Ginny se rozesmála:

„Neboj, my tě s mamkou budeme bránit, kdyby na tebe byli zlí...“ a tak se vypravili na nákupy ve třech.

U Gringottových sice čekalo Harryho pár nevraživých pohledů od několika skřetů, ale většina z nich už se k němu chovala s profesionální přívětivostí a tak se brzy uvolnil. Když je vozíkovou podzemní dráhou neznámý skřet dopravil k jejich (už společnému) trezoru, tak Harry zjistil, že je tam víc zlata, než když ho viděl naposledy. Uvědomil si, že od Siriusovy smrti tady díky Billovi ještě nebyl a tak byl docela překvapený z toho, kolik toho přibylo. Měl trochu strach, že utrácel příliš mnoho a trezor už bude poloprázdný. Ginny ten rodinný poklad také ještě neviděla a Harry s úsměvem sledoval, jak překvapeně do trezoru zírá. Vzal ji kolem ramen a s úsměvem ji poškádlil:

„Dobře ses vdala, co? Ne, že začneš přehnaně utrácet, musí nám zbýt něco i pro děti...“

Ginny se probrala ze šoku, plácla ho laškovně po rameni, sebrala mu z ruky váček na peníze a nabrala hrst zlatých, stříbrných i bronzových mincí. Harry se k ní přidal, nabral další hrst a se slovy: „tolik zase šetřit nemusíš...“ přidal do váčku ještě dvakrát.

Mamka byla také velmi spokojena, jak se jejich konto hezky rozrůstá. Tatka dostával mnohem vyšší plat vedoucího oddělení nepatřičného užívání kouzel, děti byly přitom už skoro všechny z domu a vydělávaly si samy. Harry a Ginny ji zatahli do Čarocestovky a nastrkali jí tam do kapes několik zajímavých prospektů na společnou dovolenou s tatškou.

„Kdyby sis nevybrala, tak vždycky můžete jet na Siriusův ostrov, ten svícen si můžete vypůjčit kdykoliv...“ s úsměvem jí nabízel Harry.

To už ale došli k Georgeovi do obchodu a Harrymu se dovnitř moc nechtělo. Ještě Ginny neřekl, jak ho načapali bez povolení a měl trochu obavy, jestli si od něj něco nevyslechne. Když včera ráno přinesl Hrdonožkovi ukázat ne jedno, ale hned šest povolení, na všechny ingredience s omezeným prodejem, které běžně nakupuje, tak se po něm už nedíval vyčítavě, ale Harry měl přesto pocit, že v té situaci mohl udělat pro svého oblíbeného švagra víc, než udělal.

Ale George je všechny přivítal širokým úsměvem. Hned se pochlubil všemi novinkami, které byly v jeho obchodě k mání, předvedl jim i pár hezkých hraček pro malé děti, které vyráběl hlavně kvůli Harrymu, aby měl dárky pro svého kmotřence.

Harry si uvědomil, že u Teda už dlouho nebyl a tak mu hned koupil kouzelný bublifuk vypouštějící různobarevné mýdlové bubliny, které cinkaly, a když praskly, tak vytvořily nádherný pestrý ohňostroj a na Vánoce si pro něj zamluvil samohoupacího jednorozce se zlatou hřívou.

Když se pak mamka a Ginny šly pozdravit dozadu s Fredem v životní velikosti, tak se George Harrymu omluvil, za problémy, které mu svou lehkovážností způsobil.

„Budu si teď muset začít dávat trochu větší pozor na dodržování zákonů, když mám u bystrozorů tolik příbuzných... Uvědomil jsem si, že byla docela klika, že jsem narazil zrovna na vás. Schytl jsem sice pár pohlavků, ale dovedeš si představit, co by se dělo, kdyby mě chytila Zorina? Už kvůli tomu, aby vytrstala Rona, by mi hodila na krk disciplinární řízení a byl bych rád, kdybych vyvázl jen s pořádnou pokutou...“

Od George pokračovali do lékárny se seznamem ingrediencí na další lektvary do své bystrozorské sady a do Mžourova pro krmení pro všechny svoje zvířecí miláčky.

„Musíme koupit nějaké mlsky pro Fawkese. V poslední době nevypadá moc dobře, pořád spí. Už jsem ho jednou v podobném stavu viděl, ještě u profesora Brumbála...“ uklidňoval mamku, která se zatvářila ustaraně. „Asi se blíží jeho ohňový den. Tenkrát mě dost vyděsilo, když najednou vzplál a shořel na popel. Dost se mi pak ulevilo, když se z popela zase narodil jako malé holátko,“ dokončil s úsměvem.

Nakoupili si ještě nějaké oblečení, Harry si koupil pěkné, teplé manšestráky na zimu a Ginny neodolala a utratila dva Galeony a pět Srpců za teploučké vysoké kozačky s beránkem uvnitř. Nakonec našli vyšší zimní boty s kožíškem i pro Harryho a tak byli oba připraveni na zimní služby a pochůzky.

Konečně se dostali i do prodejny U Stříbrného svícnu, kde prodávali různý nábytek a drobnosti do domácnosti. Tam si Ginny vybrala kouzelnické rádio v dřevěné, krásně vyřezávané, bíle nalakované, skříňce.

„Tohle se bude krásně hodit na tu komodu v rohu u velké pohovky...“

Mamka jí ho pochválila a s úlevou se zeptala Harryho:

„Takže sis to s tím televizórem rozmyslel?“

Harry zavrtěl hlavou a usmál se.

„Ne, nerozmyslel. Jen ho nebudu dávat do obývacího pokoje, když ho tam Ginny nechce. Zařídím si televizní místnost až úplně nahoře, v Siriusově pokoji...“

Mamka se zatvářila nešťastně:

„Jen to prosím neříkejte Arturovi, nebo s ním nebude k vydržení...“

Harry ji chlácholivě objal kolem ramen a vysvětloval:

„Ale no tak, mamko. Vždyť my budeme rádi, když k nám občas přijdete na návštěvu. Ty si sedneš s Ginny u rádia, budeš ji učit plést ty krásné svetry a proberete si svoje holčičí problémy. Já a tat'ka si zase zalezeme k televizi a probereme si svoje věci. Vždyť vás vidíme tak málo. Tat'ku už jsem pár dní vůbec neviděl a to pracujeme na ministerstvu ve stejném patře... Myslíš, že nám nechybíte?“

To už mu ale Ginny vrazila do náruče jejich nové rádio a pospíchala zpátky do obchodu.

„Ještě že jsi mi připomněl ty pletací jehlice... Mamko, pojd' mi poradit, které budou nejlepší.“

Když dorazili k večeru domů, ověšení balíčky, s rádiem v náručí, tak všechno jen rychle složili na hromadu, že to Ginny vybalí, až Harry odejde na noční. Jenom rádio jí odnesl do obývacího pokoje a ještě jednou ji pochválil, jak krásný přístroj vybrala... Neměli však čas ani na to, aby ho vyzkoušeli. Před večeří rychle uvařili další fázi veritaséra a po večeři se Ginny, zase celá smutná, loučila s Harrym, když odcházel do práce. Ještě si nezvykla, že nejsou pořád spolu a Harry v jejích očích pokaždé zahlédl stín strachu, aby se mu něco nestalo. Zkontroloval si zrcátko v kapse, protože věděl, že se mu ještě před usnutím ozve, aby se ujistila, že je v pořádku.

V práci na něj na stole čekal vzkaz od Kingsleyho:

Článek jsem přečetl a schválil v plném znění. Jen si uvědom, že si po jeho zveřejnění budeš muset dávat dobrý pozor na Dolores Umbridgeovou. Vždycky k tobě měla averzi a až si tenhle článek přečte, tak by jí mohlo přeskočit a mohla by tě napadnout.

V neděli bych přišel taky, jestli ti to nevadí, aby za mnou zase Lee nemusel chodit. Chtěl bych vědět, co všechno mu chceš říct. Stejně ti musím vrátit toho Fénixe, už ho nepotřebujeme.

Kingsley

Harry si povzdechl a na tázavý pohled svých mentorů jim dal vzkaz přečíst.

„Já snad nikdy nebudu mít klid. Až si ten článek přečtete, tak pochopíte...“

Hrdonožka se zasmál:

„Já jsem tu ježibabu taky nesnášel... Neboj, dáme na tebe pozor...“

Savage jen souhlasně přikývl.

Nakonec měli klidnou službu, dokonce si chvíli zdřímli. Harry si zalezl vedle do kanceláře Seamuse a Deana, kteří měli v rohu pohodlné, velké křeslo, jako stvořené k tomuto účelu.

Ráno se pak s nimi dohodl, že mu přijdou příští týden zavést do domu elektřinu a nainstalovat televizor. Oba se to totiž naučili od Richarda z údržby, který byl vyučený elektrikář a zavedl proud i na ministerstvo.

V sobotu zase měla noční službu Ginny a Harry měl volno. Tento den si vyčlenil na večerní hodiny s profesorkou McGonagallovou u které se tajně učil, jak se stát zvěromágem. Už šel dneska na svou čtvrtou hodinu a zatím sám se sebou moc spokojený nebyl. Moc mu to nešlo. Už se sice dokázal proměnit v jelena, krásného, mohutného, bílého dvanáctáka, ale zatím pokaždé zůstalo jeho oblečení ležet na zemi, místo toho, aby zůstalo na něm. Paní profesorka vždycky přivolala velký paraván, za kterým mohl přijmout zase svou podobu a rychle se obléknout, ale Harryho rozčilovalo, že ještě nepřišel na to, jak to udělat, aby se vrátil do své podoby zase plně oblečený. McGonagallová ho s úsměvem nabádala k trpělivosti. Tvrdila, že jde jen o rutinu, kterou určitě brzy zvládne, ale hned ho srazila do kolen informací, že Ginny se to podařilo až po více než měsíci práce, dvakrát týdně.

Aby svoje hodiny utajil i před svými rodiči na portrétu, dopravoval se do Bradavic krbem ze vstupní haly ministerstva, kam se vždy večer přemístil, když se pod nějakou záminkou vytratil z domu. Takže dnes ohlásil, že si jde omrknout mudlovské obchody a vybrat ten správný televizor a šel se učit jak se stát jelenem a neztrácet přitom své oblečení.

A dneska se mu to při druhé přeměně konečně podařilo! Sice vůbec netušil, co udělal jinak, než jindy, ale přeměnil se zpět plně oblečený. Zbytek hodiny strávil tím, že přemýšlel, co udělal jinak, proč mu to tentokrát vyšlo.

„Teď už se dokážeš bezpečně přeměnit zpět, Harry. Už nehrozí nebezpečí, že bys zpětnou transformaci nezvládl, tak můžeš začít trénovat doma. Musíš přijít na to, jak to dělat správně. Pak už ti to půjde samo, naprosto automaticky...“ potěšila ho paní profesorka. „Příští týden, ale zase přijd', budeš si moci tu přeměnu zkusit několikrát, abys získal jistotu, než se zaregistruješ na ministerstvu.“

A už tu byla neděle. Hosté se začali scházet hned po obědě a tak už v jednu zasedli kolem stolu v kuchyni, na kterém stál zlatý Fénix na pyritové hoře a s roztaženými křídly vypadal, jako by měl každou chvíli vzlétnout. Ten pravý Fénix unaveně dřímал na svém bidýlku v rohu a vůbec ho nezajímalo, co se v kuchyni děje.

Po té, co Harry žádal po Leeovi slib, že to co se teď dozví, nikdy nezveřejní a ani neprozradí nikomu jinému, ozval se ministr:

„Neříkej, že ti jen slib od Leea stačí? Vždyť ho znáš, jaká je to slepičí prdelka...“ a s úsměvem kroutil hlavou. Přesto jeho výtka zněla dost vážně.

Lee po něm hodil rozčilený pohled a pak řekl:

„Klidně budu přísahat na tu sošku, jestli mi nevěříte! Proto jsi ji sem přinesl, Kingsley? Fakt mi nevěříš?!“

Harry se zadíval Lee Jordanovi do očí a pak ho uklidnil:

„Já ti věřím Lee, vím, že bys mě nezradil. Mě bude tvůj slib stačit.“

„Harry, Harry... Pořád zapomínáš, jak se nám taková důvěřivost vymstila?“ ozval se z portrétu James.

„Lee, přece není jako Červíček...“ zakroutil hlavou Harry. „To byl zbabělec, zradil ze strachu.“

„Myslel jsem, že už jste se naučili spoléhat na Harryho instinkty...“ s úsměvem se přidal do diskuse profesor Brumbál.

Kingsley se rozesmál:

„Od vás to zní trochu divně, pane profesore. Vy jste byl vždycky extrémně nedůvěřivý...“

Už se ale uklidnil, přikývl a dodal:

„Dobře, Lee, budeme ti věřit.“

Hned na úvod mu Hermiona vysvětlila, co je to viteál a jak se vytváří. Lee ji pozorně poslouchal, a když skončila, tak se, s děsem ve tváři a hnusem v očích, zeptal:

„Tak tedy jeho viteál jste museli uloupit od Gringottových? Kvůli němu nezemřel, když se na něj od tebe tenkrát odrazila ta kletba?“

Harry se ujal slova a vysvětlil mu, že to bylo všechno mnohem složitější. Řekl mu téměř všechno. Vynechal jen to, že sám byl sedmým, neplánovaným viteálem a zcela ze svého vyprávění vypustil i relikvie. Když po půlhodině své povídání ukončil, tak na něj Lee užasle zíral a nenacházel slov. Chvíli tak seděli mlčky proti sobě a na všech bylo vidět, jak se jim ta hrůza, kterou tehdy prožívali, znova ve vzpomínkách oživila.

Pak se Lee zeptal:

„Co jste ale tenkrát hledali u Láskoráda?“

Harry se chvíli zamyslel a pak mu odpověděl:

„Viděls ten symbol, co nosí na krku? Narazili jsme na něj při pátrání po viteálech a mysleli jsme si, že by nás mohl dovést k dalšímu. Přišli jsme za ním, aby nám o něm něco řekl. Z toho, jak psal, jsme předpokládali, že je na naší straně, ale nevěděli jsme, že Smrtijedi unesli Lenku a vydírají ho. Utekli jsme na poslední chvíli, málem nás dostali. Stejně to byla falešná stopa, ten symbol neměl s viteály nic společného. Takových chyb jsme udělali hodně, než jsme se dopracovali k nějakým výsledkům. Uměli jsme toho ještě tak málo... Když se na to dívám zpětně, tak to bylo ode mě hodně troufalé, že jsem se do toho pustil jen s Ronem a Hermionou. Možná jsem měl sebou vzít Lupina, Kingsleyho nebo někoho jiného z dospělých... Ale byl jsem tehdy tak plný nedůvěry... Od profesora Brumbála i kvůli němu a tomu, co o něm Rita psala. Kromě Rona a Hermiony byl jediný, komu jsem kdy stoprocentně věřil a pak bylo najednou všechno jinak. Opravdu jsem tehdy nevěřil nikomu... Až na hradě, když jsem viděl, jak se bez nějakého dlouhého vysvětlování všichni pouštíte do boje - tam jsem zase začal věřit, že v tom nejsme sami.“

Kapitola 3 – Pentagram.

Chvíli seděli mlčky, každý ponořen do svých vzpomínek. Pak Harry tohle vyprávění uzavřel slovy:

„Jistě chápeš, že se tohle na veřejnost dostat nesmí. Víš, kolik by se našlo bláznů, kteří by byli kvůli nesmrtnosti ochotni a schopni zmrzačit svoje duše?“ a když viděl, jak nechápavě na něj Lee zírá, tak mu stejně barvitě, jako tenkrát Malfoyovým, vysvětlil, jak Voldemort dopadl. Musel přidat i vyprávění o svém výletu na hranici mezi životem a smrtí, o Brumbálovi, který tam na něj čekal, aby mu všechno vysvětlil.

Lee vypadal, jako by byl v šoku. Pak zakroutil hlavou a zeptal se:

„Co se dá vymyslet, abys tohle vysvětlil? Mě tedy nic nenapadá...“

„Nebude to snad tak těžké. Nezapomeň, že lidé vědí jen o tom, jak jsme se vloupali ke Gringottovým. O tom ostatním nikdo nic neví, takže je zbytečné tím někomu zatěžovat hlavu. Celou tu dobu jsme prostě jen pátrali po místě, kde je ukrytý ten jeden předmět a do Bradavic jsme museli proto, abychom ho zničili. Nebelvírův meč, kterým jsme to chtěli původně udělat, nám sebrali skřeti a tak jsme museli do Tajemné komnaty pro zub Baziliška...“

Bill to vysvětloval skřetům tak, že profesor Brumbál zjistil, že existuje předmět, který Voldemortovi zajišťuje nesmrtnost a řekl mi, abych ten předmět vypátral a zničil, jinak ho nebudu moct zabít. Jak jsem zjistil, že je ten předmět uložen v trezoru Lestrangových, tak jsem se tam prostě musel dostat, abych dokázal Voldemorta porazit. Když se ptali, jak je možné začarovat do předmětu nesmrtnost, tak jim řekl, že je to tak pokročilá černá magie, kterou nemůže znát. Věděli to jen Brumbál a Voldemort a ti to nikomu dalšímu neřekli...

Ale nevím, jestli bude takové vysvětlení tvým čtenářům stačit...“

Lee se dlouze zamyslel, pak vytáhl svůj samopišící brk, přivolal si kus pergamenu, začal diktovat úvod a pak jim kladl otázky:

„Kde jste se skrývali, že vás nedokázaly vypátrat ty bandy lovců, které se za vámi honily?“

„Jak jste přežívali, když jste neuměli pořádně čarovat, ani vařit?“

„Koho jste na svých cestách potkali a kdo vám pomáhal?“

„Kde všude jste po tom předmětu pátrali a proč?“

„Jak se vám ho nakonec podařilo vypátrat?“

...a další a další.

Odpovídali mu střídavě Ron, Hermiona i Harry a nakonec vznikl poutavý článek o jejich peripetiích s hledáním předmětu, pomocí kterého měli zničit Voldemorta. Popisovali, jak

se stěhovali z místa na místo, trpěli hladem, protože byli živi jen z toho, co našli v lese, v okolních mudlovských usedlostech, nebo obchodech. Pátrali na místech spojených s Tomem Radlem, o kterých Harry věděl díky profesorovi Brumbálovi. O tom, jak je nakonec polapili a z reakce Bellatrix Lestrangleová konečně pochopili, kde je ten předmět ukrytý. Vyprávěli o statečném domácím skřítkovi jménem Dobby, který je s nasazením vlastního života ze spárů Smrtijedů vysvobodil, ale Aberfothovo jméno zcela úmyslně vynechali. Billovo jméno také nezmínili, napsali jen, že se ukrývali u jednoho z členů rodiny Weasleyových a připravovali se na vloupání. Když psal Lee poznámku - *O podrobnostech tohoto jediného úspěšného vloupání do banky Gringottových se naši hrdinové odmítají s námi podělit a všichni se znovu omlouvají skřetům za problémy, které jim tím způsobili.* - tak se potutelně uculoval a uličnicky na ně mrkal.

„Ale mě to řeknete, že jo...“

Harry jen mávl rukou a odbyl ho:

„Už jsme to vyprávěli několikrát, musels to už slyšet.“

Radši mu vysvětlil, jak se jim do rukou dostal meč Goldrika Nebelvíra a tím zcela očistil profesora Snapea, jako domnělého Smrtijeda. Teď už bude všem jasné, že byl věrným stoupencem profesora Brumbála a za Smrtijeda se vydával pouze na jeho přání.

Nakonec vysvětlili, proč se vydali do Bradavic. Meč, kterým měli ten předmět zničit, sebrali skřetové a oni museli vymyslet jiný způsob, jak to udělat. Jediné přístupné řešení, o kterém věděli, byly zuby s jedem Baziliška, který hnil už několik roků v Tajemné komnatě...

„Tím tenhle článek uzavřu,“ konstatoval Lee. „O tom, co se pak dělo v Bradavicích, už bude jiný článek. V tom namíchám vzpomínky několika různých účastníků, aby to bylo barvitější...“ Potom na nesouhlasný Kingsleyův pohled dodal: „Nemusíš mít strach, donesu ti ho ke schválení. Nejsem blázen, nijak netoužím po tom, prozradit při tom nějaké tajemství a ztratit na půl roku paměť.“

Pak si znova ten článek přečetli a opravili pár chybiček. Harry byl tentokrát opravdu spokojený. Podařilo se mu rovnoměrně rozdělit zásluhy na jejich přežití. Hermioně připsal ke cti, že neumřeli hlady, když je pomocí svých skromných tábornických a kuchařských znalostí alespoň občas trochu nakrmila. Vyzdvihl Ronovu statečnost, když zachránil ze zamrzlého jezírka nejen meč, ale i jeho, když se tam málem utopil. O hádkách a rozchodem tam samozřejmě nic nepsali. Navíc definitivně očistil i jméno profesora Snapea - ano, opravdu mohl být s tímto článkem spokojen.

Lee se nějak špatně soustředil na úpravy a kontrolu. Nakonec pergamen odložil a zeptal se:

„Můžete se mi ještě chvilku věnovat? Pořád mi vrtá v hlavě ten skutečný příběh o viteálech. Rád bych si pár věcí trochu ujasnil...“ a přivolal si před sebe starý školní atlas, z kterého se učí mudlovské děti zeměpis. Okopíroval si stránku s mapou Anglie a hned udělal kroužek kolem Londýna.

„Jeden viteál byl tedy tady...“

Pak chvíli na mapě hledal a udělal kroužek na severu, někde v Peninských vršcích.

„Dva byli v Bradavicích...“

„Počkej,“ zarazila ho překvapená Hermiona. „Jak víš, kde leží Bradavice? To přece nikdo neví...“

Lee se široce usmál a hrdě odpověděl:

„Našel jsem jednu starou kouzelnickou mapu a na ní byly zakreslené Prasinky. A kde jsou ty, tam jsou i Bradavice, že?“

Harry přikývl, ale hned ho opravil:

„Ale tam byl jen jeden, ten diadém. Deník byl původně ukrytý u Malfoyových. Lucius ho propašoval v Příčné ulici Ginny mezi učebnice, když nastupovala do prváku, chtěl se jejím prostřednictvím pomstít tatkově, že mu stál v cestě v uplatnění zákona na potírání mudlů...“

Lee se zahloubal do mapy.

„Malfoyovi... Tam už jsem párkrát šmíroval, jestli je nenachytám u nějakých nepravostí...“

Udělal kroužek kousek pod Bristolem.

„A pak Malý Visánek, že?“ a další kroužek přibyl v severní části Walesu. „Teď ještě, kde leží ta jeskyně s jezerem nemrtvých...“ podíval se tázavě na Harryho.

Ten pokrčil rameny:

„Tak to opravdu nevím. Někde na pobřeží, odvedl mě tam profesor Brumbál, takže nemám vůbec představu, kde to vlastně bylo...“ a otočil se k portrétu nad krbem.

Profesor Brumbál se zamyšleně podíval na Leea a zeptal se podezřívavě:

„Nechceš to vědět proto, že se do té jeskyně toužíš podívat, že ne?“

Lee se rozesmál:

„Sice se občas chovám trochu bláznivě, ale šílený nejsem, pane profesore. Když budu vědět, kde přibližně se to místo nachází, tak se mu zdaleka vyhnu, to mi můžete věřit...“

Profesor přikývl a pak prozradil jemu i ostatním:

„Je to severně od Londýna, divoké pobřeží kousek u Burham Nortonu. Vozili tam děti z toho sirotčince, kde Tom byl, aby se nadýchali čistého mořského povětří...“ a na mapě přibýlo další kolečko.

„Myslel jsem si to,“ konstatoval Lee a jeho brk pospojoval všechny ty kroužky do jednoho velkého kruhu. „Nerozmístil je jen tak náhodně, mělo to mít nějaký řád...“

Hermiona se rychle naklonila nad stůl a sebrala mu tu mapu.

„Jak to, že mě to nenapadlo už před tím, hodit si ty místa na mapu! Jak jsem mohla být tak hloupá! Mohlo nám to ušetřit spoustu času, kdyby mě to napadlo!“ nadávala si. „Tohle totiž není kruh!“ a začala svým brkem, namočeným do jasně rudého inkoustu, spojovat ty

kroužky úplně jinak. „Tohle je přece PENTAGRAM!“ vykřikla a vrátila mapu s nakresleným obrazcem před Leea.

Lee i ostatní na ni překvapeně zírali.

„Počkej, Hermiono, to přece nedává smysl...“ řekl Lee a vytáhl spod košile zlatý řetízek s přívěškem ve tvaru pentagramu. „Ten jsem dostal od svého kmotra při křtinách a od té doby jsem ho nesundal. Je to symbol ochrany. Má chránit před určnutím, kletbou a černou magií vůbec. To přece s viteály a Voldemortem vůbec nejde dohromady!“

Znova se zadíval na mapu a dodal:

„A navíc je celý nějak nakřivo, to bude nesmysl...“

Harry ho zamyšleně zarazil:

„To záleží na tom, z jakého úhlu se na něj díváš, Lee. Já ho vidím od Bradavic a to byl pro Voldemorta střed celého světa. A odtud vypadá přesně tak, jak má asi vypadat obrácený pentagram, znamení rituální černé magie...“

Pak ještě zamyšleně dodal:

„Proto se tedy s Nagini nastěhoval k Malfoyovým, když zjistil, že byl deník zničen...“

Lee pentagram před sebou na stole otočil a užasle se na něj díval, když se ozval i Kingsley:

„Stejně to nedává smysl. Proč chtěl tedy šest viteálů, když potřeboval pentagram... To byl jeden navíc, ne?“

Hermiona náhle zbledla jako stěna a zeptala se:

„Lee, co je přesně uprostřed toho pentagramu? Není tam náhodou Godrikův Důl?“ a když Lee s otevřenou pusou a prstem zapíchnutým přesně doprostřed té jasně rudé, hrozivě vypadající hvězdy přikývl, tak pokračovala: „Když tě přišel zabít, tak chtěl vytvořit svůj poslední, šestý viteál, Harry. Musel mít sebou nějaký obzvlášť významný předmět pro tyhle účely. Asi byl zničen nebo ztracen, když se od tebe odrazila ta smrtící kletba, jinak by si pro něj došel a nedělal šestý viteál z Nagini... Ale stejně bychom se tam měli jít podívat, jestli po něm něco nezůstalo.“

Zamyšleně se zadívala Harrymu do očí.

„Nikdy jsi v tom domě nebyl, že?“

Harry zavrtěl hlavou:

„Ne, ale uvažoval jsem o tom. Když mi táta o něm vyprávěl. Je to dům Potterových, bydleli v něm babička s dědečkem a táta tam vyrůstal. Chtěl jsem se tam jít podívat, jak moc je poškozený, jestli by se nedal zrekonstruovat a zabydlet. Stejně se s Ginny chceme časem odstěhovat na venkov, tenhle městský dům, nám k srdci moc nepřiřostl...“

Pak se zvedl a řekl:

„Tak tam zajdeme hned, ne?“

„Počkej, brzdi...“ zarazil ho Kingsley. „Neměl bys tam jít nepřipravený Harry. Jestli tam ten předmět ještě je, tak bude určitě zajištěný nějakou opravdu mocnou kletbou, to by nás všechny mohlo zabít. Měl bys sebou vzít Billa, to je zkušený odeklič. A jestli tam už není, tak ten dům je v takovém stavu, že by sis měl připravit pár zpevňovacích kouzel, aby nám to tam nespadlo na hlavu. Já bych s vámi teď stejně jít nemohl, budu muset domů. Slíbil jsem Angelině, že půjdeme na večeři k jejím rodičům...“

Harry se zamyslel, přikývl a řekl:

„Dobře, domluvíme se na jindy a připravíme se na to. V pondělí a úterý nepřipadá v úvahu, máme s Ginny denní. Na středu mám domluveného Deana se Seamusem, takže taky ne. Co ve čtvrtek odpoledne, hodí se vám to?“

„Já mám ve čtvrtek denní, takže nemůžu...“ přihlásil se Ron.

„A v pátek zase nemůžu já,“ dodala Hermiona. „Je úplněk, musím být u Munga...“

Harry pokrčil rameny:

„Tak to necháme na sobotu? Můžete všichni?“ a když přikývli, tak pokračoval: „Domluvíme to tedy s Billem. A vy se koukejte naučit nějaká kouzla, která nám zajistí, aby se nám to tam nezřítilo na hlavu...“

A s tím se nakonec všichni rozešli.

Kapitola 4 – Pan Weasley a televizor.

V úterý večer si šel Harry s Deanovou pomocí vybrat svůj nový televizor. Dean ho odvedl do jednoho z největších obchodů s elektronikou, aby si k počítači v práci pořídil ještě nějakou lepší tiskárnu a přitom pomohl Harrymu s výběrem.

„Musíme si pospíšet, Harry, za chvíli se spustí alarm a za pár minut tu bude hlídka. Málem nás se Seamusem nachytali, utekli jsme na poslední chvíli...“

Harry se na něj překvapeně podíval:

„Profesor Křiklan tvrdí, že na ty jejich bezpečnostní systémy stačí obyčejné mrazící kouzlo... Myslel jsem, že tohle víte.“

Tak hned po přemístění dovnitř zmrazili krabici zabezpečovacího systému, umístěnou za vchodovými dveřmi a měli dost času vybrat si všechno, co budou potřebovat. Okopírovali si nejen tiskárnu a krásný, velký, stříbrný televizor, ale i anténu, zásuvku, celý kotouč elektrického kabelu, stolek, nějaké nahrávací zařízení, o kterém neměl Harry tušení, k čemu slouží i velmi pohodlně vypadající, televizní křeslo. Nakonec nezapomněli zase odmrazit poplašné zařízení a ztratit se dřív, než způsobilo poplach.

Všechny ty kopie Harry přemístoval rovnou do Siriusova pokoje a tak teď prozradil Deanovi svou adresu a šli se na svůj „nákup“ hned podívat. Krátura jim po příchodu oznámil, že se Ginny šla učit a pak půjde rovnou spát, tak aby ji nerušili. Dodal vyčítavě, že z těch jejich nákupů neměla moc dobrou náladu a Dean se podívil:

„Myslel jsem, že ti tu televizi nakonec schválila?“

Harry přikývl:

„Schválila, ale radost z toho moc nemá...“ pak mávl rukou a dodal: „Však ona si zvykne.“

Když vešli do pokoje pod půdou, tak se zarazil:

„No páni... Jak se to sem všechno vejde?“ Siriusova velká postel byla plná a přes křeslo a stolek se k ní ani nemohli dostat.

„Počkej,“ zarazil ho Dean, pekelně se soustředil a za chvíli z postele zmizela jeho tiskárna.

„Doufám, že jsem se s ní trefil na stůl a nerozbil ji dřív, než ji začneme používat... Přemístování předmětů nikdy nebyla moje nejsilnější stránka,“ dodal s úsměvem.

„Na co potřebujete vůbec další tiskárnu? Vždyť už tam jednu máte, ne?“ divil se Harry.

„Jo, to máme,“ povzdechl si Dean. „Jenže málo výkonnou a hlučnou. Včera jsme dostali za úkol z odboru záhad, abychom jim zjistili, co všechno vědí mudlové o Egyptských božstvech a Faraónech a ten krám nám tam rachtal celý den, než jsme to vytiskli. Odnosil jsem dolů

celé stohy papíru a nakonec nám v ní došla barva. Než hledat ty správné zásobníky barvy do té hlučné plečky, tak bylo jednodušší pořídit novou, lepší..." vysvětloval.

Pak spolu do rohu umístili stůl, postavili na něj televizi a pod ní dal Dean to záznamové zařízení.

„K čemu to vlastně je? To je něco, jako video?“ ptal se Harry, který něco podobného nikdy neviděl. „Myslím, že jsi to vzal zbytečně, stejně s tím nebudu umět zacházet..."

„Klídek, to tě naučím, je to jednoduché. Naprogramuješ to, aby ti to nahrávalo každý den hlavní zprávy, a budeš se na pak moct podívat, i když jejich vysílací čas nestihneš. Mám to doma taky a hojně ho využívám, protože trávím večery u Lenky..."

Harry se zarazil:

„No, jo... Jak to s vámi vlastně vypadá? Už jste se zasnoubili? A kdy bude svatba?"

Dean se zasmál:

„Na svatbu se zatím moc netěš. Se zasnoubením čekáme jen na to, až se na ni táta přestane zlobit, že mu utekla k Aberforthovi. Prstýnek už mám připravený dva měsíce. Abe si s ním zašel promluvit a tvrdí, že se na Lenku už nezlobí, prý to chápe, ale když za ním minulý týden byla, tak se mu ještě moc do usmiřování nechtělo..."

Harry pokrčil rameny:

„No, alespoň, že můžete být spolu, ne?"

Dean se zašklebil:

„Jen si nemysli... S Abem to taky není jednoduché. Za Lenkou smím jen do kuchyně. Chodit tam můžu jen zadem, přes dvorek, abych mu jako „ministrský úředník“ neplašil štangasty. Hlídá ji jak vlastní... Když jsem se pokusil proplížit k ní do pokojíku, tak mě vždycky načapal a dokonce jsem dostal i pár pohlavků..."

Na Harryho, opravdu udivený, pohled vysvětlil:

„Ne, že bych si je nezasloužil... Když nás jednou vyrušil v dost nevhodném okamžiku a hnal mě ven, tak jsem se nějak neudržel a uklouzlo mi pár nepěkných výrazů..." smál se. „To už jsme si spolu vyříkali. Slíbil, že až budeme zasnoubení, tak nám dá pokoj," povzdechl si. „Takže nezbyvá, než konečně přesvědčit Láskoráda, aby se na Lenku přestal zlobit a dovolil nám, abychom se zasnoubili..."

Během povídání dali společně televizní pokoj dohromady. Siriusovu velkou postel zúžili na polovinu a postavili ji ke zdi. Vystlali ji polštáři, takže mohla sloužit, jako pohodlná pohovka i postel pro jednoho. Na uvolněné místo přišlo nové televizní křeslo, natočené přímo proti obrazovce. Konečně to tu vypadalo hezky útulně.

„Pěkná trucovna..." zhodnotil pokojík Dean. „Sem se můžeš zavírat před tou svojí kočičí dračicí, když bude mít hádavu..." culil se na Harryho.

Ten se rozesmál, dal mu přátelský štulec do žeber, pak ho vzal kolem ramen a šel ho vyprovodit ven. Zítra měli přijít i se Seamusem, aby našli nejlepší způsob, jak zavést do jeho domu elektřinu.

S Ginny se bavit nemusel, protože už tvrdě spala, když za ní přišel do ložnice. Nejdřív si v koupelně zkusil dvakrát přeměnu na jelena. Už to šlo naprosto hladce, takže se pak stejně musel svléknout, aby se umyl a převlékl do pyžama. Podle rozložené knihy zákonů vedle postele si uvědomil, že je za Ginny pěkně pozadu. Nejen, že měla už všechno opsané, což Harry tvrdit nemohl, ale už byla se studiem skoro ve třech čtvrtinách zákonů, dodatků a novelizací a to Harry tedy rozhodně nebyl. Neměl nastudovanou ani půlku... a tak tentokrát usínal s myšlenkou na to, že se bude muset do toho učení opravdu pustit naplno, hned jak se zaregistruje jako zvěromág a oznámí to své ženě a rodině.

Ve středu si Harry trochu přispal a po obědě se vydal do knihovny na ministerstvu, aby si konečně dokončil opis Kouzelnického zákoníku. Odpoledne si pak vyzvedl Seamuse a Deana, aby je oba odvedl k sobě domů. Trochu si lámal hlavu s tím, kde vezmou elektriku a měl z toho, po pravdě, trochu nepříjemné pocity. Pořád si připadal, jako zloděj, protože věděl, že mudlové za odběr elektrického proudu platí a neuměl si představit, jak to udělají, aby jeho svědomí zůstalo čisté.

Tento problém mu pomohla vyřešit Hermiona.

Když vešli do jeho nově zařízeného, televizního pokoje, tak už tam na ně čekala. Pohodlně rozvalená v jeho televizním křesle si četla nějakou knížku.

„Ale? Co ty tady?“ reagoval překvapeně Harry.

Hermiona odložila knížku na postel a s úsměvem se jich zeptala:

„Tak už víte, odkud sem přivedete elektriku?“

„Chceme se podívat na střechu vedlejšího domu. Tam bude určitě přívod a na ten bychom se mohli napojit...“ odpověděl jí sebevědomě Dean.

„Takže budeš okrádat svoje sousedy?“ káravě vrtěla hlavou Hermiona a vyčítavě pohlédla na Harryho.

Ten pokrčil rameny a rozpačitě se hájil:

„Třeba najdu způsob, jak se jim nějak revanšovat...“

„No, já už jsem na to myslela, když jsem se dozvěděla, co plánuješ...“ řekla Hermiona. „Šla jsem se do sousedního domu podívat a trochu jsem si popovídala se správcovou. Takže pro vás mám zajímavý návrh a myslím, že dost dobré řešení...“

Pak se odmlčela a bavila se jejich rozpačitými výrazy. Nakonec se nad nimi slitovala a s úsměvem pokračovala:

„Bydlí tam totiž majitel toho malého krámků se starožitným nábytkem, na druhé straně náměstí a na půdě sousedního domu má dílnu, kde opravuje a restauruje ten nábytek. Takže byste se mohli napojit na tu jeho dílnu...“ a když viděla stále nechápavý výraz v Harryho obličejí, tak zakroutila hlavou a pokračovala: „V tomhle domě bylo po

Blackových spousta pěkného starožitného nábytku, než jste ho vyměnili za ten nový. Jestli si pamatuješ, jak ty věci vypadaly, tak můžeš, jednou za čas, nějakou komodu, sekretář, nebo pohovku po Blackových, nechat tomu pánovi na schodišti před půdou. Jemu stačí, když to v dílně vyčistí a pak ty kousky může prodat za slušnou cenu u sebe v obchodě. Tím mu můžeš platit za to, že od něj budeš brát elektriku a zároveň, když mu dáš dost práce v dílně, tak si ani nevšimne, že má trochu zvýšený odběr...“

Harry se rozzářil, pěkně jí poděkoval za ten nápad a Dean překvapeně vydechl:

„Ty jsi geniální, víš to?“

Hermiona se rozesmála:

„Ano, to vím, Deane... Pan Kotouček má v obchodě otevřeno do šesti, takže máte tak hodinu jeho dílnu ještě volnou. Měli byste si pospíšet...“

Popadla knihu a odešla k sobě do pokoje.

Tak se tedy všichni tři rychle vrhli do práce. Seamus popadl kabel, Dean svoje nářadí a Harry stáhl dolů žebřík, kterým se měli dostat na půdu. Tady ještě Harry nebyl. Zjistil, že jen ze starého nábytku uskladněného na půdě, může panu Kotoučkovi platit za elektriku několik let. Hned taky trochu oprášil pěkný konferenční stůl s ulomenou nohou, tu snadno opravil pomocí „*Reparo*“. Zjistil, že je vykládaný perletí a slonovinou a tak se rozhodl podstrčit ho hned starožitníkovi, jako prezent.

Nejprve zprůhlednili stěnu pomocí kouzla „*Vitreus*“, přesvědčili se, že je sousední půda prázdná a dobře si ten prostor prohlédli, aby se tam mohli bezpečně přemístit. Harry sebou vzal rovnou i stoleček, a zatímco se Dean se Seamusem dali hned do práce, tak stejným způsobem zkontroloval chodbu a schodiště před půdou a přemístil stůl přímo před dveře. Pak se zájmem sledoval Deana, který si přivolal svoje koště a s jeho pomocí už rozebíral rozvodnou skříňku pod stropem, z které vedl kabel k vypínači na zdi. Zručně připojil ten jejich kabel, a pak ho pomocí přilnavého kouzla táhl po nosném trámu až ke stěně sousedící s jeho domem. Do té pak propálil hůlkou malou díрку a prostrčil konec kabelu na druhou stranu. Seamus se tam přemístil a začal protahovat zbytek kabelu, zatímco Dean zase zavřel rozvodnou skříňku a pomocí zastíracího kouzla zneviditelnil nově natažený kabel po celé délce.

Právě po sobě začali zametat stopy, které zanechali na zaprášené podlaze, když z chodby před půdou zaslechli hlasy. Rychle dokončili úklid a při tom pozorně poslouchali, jak se baví pan Kotouček s paní správcovou.

„Nevíte, kdo sem dal ten stůl, paní Marto?“

„To opravdu nevím, pane Oldřichu, nikoho jsem neviděla...“

„To je tedy opravdu záhada... Je to moc pěkný a velmi cenný kousek...“

„Možná ta slečna, co tu byla včera, vyptávala se na vás, ale neřekla, co vám chce. Nějak jsem vám to nestihla říct...“

„Ale přece mi tu nenechala takovou cennou věc, aniž by přidala nějakou zprávu. Nevím, jestli to mám prodat, nebo jen restaurovat...“

„To máte těžké, pane Oldřichu. Někteří lidé ani nevědí, co mají doma za poklady, když tomu nerozumějí. Pamatujete na tu komodu, co jsem chtěla vyhodit, jako bezcenný krám? Jen díky vám se jí podařilo tak dobře prodat. Třeba jí to bylo líto vyhodit, a tak ten stolek dala vám s nadějí, že bude ještě někomu chvíli k užitku...“

Když Harry s Deanem uslyšeli šoupání stolku a klíče v zámku, tak se s úsměvem rychle přemístili za Seamusem.

„Příště mu k nábytku přilož i krátkou darovací listinu, Harry...“ smál se Dean a pokračoval v natahování kabelu až do Siriusova pokoje. Pak se Seamusem připevnili na zeď u televizoru zásuvku a hned ji vyzkoušeli. Chvíli ještě trvalo, než se jim podařilo najít ideální místo na anténu, aby zachycovala co nejlepší signál, ale pak už televize hrála jedna radost. Harry dostal školení, jak používat dálkové ovládání, aby dokázal využít všechny přednosti své pěkné, nové a moderní televize. Naučil se používat teletext i to záznamové zařízení, které mu Dean rovnou naprogramoval.

„Vejde se sem přes dvacet relací zpráv. Už se o to nemusíš starat, leda by změnili vysílací čas. Až bude paměť plná, tak to přehraje nejstarší záznam, takže tam budeš mít pořád mudlovské zprávy za posledních asi třiadvacet dní...“

Ještě chvíli listovali těmi několika programy, které se jim podařilo naladit, ale pak je trochu zamračená Ginny zavolala k večeři. Harry měl dnes noční a musel si pospíšet, aby se stihl najíst, než bude muset vyrazit. Byl docela rád, že se v kuchyni při večeři rozpoutala docela dobrá nálada díky Deanovi, který humorně vyprávěl Ginny svoje a Lenčiny problémy s Láskorádem a Aberforthem. Nechal svou ženu ve společnosti Deana, Seamuse a Hermiony, která se k nim také připojila. Jen ji letmo políbil a spěchal do práce.

Svoje mentory našel začtené do Jinotaje. Tak je nerušil a šel zkontrolovat nástěnku hledaných osob v rohu, jestli nepřibyl portrét někoho nového a zběžně prolistoval i katalog ztracených předmětů. Jeho mentoři odložili časopis a zavolali ho.

„Budeme muset na tu starou čarodějnici dohlédnout, Harry. Tohle je opravdu síla...“ řekl zamyšleně Hrdonožka. Savage se připojil:

„Já to vidím tak, že má dvě možnosti: Bud' ztratí rozum a někde si na tebe počihá, nebo se sbalí a odstěhuje na druhý konec světa, aby mohla začít někde daleko znova. Protože tady už je dokonale vyřízená...“

Hrdonožka přikývl:

„Já doufám, že si vybere tu druhou možnost. Není nijak zdatná kouzelnice a určitě si to uvědomuje. Takže kdyby se na tebe rozhodla zaútočit, tak to bude ze zálohy, kletbou do zad a to je dost těžké uhlídat... No, znám jednoho člověka, který s ní udržuje docela přátelské vztahy. Je to takový potrhlý Američan, co tady a v Irsku studuje historii starých Keltů. Promluvím s ním a uvidíme, jestli se mu ji nepodaří přesvědčit. A ty bud' tak laskav a nos ted' pořád ten svůj plášť odolnosti...“

To nemusel Harrymu připomínat, stejně ho nosil. Jiný teplý cestovní plášť neměl a mudlovskou zimní bundu s Fénixem se mu do práce nosit nechtělo.

Služba byla klidná zrovna tak jako i druhá noční ve čtvrtek, kterou měli společně s Ginny. Přes den si Harry v knihovně konečně dokončil opis kouzelnického zákoníku a tak už mu jen zbývalo všechno se to naučit. Jenže pak jim začala komplikovat život televize...

V pátek ráno, když se chystali jít domů po noční, chytil je na chodbě před ústředím bystrozorů tat'ka. Oči mu svítily podivnou směsicí dychtivosti, nadšení a posedlosti, když se zeptal:

„Ron mi řekl, že máte doma televizor, můžu se na něj jít podívat?“

Ginny otočila oči v sloup a vztekle vydechla:

„Já toho zmetka užvaněného snad zabiju...“

Tat'ka se zeptal:

„Vy jste to přede mnou chtěli utajit? Nechtěli jste, abych to věděl?“

V tu chvíli se Ginny vzpamatovala a překvapenému, užaslému a dost dotčenému otci vysvětlila:

„Jistěže ne, tat'ko. Jenže to mělo být pro tebe jako překvapení k narozeninám a ten debil, co je bohužel mým bratrem, nám to celé takhle pokazil!“

Tat'kovi se zase rozzářily oči dychtivostí a zeptal se:

„Tak mi ji teda ukážete?“

Harry vzal tat'ku kolem ramen a začal ho trochu krotit:

„Tat'ko, jsi v práci. Nemůžeš přece jen tak odejít. A my jsme po noční, potřebujeme se vyspat. Příklad' k nám odpoledne po práci a já ti ji nejen ukážu, ale naučím tě s ní zacházet, přepínat programy a můžeme se podívat spolu na nějaký pěkný film, nebo na zpravodajský kanál...“

Když od něj odcházeli trochu stranou, aby se přemístili, tak je sledoval zklamaným pohledem.

„Mamka se z toho zblázní, a jestli nezabiju Rona já, tak ho zabije sama...“ prohlásila Ginny hned, jak vešli do domu. Pak se v kuchyni místo do snídaně pustila do psaní dopisu pro mamku. Podala složený pergamen Trixi a poslala ji s ním do Doupěte.

Harry se zeptal:

„Kdy má vlastně tat'ka narozeniny?“ a když se dozvěděl, že příští sobotu, že už mamka chystá v Doupěti velkou rodinou slезinu a oslavu, protože to budou kulaté, padesáté narozeniny, tak se dotčeně zeptal: „Jak to, že o tom nic nevím? Kdy mám asi tak pro něj shánět dárek?!“

Ginny se uraženě zamračila a odsekla, že ona už pro něj dárek má, tak nebyl důvod ho s tím obtěžovat.

„Já mu chci taky dát dárek!“ rozčílil se trochu Harry a Ginny mu chladně odvětila, že už mu dárek dal, tou svojí televizí.

Harry se urazil, popadl svůj toast a odešel do ložnice.

Ginny přišla, když už byl naložený ve vaně, s horkou levandulovou koupelí, na uklidnění. Shodila ze sebe oblečení a vklouzla k němu.

„Tak už se na mě nezlob... Jsem našťvaná na Rona a odnesl jsi to ty. Mrzí mě to...“

Harry se tvářil pořád uraženě, Ginny se k němu přitulila a začala ho jemně dráždit tam, kde věděla, že se mu to líbí. To se nedalo vydržet dlouho a tak se tentokrát udobřili velice rychle. Když spolu usínali ve vzájemném objetí, nebylo už po jejich hádce ani stopy.

Odpoledne přišel první tat'ka a vyrušil je při vaření lektvaru ohnivzdornosti. Hned se chtěl vrhnout nahoru, ale Harry ho zklidnil:

„Nečekali jsme tě tak brzy, tat'ko. Vždyt' jsou teprve tři hodiny... Chvilku se posad', Krátura ti udělá kávu, nebo čaj. Na televizi půjdeme, až to tu s Ginny dovaříme, takže měj trochu trpělivosti...“

Museli se pekelně soustředit, protože tento lektvar se sice nevařil dlouho, ale byl velmi náročný na přípravu. Před vložením každé ingredience se musela snížit teplota lektvaru a pak se postupně přiváděla k varu, s přesně odpočítávaným mícháním na levou, nebo pravou stranu. Tak tat'kovu zábavu museli obstarat Krátura s Jamesem, Siriusem a Lily z portrétu. Portrét profesora Brumbála zel prázdnotou, dokud se nedostali do poslední fáze lektvaru. Pak se profesor objevil, aby je na poslední chvíli zarazil:

„Opatrně vy dva! Dračí krev se musí přidat kapátkem! Musíte přesně odpočítat pouhých sedm kapek. Ani o jednu víc, ani o jednu míň. Jinak jste to vařili zbytečně!“

A tak Ginny sebrala rozklepanému manželovi ampulku s dračí krví a jistou rukou, pomocí kapátka, nadávkovala přesně sedm kapek dračí krve. Po posledních třech zamícháních lektvar získal krvavě rudou barvu a byl hotový.

„Děkuji, pane profesore. Ještě že vás máme...“ oddychl si Harry a pohlédl vděčně do jasně modrých očí.

„Přišel jsem za tebou vlastně kvůli něčemu jinému,“ pokračoval profesor. „Ale tento lektvar je moje dílo, vymyslel jsem ho a tak jsem se neudržel...“ rozesmál se. Pak vyřídil vzkaz:

„Paní ředitelka a Hagrid tě prosí, jestli bys dnes po osmé hodině za nimi nepřišel do ředitelny. Hagrid se s tebou chce domluvit, jestli bys jeho a tři studenty, kteří u něho studují Péči o kouzelné tvory na OVCE, nevzal někdy příští týden do Tajemné komnaty a neukázal jim pozůstatky po Baziliškovi, kterého začali právě teď probírat...“

Harry s úsměvem potvrdil, že určitě přijde a pomohl Ginny rozlít lektvar do patřičných lahviček v ohnivě barvě, ve tvaru plamínku. Ty pak přidali ke své, už poměrně rozsáhlé, sbírce hotových lektvarů ve skříni v rohu kuchyně.

Ted' už se konečně dostalo na tatku a jeho vášeň pro televizor. Zatímco Ginny čekala v kuchyni na mamku, která se tu měla také každou chvíli objevit, aby si tatku odvedla, šel Harry se svým tchánem do televizního pokoje. Stačil ještě při odchodu Ginny pošeptat, aby jim daly alespoň hodinku. Docela se těšil, že se bude moct konečně pochlubit někomu, kdo jeho televizní pokoj pořádně ocení.

Ukázal tatkově, jak se přístroj zapíná, vysvětlil mu, kde se na dálkovém ovládní přepínají kanály, reguluje hlasitost a zapíná teletext. Pak se spolu podívali na krátké odpolední zprávy, z kterých se nedozvěděli nic důležitého a přepnuli na odpolední film pro děti. Harry brzy poznal, co je to za film. Nekonečný příběh. Na tento film šli Dursleyovi do kina a Harry musel k paní Figgové, aby nezůstal doma sám a něco tam nevyvedl. Pak se při večeri o filmu bavili a Harry byl hrozně nešťastný, že takový krásný film, plný všelijakých fantastických bytostí, nemohl také vidět. Nekonečný příběh už vrcholil. Říše fantazie se řítily do záhuby a na chlapce číhal hrozný netvor, který ho chtěl zardousit. V okamžiku, kdy vyrazil, Harry na poslední chvíli strhl tatkově ruku s hůlkou a tak jeho kouzlo narazilo pouze do stěny nad televizí a vybouralo do ní pěknou díru. Ti dva se ale tou drobnou příhodou nenechali nijak vyrušit, protože příběh pokračoval.

„Tak už jí dej to jméno!“ snažil se tatka popohnat nerozhodného Bastiena, a když ho malý chlapec konečně poslechl, tak s úlevou vydechl. Se slzami v očích pak sledoval, jak se obnovuje říše fantazie... Harry se nedivil, taky se mu tím závěrem trochu opotily oči. A tak je přistihly mamka s Ginny, které po té ráně, co z pokoje slyšely, příběhy nahoru.

„Co se to tu děje?!“ vyhrkla mamka rozčileně. Harry se rozhlédl a uviděl, jak zírají na tu díru ve zdi.

„To nic, to se jen tatka pokusil zachránit hlavního hrdinu, když na něj zaútočila příšera...“ vysvětloval rozpačitě Harry a hned se neobratně pokoušel pomocí „*Reparo!*“ díru zacelit.

Moc mu to nešlo, ale tatka se konečně probral, přestal zírat na závěrečné titulky a s provinilým výrazem díru rychle zazdil, omítnul a přemaloval.

Mamka si povzdechla:

„Měla jsem tě včas varovat, Harry... Jenže jsem nečekala, že se k tomu dostane tak rychle.“

Pak se pobaveně podívala na, stále provinile se tvářícího, tatku a pokračovala:

„Jednou, jedinkrát jsem ho vzala do divadla, Harry. Dostala jsem od Ginniny mudlovské učitelky lístky na divadelní představení Sen noci svatojánské. Bylo to peklo... Nejdřív se nahlas rozesmál na celé divadlo, když uviděl, jak si mudlové představují víly a pak jsem ho celé představení musela hlídat, aby nevytáhoval hůlku a nesnažil se měnit děj, nebo pomáhat těm postavám na jevišti. Vůbec nic jsem z toho krásného příběhu neměla... Pak už jsem vždycky radši chodila sama. S Billem jsem byla i v kině. Když chodil tenkrát s tím mudlovským děvčetem, tak pořád chtěla chodit do kina a on mě tam jednou vzal, abych viděla, co na tom proboha vidí... Pochopila jsem velmi rychle, že tam tedy tatku rozhodně vzít nemůžu. Doufám, že chápeš proč. On totiž všechno hrozně prožívá. I když si čte knížku tak se směje, pláče, nebo se rozčiluje, jako by se to všechno právě dělo jemu osobně...“

Nikdy ho tu nesmíte nechat bez dozoru, Harry, jestli o tu věc nechceš přijít stejně rychle, jako jsi ji získal...“

Tatka se tvářil už víc smutně, než provinile a Ginny ho začala litovat. Poslouchala mamku a s rozšířenýma očima viděla najednou svého tatku jinak, než byla zvyklá.

„No tak mu prostě vždycky sebereme hůlku předtím, než ho sem pustíme, no...“ rozhodla se najednou a pak začala spolu s mamkou uklízet z podlahy roztříštěné zdivo.

Nakonec se obě po Harryho televizním pokojíku rozhlédly.

„Moc hezky sis to tu zařídil,“ pochválila ho mamka a posadila se do křesla. „A tohle křeslo je opravdu moc pohodlné...“

Harry přepnul pár programů a narazil na pořad o vaření. Ten mamku, Ginny i tatku hned zaujal. Sledovali užasle, jak mistr kuchař krájí cibuli a napjatě čekali, kdy mu rychle kmitající nůž zajede do prstů, které byly tak nebezpečně blízko ostří. Všichni byli opravdu překvapení, že se neříznul. Pak společně sledovali celý pořad a mamka si na kus pergamenu dělala poznámky, protože se jí ten recept opravdu líbil.

„Já se sem snad budu také chodit koukat Harry, tohle jídlo vypadá opravdu zajímavě. Hned zítra ho s Winky vyzkoušíme...“

Harry přikývnul a usmál se na svou ženu. Ginny byla těmi pohyblivými obrázky nadšená. Harry z toho pořadu o vaření neviděl nic, protože ji celou dobu sledoval. Její výraz se postupně měnil z nechápavého, přes zaujatý až do toho nadšení, které jí svítilo z očí ještě teď.

„*Budu ji muset pohlídat, aby se z ní nakonec nestal ještě televizní maniak...*“ pomyslel si pobaveně. Nakonec televizi vypnul.

„Už jsme panu Kotoučkovi odčerpali dost elektřiny. Musíme jít uvařit něco dobrého k večeři, Ginny si musí připravit svačinu na noční a já promyslet, jak dostat Hagrida s jeho studenty do Tajemné komnaty, abych šel na schůzku už připravený...“ a slušně, ale rozhodně vyprovodil všechny ze svého televizního pokoje.

Kapitola 5 – První průzkum.

Ginny odešla do práce a Harry, chvíli po jejím odchodu, vstoupil do krbu a ve smaragdově zelených plamenech prosvištěl z Grimmauldova náměstí do krbu v ředitelně Bradavické školy. Paní ředitelka s Hagridem už tam na něj čekali. Dohodli se rychle. Hagrid měl s šestým ročníkem hodiny v pondělí a ve čtvrtek. V pondělí Harry nemohl, protože měl denní službu, tak se domluvili na čtvrtek, ve dvě hodiny odpoledne. Paní ředitelka byla rozhodnutá jít s nimi. Po té, co se seznámila s Komnatou nejvyšší potřeby, byla Tajemná komnata jediné místo na hradě, které neznala. Tak začali domlouvat podrobnosti.

„Tam se dostaneme snadno. Sjíždí se tam potrubím jako po klouzačce. Horší to bude zpátky...“ přemýšlel nahlas Harry. „Studenti si můžou vzít košťata a nahoru vyletět, jako Ron s Hermionou, když tam šli pro baziliškovy zuby. Paní ředitelka nahoru vyběhne snadno ve své kočíci podobě, ale nevím, co s Hagridem...“

„A jak ste se dostali ven vy? Tenkrát, když si tam byl pro Ginny?“ ptal se rozpačitě jeho veliký přítel.

„Nás vynesl Fawkes, ale s tím teď počítat nemůžeme. Vypadá hrozně... Je pořád strašně unavený a jenom podřimuje na bidýlku. Blíží se jeho ohňový den...“ vysvětloval Harry a pak s úsměvem uklidnil smutného Hagrida:

„Něco mě napadlo, ale museli bychom to nejprve vyzkoušet...“ a ukázal jim kožený váček s přemist'ovacím práškem po šamanovi.

Oba na něj nechápavě hleděli a tak jim vysvětlil, co umí a jak ho s Georgem vyzkoušeli.

„Přemist'ovali se s ním i do zámečku na Strašidelné hůrce a tam je také blokováno, jako tady na hradě, takže by to mohlo fungovat. Jen je potřeba to vyzkoušet předem, abychom pak nemuseli vymýšlet nějaký nouzový plán...“

Paní ředitelka se podívala na hodiny a konstatovala, že už bude devět a tudíž se dá předpokládat, že už budou všichni studenti na svých kolejích.

„Přeneseme se tedy k Hagridovu domku. Stejně jsem vás dnes chtěla vzít ven, abyste si vyzkoušel trochu pohybu ve volném prostoru...“ řekla Harrymu a Hagrid na ně hleděl trochu nechápavě.

Harry se na něj usmál, postavil se těsně vedle něj, požádal McGonagallovou, aby se k nim přidala, vyhodil až nad Hagridovu hlavu celou hrst černého prachu a nahlas zřetelně pronesl:

„Před Hagridovu hájovnu!“

Prach začal modře světélkovat, zahalil je do velké bubliny a chvíli to vypadalo, jako že tohle už bude všechno, že se dál nedostanou. Pak ale ředitelna zmizela. Chvíli se vznášeli ve vzduchoprázdnu, ale během okamžiku už zase stáli pevnýma nohama na trávníku před hájovnou. Harry si oddechl:

„Tak tohle tedy funguje...“

Než se stačil rozkoukat, tak už ředitelka hulákala:

„Jimmy Peakes a Ritchie Coote! Můžete mi vysvětlit, co děláte v devět hodin večer tady?!“

Dvě postavy, které se pokoušely rychle zmizet po jejich objevení, se zastavily a Nebelvířští odražeči se jako spráskaní psi přišourali k nim.

„My jsme se přišli podívat na jednorožce, paní ředitelko... Kevin Whitby tvrdí, že vždycky večer vycházejí ze Zapovězeného lesa, aby se napásli tady na louce...“

Hagrid se podivil:

„Ale vždyť sem vám je ukazoval už vloni, ne?“

Jimmy rozpačitě přešlápl a vysvětlení z něj lezlo jako z chlupaté deky:

„No, on totiž taky říkal, že žíně z ocasu jednorožce, uvázaná ke koštěti, má ochranou moc, takže je pak koště skoro nezničitelné... Já jsem dostal o prázdninách od rodičů nové koště...“ a ukázal Kulový blesk, který zatím schovával za zády, „a hrozně nerad bych o něj přišel... Zítra hrajeme se Zmijozelem, takže...“

Pak se podíval na Harryho, jako by u něj hledal podporu. Harry jen s úsměvem zakroutil hlavou, jako že do ředitelčiných výchovných metod se rozhodně plést nebude.

Paní ředitelka se tvářila velice rozzlobeně a přísně pokračovala ve výslechu:

„Jak jste se chtěli dostat zpět do hradu? Pokud je mi známo, tak pan Filch zamyká vstupní dveře už v osm hodin večer...“

Ted' vytáhl svůj starý Zameták, dosud skrývaný za zády, Ritchie a neochotně odpověděl:

„Nechali jsme si otevřené okno v ložnici... Tam doletíme snadno...“

„Jak vás tohle napadlo -“ zareagovala překvapeně ředitelka, ale v tu chvíli pohlédla na Harryho a vzpomněla si na ložské problémy s Agnes Stampovou. Harry, Ron a Dean taky přiletěli k Brumbálově hrobce na košťatech, přímo ze své ložnice v Nebelvířské věži... Harry s úsměvem pokrčil rameny a paní ředitelka poznamenala, že bude muset hned zítra doplnit školní řád o další kapitolu.

„Tak tedy okamžitě let'te na svou kolej. Strhávám Nebelvíru za každého z vás dvacet bodů a vaši účast na zítřejším zápasu si ještě nechám projít hlavou!“ ještě je přísně sprážila pohledem. Kluci se otočili a s opravdu nešťastnými výrazy nasedali na svá košťata. Hagridovi jich bylo očividně líto a tak na ně zavolal, když odlétali:

„A pro ty žíně si přijďte ráno ke mně, mám jich dost v zásobě!“

Pak na ředitelčin káravý pohled jen pokrčil rameny a zeptal se, jestli si s ním dají čaj. Když oba přisvědčili, tak vešel do hájovny, že ho uvaří. V tu chvíli vybídla ředitelka Harryho:

„Tak si to zkuste Harry. Proběhněte se tu kolem, abyste si vyzkoušel, jaké vám ta vaše nová podoba dává možnosti...“

Jen to dořekla, tak už vedle ní nestál Harry, ale statný, sněhově bílý, jelen. Pohodil svým silným, pěkně ostrým paroží a se vztyčenou hlavou se dal do klusu. Vtom z hájovny vyběhl Tesák a s mohutným, hlubokým štěkotem se vrhnul na jelena. Ten hbitě uskočil a rozběhl se podél lesa. Nechal Tesáka daleko za sebou a běžel tak rychle, že se brzy ztratil z očí i profesorce. Za chvíli se ovšem objevil znova a rozběhl se přímo na Tesáka. Prudce před ním zakličkoval a nakonec obrovského, mohutného psa přeskočil tak lehce, jako by dokázal i létat. Doběhl až ke své učitelce, přeměnil se zpět a setrvačností udělal ještě dva rychlé kroky. Pak se jí s rozpustilým smíchem složil k nohám, protože se na něj v tu chvíli vrhnul Tesák, který ho právě dostihl a samým nadšením ho celého poslintal. Harry se konečně vyprostil zpod mohutného psa, vstával a utíral si do rukávu poslintaný a olízaný obličej.

„To bylo prostě úžasné... Netušil jsem, jak dokáže být jelen rychlý. Až se mi zatočila hlava tou rychlostí, jakou se kolem mě míhaly stromy...“ smál se nadšeně a celý zářil.

Paní profesorka se shovívavě usmívala.

„Vždycky mě mile překvapí, když se chováš takhle rozpustile, Harry. Jako malý chlapec, který dostal novou hračku...“ a laskavě ho poplácala po rameni cestou k hájovně.

Ve dveřích stál Hagrid a s otevřenou pusou na něj nevěřičně zíral.

„Viděl jsem to, co jsem viděl, nebo se mi to jenom zdálo, Harry? Ty jsi zvěromág?“

Harry se zase rozesmál, ale pak požádal svého přítele, aby to ještě nikomu neříkal, že to zatím úspěšně tají i před Ginny.

„V tomto týdnu se zaregistruji na ministerstvu a rodině to oznámím až v sobotu, na tatkově oslavě narozenin...“

„Tak to už se těším, jak budou čučet. Taky jsem pozvanej. Paní ředitelka se Sturgisem a Hestii tam budou taky.“

Harry přikývl a nad šálkem čaje zapřemýšlel, kam chce mamka tolik hostů v Doupěti nacpat. Venku se sedět nedalo. Byl konec října, bylo už pořádně chladno, i když zcela výjimečně vysvitlo sluníčko. To ale moc často neviděli. Byl prostě chladný a pošmourný podzim...

Příjemně si popovídali a Harry se u ředitelky přimluvil za Jimmyho a Ritchieho.

„Že jste to nemyslela úplně vážně s tím zítřejším zápasem, paní profesorko. Přece byste Nebelvírský tým takhle výrazně neoslabila zrovna na zápas se Zmijozelem?“

McGonagallová zakroutila hlavou a s úsměvem vysvětlila:

„Jen doufám, že jim to bude trochu strašit v hlavě a očekávám, že se ráno přijdou kát a požádat za odpuštění. Demelza je ke mně určitě nažene...“

Bavili se o famfrpálu, o malém Markovi, z kterého se stává zdatný chytač na novém Kulovém blesku, o Demelze, která po Harryho příkladu vládne svému týmu pevnou rukou...

Harry odcházel až po jedenácté hodině a bylo mu smutno. Večer strávený v Bradavicích mu zase připomněl, jak moc se mu po tomhle místě stýská...

V sobotu po obědě se u nich sešli všichni účastníci plánované výpravy do Goldrikova dolu. Než se tam vypravili, tak Kingsley zase kladl všem na srdce, aby byli opravdu opatrní, prověřovali každé místo, na které budou chtít vstoupit kouzlem odhalujícím kletby a cestou zpevňovali zdiva a podlahy tak, aby se jim ten barák nezřítíl všem na hlavy. Hermiona si s nimi zopakovala všechna kouzla, která budou potřebovat, a Bill navrhnul, aby se zastavili ještě pro Charlieho, který má všechna rekonstrukční kouzla ještě v živé paměti, po opravě svého domku po Batyldě.

Pak se všichni přemístili na Charlieho zahradu, která byla pro tyhle účely upravená ještě od její původní obyvatelky. Byla obehnaná vysokým živým plotem a pro mudly neviditelná. Charlie a Katie je srdečně přivítali a hořeli touhou pochlubit se svým útulným domovem. Tak svojí výpravu začali prohlídkou jejich domu. Harry a Hermiona to tady viděli už před jejich rekonstrukcí a tak nešetřili chválou na to, co ti dva s tím ponurým starým domem dokázali za zázraky.

Když došli do ložnice nad zahradou, tak Harrymu znova naskočila husí kůže, když si vzpomněl, jak zrovna v této místnosti svlékla Nagini tělo staré paní jako starou kůži...

„Tahle místnost byla hrozně zřízená...“ poznamenala Katie a Harry vrhnul varovný pohled na Hermionu, aby před Katií a Jordanem neprozradila proč. Když se ho pak nenápadně zeptala, proč jim to nechtěl vyprávět, tak se jí zeptal:

„Ty bys dokázala klidně usnout v té místnosti, kdybys věděla, co se tam stalo?“ Hermiona pochopila a souhlasně přikývla.

Pak už se všichni, kromě Katie, vydali do domu Harryho rodičů, který nebyl daleko. Harry položil ruku na branku a všichni se začetli do slov uctívajících památku jeho rodičů i vzkazů určených pro Harryho.

„Necháš to tady, Harry?“ zeptal se Kingsley.

Harry zavrtěl hlavou.

„Až se sem nastěhujeme, tak to zruším. Život jde přece dál...“ a všichni mu jeho rozhodnutí schválili.

Vstoupili na předzahrádku a Harry vzal za kliku vstupních dveří. Bylo zamčeno.

„*Abrogo claudo*“ zkusila Ginny a pak pokračovala: „*Alohomora*“

Zámek poslušně cvaknul a dveře se otevřely. Harry, těsně následován svojí ženou, vstoupil dovnitř. Ale ani se nestačili rozhlédnout.

„Harry, počkej!“ vyžádal si jeho pozornost Kingsley. „Nás to dovnitř nepustí...“ a opřel se rukou do prázdného prostoru mezi futry, jako by se opíral o neviditelnou stěnu.

Harry a Ginny se otočili a přihlíželi jak Kingsley a Bill zkoumají to kouzlo, které je nechtělo pustit dál.

„Myslel jsem si to,“ pokýval hlavou Bill. „Kouzlo pravého majitele...“

„Jasně. To bude určitě Brumbálovo dílo...“ souhlasil s ním Kingsley.

„Jak to funguje?“ zeptal se Harry.

„Pustí dovnitř jen právoplatného dědice a majitele domu...“ odpověděl Bill a k udivené Ginny s úsměvem dodal: „Jako jeho manželka jsi také majitel...“

„A umíte to zrušit?“ zeptal se Harry.

„To by nebylo moudré, Harry. Tohle kouzlo je dost složité a velice užitečné, byla by škoda ho rušit... Ani si nejsem jistý, že bychom to dokázali. Musíš nás prostě jmenovitě pozvat dál. Alespoň budeš mít jistotu, že se mezi nás nedostal někdo, koho bys tam nechtěl. Na tohle kouzlo neplatí ani neviditelný plášť, zastření, ani mnoholicný lektvar. Pustí dovnitř jen toho, koho opravdu pozveš...“ vysvětloval mu ministr.

A tak Harry a Ginny začali:

„Kingsley Pastorku, zvu tě do našeho domu... Můj bratr Bill, je samozřejmě také zván... Hermiono Grangerová, buď vítána... Rone Weasley pojd' dál... Lee Jordane, zvu tě k nám domů... Můj bratr Charlie je naším milým hostem...“

Když pak všichni stáli ve velké předsíni a rozhlíželi se po té spoušti, která tu zůstala, tak začal Charlie čarovat. Jako první opravil napůl zhroucené dřevěné schodiště, připevnil k němu opět zábradlí, které se válelo rozsypané na jednotlivé sloupky na hromadě pod schodištěm. Kingsley zase vrátil zpět pod střechu velký nosný trám, který blokoval dveře do kuchyně na levé straně. Pak Bill s Charliem za trámem zvedli i strop, který ten zřícený trám vzal sebou.

Když už předsíň vypadala tak, jak vypadat měla, ujal se Kingsley vedení:

„Charlie, vezmi si Rona a Hermionu a běžte prozkoumat sklep. Zkontroluj hlavně stabilitu základů, aby se ten barák nezřítil celý.“ Sám šel s Ginny doleva, do kuchyně. Bill a Lee se zase vydali doprava, do obývacího pokoje. Jen Harry zůstal stát u dveří. Nikdo si nevšiml nepřítomného výrazu v jeho očích, které upíral na to opravené schodiště...

Překročil práh dřív, než do předsíně vběhl James. Bylo to snadné, až příliš snadné, dokonce ani nezvedl z pohovky hůlku...

„Lily, seber Harryho a běžte! To je on! Běžte! Utíkejte! Zdržím ho tady -“

Čím ho chce zdržet, když ani nemá v ruce hůlku...? Zasmál se, než vypustil kletbu...

„Avada Kedavra!“

Maličká předsíň se zaplnila zeleným světlem, které ozářilo kočárek přistrčený ke stěně, zábradlí schodiště se zalesklo jako hromosvod a James Potter padl k zemi jako loutka s přeříznutými vodícími šňůrami...

Z horního patra zaslechl její výkřik; byla v pasti, neměla se ale čeho bát, alespoň pokud si bude počínat jenom trochu rozumně... Vyšel po schodech nahoru a s mírným pobavením naslouchal jejím pokusům zabarikádovat se před ním... ani ona u sebe neměla hůlku... Jak

byli hloupí a jak důvěřiví... domnívali se, že přátelé jsou zárukou jejich bezpečí, že mohou v chvilkách klidu odložit zbraně...

Rozrazil dveře a jediným líným mávnutím hůlky odhodil stranou židli a spěšně nakupenou hromadu krabic... A už stála před ním s dítětem v náruči. Když ho spatřila, odložila syna do postýlky za svými zády a rozpráhla ruce, jako by to bylo něco platné, jako by doufala, že zakryje-li mu výhled, vybere si místo něho ji...

„Harryho ne, toho ne! Prosím, Harryho ne!“

„Ustup, ustup, ty hloupá holko... Tak dělej, uхни...“

Mohl ji přinutit, aby od postýlky ustoupila, připadalo mu ale bezpečnější vyřídit je všechny...

Vytryskl paprsek zeleného světla, prolétl místností a Lily padla jako její manžel. Chlapec za celou tu dobu vůbec nezaplakal; udržel se už na nohou, když se chytil tyček postýlky; a hleděl vetřelci do obličeje s jakýmsi bystrým zájmem. Možná si myslel, že je to jeho otec, který se skrývá pod pláštěm a baví ho dalšími světelnými efekty, že matka za chvíli se smíchem vyskočí...

Velice pečlivě namířil hůlkou do chlapcova obličeje. Chtěl vidět, jak se to stane, jak zničí tohle jediné nevysvětlitelné nebezpečí. Dítě se rozplakalo - teď už poznalo, že před ním nestojí James. Jeho pláč se mu nelíbil, už jako kluk nesnášel, když nejmenší děti v sirotčinci fňukaly...

Ještě pár kroků, pro jistotu...

V tom přímo před ním vzplanul oheň. Z mohutného plamene vylétl Fénix s výrazným varovným výkřikem. Harry se probral a nechápavě zíral před sebe. Fénix se snesl dolů, jako by chtěl usednout na okraj zřícené manželské postele vedle něj.

V tom okamžiku to Fawkese prudce odhodilo, jako by ho někdo plnou silou nakopl. Fénix vzplanul, jako pochoděň a na dětskou postýlku u zdi se sesypala už jen hromádka popela.

Harry se chtěl rozběhnout k té postýlce, ale to už mu dopadla na rameno silná ruka Kingsleyho Pastorka a prudce ho strhla zpátky.

„Krucí! Zbláznil ses, Harry?!“

Harry narazil zády do stěny vedle dveří a sesul se po ní dolů. Teprve teď si Kingsley všiml, v jakém je stavu. Byl bílý jako ta stěna za ním a po tvářích se mu kutálely slzy. Už tu byla i Ginny. Na nic se neptala, jen si sedla k němu na zem a pevně ho objala. Harry se pomalu uklidňoval. Po chvíli je Kingsley oba zvedl.

„Pojďte radši ven, než to tu s Billem prozkoumáme...“ a posadil stále ještě roztřeseného Harryho do křesílka na chodbě před ložnicí. Už se tu shromáždili všichni, přivolal je Fawkesův varovný výkřik.

„Co se stalo Harry?“ ptala se vyděšená Hermiona.

Harrymu se v očích opět objevila ta prožitá hrůza.

„Když jsem uviděl to opravené schodiště, tak jsem se zase ocitl v jeho hlavě a prožíval jsem znova, jeho prostřednictvím, vzpomínku na ten večer... bylo to, jako by mě ovládal...“ vysvětloval nešťastně Harry. „Já se ho snad nikdy nezbavím...“

„A co jizva, Harry? Cítil jsi tu jizvu?“ ptal se napjatě Kingsley.

Harry zavrtěl hlavou a Kingsley si zřetelně oddechl.

„Neovládl tě on, ovládla tě jen ta vzpomínka... Mělo mě to napadnout... Promiň, Harry, že jsme zapomněli na tvé city. Muselo to pro tebe být opravdu hrozné...“ omlouval se svým uklidňujícím hlubokým hlasem Kingsley. Harry pochopil a opravdu ho to trochu uklidnilo.

„Ted' se s Billeem podíváme, co je tam za kletbu. Musí to být opravdu silné, když to takhle zamávalo s Fawkesem...“ pokračoval Kingsley. „Pojď, Bille, pokusíme se to nešťastné holátko z toho pokoje vysvobodit...“

Harry už se vzpamatoval natolik, že vstal a spolu s ostatními přihlížel, co budou ti dva podnikat pro Fawkesovu záchranu.

Bill se plně soustředil, svou hůlkou opisoval složité křivky a z jeho úst se linul sled odhalovacích kouzel. Znělo to jako píseň, melodická, rytmická píseň v cizí řeči... Kingsley stál těsně za ním a pozorně sledoval prostor kolem postele. Najednou to začalo světélkovat. Prostor asi metr v průměru, dlouhý asi dva metry, se ohraničil třpytivou září.

„Je to nějaký podlouhlý předmět pod postelí...“ konstatoval Kingsley a po chvíli dodal: „Támhle je vidět kousek klacku, bude to nějaká tyč, nebo hůl...“

Světélkující pole se ustálilo a tak se Billa zeptal:

„Už je to všechno?“ a když odekličnač přikývl, tak se ho zeptal: „Udržíš to pole chvíli? Chtěl bych dojít pro Fawkese, ale potřebuji to vidět...“

Bill znova přikývl a stále držel hůlku napřaženou k té kletbě. Tak se Kingsley vydal opatrně, velkou oklikou, k postýlce. Něžně vzal do rukou holátko ve velikosti holuba, zase se velkou oklikou vrátil zpátky a podal Fawkese Harrymu. Ten ho vzal do náručí jako miminko, hladil ho a šeptal mu svoje díky za záchranu života. Ginny se taky připojila. Do ložnice ted' vkročil i Charlie a s Kingsleym začali vyprošťovat ten tajemný předmět. Charlie opravil manželské postele, Kingsley s velkou obezřetností, pomocí své hůlky vytáhl tu hůl zpod nich, přenesl ji nahoru a položil napříč přes postele. Teprve ted' si ji mohli všichni pořádně prohlédnout. Bill už sklonil hůlku, takže jim ve výhledu nebránila ani ta světélkující aura vymezující prostor, kam sahaly kletby, které ji chránily.

„Vypadá to jako Druidská hůl...“ konstatovala Hermiona. Kingsley s ní souhlasil:

„A nebude to určitě žádná obyčejná hůl, když ji tak chránil. Dokážeš tu kletbu zrušit, Bille?“

Bill zavrtěl hlavou.

„Ted' určitě ne, Kingsley. Není to jedna kletba, je to několik vzájemně se doplňujících a podporujících kleteb. Chrání ji nejen na dotyk, ale celý prostor kolem ní. Kdo se k ní přiblíží, bezpochyby zemře bolestivou smrtí... To mi zabere dost času, než je identifikuji a

pak je budu muset rušit v přesně daném pořadí, jestli ji nebudu chtít dovést k výbuchu. Budu si ji muset přenést někam jinam, na bezpečnější místo..." uvažoval nahlas Bill. „Ale nejdřív ještě potřebuji něco nastudovat. S něčím tak složitým jsem se zatím nesetkal ani ve faraónově hrobce..."

„Dobře,“ řekl Kingsley a otočil se na Harryho. „Navrhuji prohledat zbytek domu. Tu hůl můžeme nechat zatím tady, bude tu v bezpečí, než se Bill připraví. Možná bych k jejímu odeklínání přizval i Viktora Nore, je to náš nejlepší specialista na likvidaci zlých kleteb na předmětech. Ale to bych řešil později, tohle se nedá uspěchat Harry..."

Harry s ním samozřejmě souhlasil a tak společně prohlédli i tři zbylé ložnice v patře. Jedna byla prázdná, byly v ní jen nějaké krabice a pár kousků nábytku, jen tak uskladněných. V druhé byl zařízený pokoj, z kterého Harry hned vycítil Siriuse. A třetí byl tátův dětský pokoj, připravený pro malého Harryho, až trochu povyroste. Až se mu zase orosily oči, když to viděl a tak se tam už moc nezdržovali, před domem se rozloučili s Charliem a Lee Jordanem a přemístili se postupně na schody k domu číslo dvanáct na Grimmauldově náměstí...

Kapitola 6 – Hůl kouzelníka Merlina.

Hned po návratu domů se Ginny s Hermionou vrhly na přípravu svačiny. Ron se rozhodl, že jim pomůže, a když se Krátura zajímal, co má dělat, tak dostal za úkol celou „operaci svačina“ řídit. Krátura se své funkce ujal velmi svědomitě a hned napomenul Rona, že maže na chleba málo másla. Děvčata se rozesmála a Ron je sjel rozzlobeným pohledem:

„No, to ho učíte pěkný věci...“

Kingsley s Billem, každý s máslovým ležákem v ruce, se zatím u krbu domlouvali, jak bezpečně odeklít tu druidskou hůl, kam ji přemístit, aby byla v bezpečí a přitom ani sama nikoho neohrozila svou kletbou...

„Budeme se muset domluvit hlavně s Harrym...“ uzavřel jejich diskusi Kingsley a ohlédl se po něm. „Ale později... Myslím, že se z toho ještě pořádně nevzpamatoval.“

Harry totiž seděl v rohu, stranou od ostatních a svědomitě pečoval o malého Fawkese. Rozložil si na stole několik různých dobrot a zkoušel, které přijdou malému ptáčeti nejvíc k chuti.

„Co se mu stalo?“ zajímali se starostlivě jeho blízcí z portrétů a tak jim to Kingsley vyprávěl.

Bill se mezitím na Harryho zkoumavě zadíval a pak Kingsleyho opravil:

„Nemyslím si, že se ještě nevzpamatoval... řekl bych, že se prostě stydí. Považuje to, co se mu stalo, za své selhání a taky se stydí za to, že před námi brečel...“

Kingsley se na něj podíval nejprve značně překvapeně, ale pak se zamyslel a odpověděl:

„Víš, že máš asi pravdu, Bille? Je příliš hrdý, než aby si připustil, že je jen člověk. Navíc dost citlivý... Ještě nepochopil, že jsou prostě situace, kdy se před svými přáteli rozplakat může...“

„Jo, v tom bude asi po mě...“ dodal s kyselým úsměvem Sirius. James se naježil:

„No, to tedy prrr, kamaráde... Jak jsi to myslel?“

Sirius ho s uličnickým úsměvem poplácal po zádech.

„Ty ses mi přece několikrát rozplakal na rameni Jamesi... Sice si mi pak vždycky vyhrožoval, ať mě ani nenapadne to někomu říct, ale přede mnou ses za slzy nikdy nestyděl. Viděl snad někdy, někdo brečet mě?“

James nejprve svého nejlepšího přítele sjel zničujícím pohledem, ale pak připustil:

„Asi jsi na jeho výchovu měl opravdu větší vliv, než bych si přál...“

„Budeme ho muset z toho omylu rychle dostat, nebo se v tom utopí...“ prohlásil Kingsley a vydal se k Harrymu.

Malý Fawkes, který se ještě ani neudržel na svých velkých růžových nohách, už z té Harryho láskyplné péče začal podřimovat...

„Harry, potřebujeme se s tebou domluvit, co dál. Tak předej toho prcka do péče Hedviky a Trixi, ty se o svého malého prince postarají a přidej se k nám, prosím...“ klidně, ale rázně ho vyrušil z jeho zadumanosti.

Svačina už byla na stole, z kávové i čajové konvice se kouřilo a tak všichni zasedli ke stolu. Kingsley vysvětlil Harrymu, že se s Billem dohodli, ponechat tu hůl zatím v jeho domě.

„Má to jen jeden háček, Harry. Jestli ji máme odeklít tam, tak budeš muset s námi a pozvat domů i Viktora Nore,“ vysvětloval Bill. „Sám si totiž na tohle netroufnu...“

Harry lhostejně pokrčil rameny a Kingsley se ho zeptal:

„Ještě pořád uvažuješ o tom, že se tam s Ginny nastěhujete?“

Harry poraženecky svěsil ramena.

„Ted' už si nemyslím, že to je nejlepší nápad. Bojím se, aby mě ta vzpomínka nestrašila celý zbytek života...“ a upřeně pozoroval hladinu čaje ve svém šálku.

„Toho já se nebojím, Harry...“ zapojil se do jejich rozhovoru profesor Brumbál z portrétu. „Ty to zvládneš, jsi dost silný a dokážeš to překonat. Jen prostě tuhle hroznou a krutou vzpomínku musíš vytěsnit ze své mysli spoustou jiných, krásných vzpomínek. James ti může vyprávět o všech svých lumpárnách, co v tom domě svým rodičům vyváděl, a Lily ti zase musí vyprávět o tom, jak v tom domě byli spolu šťastní...“

Lily s laskavým úsměvem navázala:

„A taky o všech lumpárnách, které tvůj táta se svým nejlepším přítelem, vyváděli mě...“

Harry zvedl oči a zadíval se na ně. Jako by ho ten pohled, na jejich tváře vyzařující tolik lásky a pochopení, osvobodil. Usmál se a zřetelně se uvolnil.

„Myslím, že je ted' vhodný okamžik, abych ti předal tohle...“ řekl Bill a položil před něj na stůl hůlku. „Našel jsem ji na pohovce v obýváku. Předpokládám, že patřila Jamesovi.“

Ginny vstala a položila před něj druhou hůlku.

„A tahle zase Lily. Našla jsem ji v kuchyni na stole...“

Harry se na hůlky upřeně zadíval a všichni kolem něj cítili, jak se musí ovládat, aby se zase nerozbrečel.

„Ted' už obě patří tobě, Harry...“ svým hlubokým, uklidňujícím hlasem vysvětloval Kingsley. „Jak už právem dědičným, tak i dle pravidel, kterými se kouzelné hůlky řídí. Tím, že jsi porazil Voldemorta jsi nejen pomstil svoje rodiče, ale zároveň jsi získal zpět i jejich hůlky...“

Harry si povzdechl a uchopil tátovu hůlku do pravé a mamčinu do levé ruky. Až se mu zatajil dech z té energie, která ho naráz prostoupila. Bylo to překvapující, ale zároveň velmi příjemné. Jako by se mu dostalo láskyplného obětí od rodičů. Harry zavřel oči a

soustředil se jen na ten krásný pocit, který u něj ty hůlky vyvolaly. Úplně se uvolnil, a když znova oči otevřel, tak se musel usmát, když viděl napjaté tváře okolo.

„Mám teď tolik hůlek, že se snad budu muset naučit kouzlit obouruč, abych je využil...“ řekl jim se širokým úsměvem a atmosféra v kuchyni se naráz uvolnila.

Pak se otočil na Kingsleyho:

„Když už jsme u hůlek... Kde skončila ta Voldemortova?“

Kingsley v první chvíli zrozpačitěl...

„No, já vím, že vlastně po právu patřila tobě, Harry... Ale... bylo v ní tolik zla, že jsme se rozhodli spálit ji na prach spolu s jeho tělem...“

Harry se široce usmál, přikývl a uklidnil ho:

„Dobře jste udělali, já bych ji stejně do ruky nikdy nevzal...“

Hovor se zase stočil na jejich dnešní nejzajímavější objev - Druidskou hůl, které si Voldemort cenil tolik, že z ní hodlal vytvořit šestý, klíčový viteál, umístěný ve středu pentagramu.

„Budu muset hned v pondělí zajít do ministerské knihovny, jestli tam nenajdu nějakou knihu, která by o druidských hůlích pojednávala trochu podrobněji... Napadlo mě i navštívit pana Ollivandera, jestli by neměl nějakou odbornou literaturu. Kouzelné hůlky jsou, konec konců jen miniaturizované druidské hole...“ plánovala si Hermiona.

„Tak se hned zítra můžeme podívat do mé Bezedné studnice všeho vědění. Tam je toho o druidských hůlích hodně, i to, jak se vyrábí... Už jsem si k ní pořídil i potřebné slovníky, protože je napsaná starokeltštinou a druidským znakovým písmem...“ nabídl jí Harry. „Zatím nějak nebyl čas, abych ji začal pořádně studovat...“ ušklíbl se na Ginny.

Ta se usmála:

„Jasně, zákoník je teď přednější... ale zítra se k vám ráda přidám.“

Pak už se s nimi rozloučili Bill i Kingsley a pospíchali oba za svými manželkami. Ginny je šla vyprovodit a Bill jí pošeptal:

„Měla bys Harrymu opatrně vysvětlit, že se za své chování v tom domě nemusí stydět. Že to není žádná hanba ukázat svým přátelům svoje rozjitřené city. Připomeň mu tu dobu, kdy ještě neuměl skrývat svoje emoce, to pro nás bylo stejné, jako dneska... Máme ho rádi, a proto pro nás není problém prožívat s ním jeho smutky, radosti i touhy...“

Ginny vážně přikývla a dala svému milovanému nejstaršímu bratrovi pusku na rozloučenou.

V neděli měli všichni volný den; jen Ron musel večer na noční; tak se pustili ve svém čtyřčlenném sehraném studijním kroužku do pátrání po historii záhadné hole, kterou měli včera tu čest objevit. Hned po snídani Harry rozložil na stole v kuchyni svou vzácnou „Studnici všeho vědění“ i slovníky, které jim měli pomoci v jejich pátrání.

Hermiona otevřela opatrně starobylou knihu a všimla si záložky, která byla někde uprostřed. Nalistovala tedy až k ní a zkoumala, proč má Harry tuhle stránku označenou.

„Kouzelná pokladnice? Na co by ti prosím tě byla Kouzelná pokladnice?“ ptala se překvapeně.

Harry se usmál a začal vysvětlovat:

„Ona totiž tahle pokladnice, jestli jsem to správně pochopil, má stejné vlastnosti, jako ten meziprostor, kam se ukládají věci zmizelé, abys je mohla zase přivolat ve stejném stavu, ve kterém sis je tam uložila. Jenže meziprostor má i své nevýhody - je přístupný pro všechny. Když totiž někdo jiný ví, jak přesně tvůj předmět vypadal, tak si ho může taky přivolat. Jako já Fawkesovo bidélko, nebo pan Weasley tenkrát tu tátovu rákosku. Do téhle pokladnice můžeš však ukládat a pak přivolávat všechny věci jen ty, nebo ti lidé, kterým prozradíš správnou mizící a přivolávací formulí. Myslel jsem na bezpečné uložení třeba té masky Pána zvířat pro Ginny, naší zásoby lektvarů, nebo třeba těch hůlek po tátovi a mámě... Prostě věcí, kterých si ceníme a nechceme o ně přijít a přitom bychom si je mohli kdykoli přivolat, když budou potřeba...“

Všichni mu tenhle nápad schválili a nabídli pomoc s vytvořením pokladnice, když jim dovolí, aby ji také mohli využívat. Pak už se pustili do hledání té tajemné hole...

Pečlivě studovali tu knihu celý den, jen s malou přestávkou na oběd. Při tom stejně probírali to, co se z knihy dozvěděli. A dozvěděli se toho opravdu hodně... Že existuje několik druhů druidských holí; od nejjednodušších, které jen zesilují kouzelnou moc svého Druida, přes složitější, které mají své vlastní kouzelné schopnosti (ať už přenášečí, odeklinací, nebo léčivé, či ovlivňující počasí), až k těm nejsložitějším, které mají vlastní obrovskou kouzelnou moc a jsou v těch správných rukách opravdu mocnou zbraní...

Dozvěděli se, jak se takové hole vyrábějí, ale přesné postupy zatím nestudovali, protože by je to jen zdržovalo. Slíbili si ovšem, že se k tomu ještě vrátí a vážně uvažovali (alespoň Ginny a Hermiona), že se takové hole časem pokusí vytvořit a připomněly jim věštbu kentaurů: *Viděli jsme kruh devíti Druidů s dlouhými holemi, jak proměnili noc v den a jasné letní slunce za mrazivého zimního dne, které zničilo zlo.*

Pozdě odpoledne to konečně našli....

Na ten obrázek jako první narazila Hermiona. Chvíli jen nevěřičně zírala do knihy a pak nadšeně vyhrkla:

„To je ona, koukněte se! Přesně takhle ta hůl vypadala!“

Obrázek hlavičky hole, na jejímž vrcholu byl umístěn čirý pětiboký krystal špicí vzhůru a na základně byl olemován dračími zuby lehce zahnutými směrem ke špičce krystalu. Ty zuby tvořili pravidelný pentagram...

„Tak proto se upnul na tenhle znak...“ s náhlým pochopením žasl Harry.

Pak se pustili do přesného překladu. Po skoro hodině usilovné práce se konečně Hermiona opřela do opěradla židle a s pergamenem v ruce začala předčítat celý překlad.

„Hůl z prastarého posvátného tisu, na jejímž vrcholu je nejvzácnější, vědoucí horský křišťál, chráněný pentagramem vytvořeným z dračích zubů. V holi je skryté ocasní pero Fénixe a žíně z ocasu nejstaršího a nejmoudřejšího jednorožce... To je hůl, kterou sám pro sebe vytvořil kouzelník Merlin v době své největší moci. Je to nejmocnější Druidská hůl, co kdy byla stvořena. Má svou vlastní magii a shodne se jen s někým, kdo se Merlinovi dokáže vyrovnat, nebo je jeho dědicem a nástupcem. Jako jeden z žáků našeho nejmocnějšího Druida jsem byl u toho, když ji vytvářel. Trvalo půl roku, než našel ten správný strom, který dokázal splynout s jeho duší, aby mohl hůl vytvořit. Její výroba mu trvala dalšího půl roku a je pro mě velkou ctí, že jsem mohl být přítomen okamžiku, kdy duše mého milovaného učitele splynula s duší této hole...“

Naneštěstí se tento převzácný unikát ztratil ze světa ve stejném okamžiku, kdy se ze světa ztratil i můj mistr. O jeho konci bylo vytvořeno mnoho legend a je těžké některé z nich uvěřit. Já vím jen to, že šel ten den navštívit Jezerní paní Nimue a od té doby nikdo neviděl ani Merlina, ani jeho hůl. Jestli ho přeměnila ve skálu nebo v hlohový strom, netuším, spíš se přikláním k názoru, že skončil na dně jejího jezera i se svou holí... Nikdy jsem ale nedokázal pochopit, jak to dokázala, protože jsem na vlastní oči viděl, jak mistr s pohledem do zářícího křišťálu nahlíží do daleké budoucnosti, viděl jsem, jak jeho prostřednictvím mluví s lidmi dávno mrtvými... Viděl jsem, jak hůl odvrací ty nejstrašnější kletby, aniž by s ní mistr jen pohnul... musela nejdřív nějak zlomit moc té hole, jinak by Merlina nikdy nedokázala přemoci...“

Seděli a chvíli na sebe beze slova zírali. Jako první se probrala Hermiona.

„Nimue... Její jméno už jsem tam někde viděla...“ a začala rychle listovat. „Tady... v kapitole o vílách a jejich moci.“

Pak pomocí slovníku postupně překládala:

„Mladík s krví kouzelníka a víly... svedl pannu jezerního národa... opustil ji a ona po narození dcery Nimue na zlomené srdce zemřela... Byla vychována k pomstě a zmařila životy mnoha kouzelníků... Její moc byla tak velká, že se jí obávali i jezerní lidé... Pověsti tvrdí, že jezdila po jezeře na mořském hadovi, který z kouzelníků vysával veškerou moc a pomáhal tak Nimue v její pomstě...“

Zakroutila hlavou a pak se zeptala:

„Harry, uvědomuješ si vůbec, co máš doma za poklad?“ a při tom na knihu před sebou hleděla s posvátnou úctou.

„Jistě,“ přikývl Harry. „Teď bychom ale měli dát vědět Billovi a Kingsleymu, na co jsme přišli...“ To mu ostatní přikývnutím jednohlasně schválili a tak poslal dva Patrony se vzkazem. Billovi poslal jeho orla a Kingsleymu zase rysa, aby neměli pochybnosti, kdo jim tu zprávu posílá. Netrvalo ani čtvrt hodiny a oba byli tady...

Prohlédli si obrázek a souhlasili s jejich názorem.

„Ten křišťál mě taky zaujal...“ zamyšleně uvažoval Bill. „Tak pravidelný pětihranný krystal si přímo říkal o ochranu pentagramem. Tím, že ho navíc vytvořil z dračích zubů, mu dal dvojnásobnou sílu...“

Kingsley si znovu pročítal jejich překlad na pergamenu a zamyšleně dodal:

„Kouzelná moc té hole musela být zlomena, když na ni Voldemort dokázal uvalit takové kletby. Jen už těžko budeme zjišťovat, jestli její moc zlomila ta Nimue, nebo až on, když ji našel. Ale sázel bych spíš na tu jezerní vílu...“

Pak se podíval na Harryho:

„I kdyby už byla bez moci, tak je to velice vzácný artefakt, Harry. Být tebou, tak bych o ní radši moc nevykládal a rozhodně ji zatím nech v tom domě. Tam se pro ni nedokázal dostat ani Voldemort, takže se to nepovede ani nikomu jinému, kdo by po ní zatoužil.“

Pak začal plánovat:

„Zítra jdete na denní? Viktor Nore také, jak jsem zjistil. Pozvu si vás oba k sobě... Bille, kdy budeš mít čas přijít? Dohodneme se rovnou na určité hodině.“

Když bylo všechno dohodnuto, tak se Harry zeptal na něco, co mu vrtalo v hlavě už od včerejška.

„Nechápu to, že Hagrida ta kletba nezasáhla, když tam šel pro mě. Nebo má po své matce takovou odolnost, že mu to neublížilo?“

Kingsley se usmál:

„Přemýšlíš úplně stejně, jako já, Harry. Dnes jsem u něj byl a všechno jsem zjistil. Tak ho ty vzpomínky rozrušily, že jsme ho s McGonagallovou museli skoro hodinu uklidňovat...“ a když viděl stále zřetelnější otázku v Harryho očích, tak se podíval na portrét jeho rodičů a vybídl ho: „Dobře, vysvětlím ti to, ale pojď na chvíli ven...“

K jeho překvapení však ve vstupní hale nezamířil Kingsley ke dveřím, ale ke stěně za schodištěm. Dotkl se jí hůlkou a najednou tam byly dveře.

„No páni...“ žasl Harry. „O těch jsem nevěděl...“ a vyšel za ministrem ven, na malou zahrádku za domem. No, zahrádku... Byl to spíš takový větší dvorek mezi domy, uprostřed stála vyschlá a oprýskaná fontánka s labutěmi, které pořád ještě vypadaly jako živé. Kingsley se posadil na lavičku u fontánky a ukázal Harrymu vedle sebe.

„Já jsem o těch dveřích taky dlouho nevěděl. Pak jsem ale zahlédl Tonksovou s Lupinem... Chodili sem randit, když byli na štábu. Měl bys to tu trochu upravit, ale dej si pozor na Ďáblovo osidlo, támhle v rohu. To je snad jediná rostlina, které se tu ještě daří...“

Harry poslouchal, jak Kingsley žvaní, aby na chvíli oddálil ten okamžik, kdy bude muset začít o nepříjemných věcech. Nakonec ho zarazil:

„Tak povídej, Kingsley. Nejsem takový měkota, jako Hagrid. Já to už dokážu zvládnout...“

Kingsley se na něj usmál a odporoval mu:

„Hagrid není měkota, Harry, jen po svém otci zdědil stejně citlivou duši, jakou ty jsi zdědil po matce... Právě proto tě máme všichni rádi, takže se nemusíš stydět za slzy v takových situacích, jako jsou tyhle. Já bych na tvém místě taky brečel, tomu můžeš věřit, kamaráde...“

Harry s úsměvem kroutil hlavou:

„Něco podobného do mě hustila Ginny včera večer taky... Dobře, když mě dojmeš, tak se klidně rozpláču... A teď už povídej, prosím, začíná mi být zima...“

„Dobře, vezmu to stručně...“ začal Kingsley. „Sirius poslal Brumbálovi zprávu, že se u vás něco stalo a on naprogramoval přenášedlo a okamžitě tam poslal Hagrida. Ten zjistil, že dům vypadá jako po výbuchu a když vešel dovnitř, tak našel Jamesovo tělo ležet pod schody. Ověřil si, že už mu nemůže pomoci, ale nezdržoval se u něj, protože shora slyšel tvůj pláč. Když vešel do ložnice, tak uviděl Lily, kterou ta kletba odhodila pod okno. Šel ji nejdřív zkontrolovat, jestli není jen omráčená a teprve když zjistil, že jí už nepomůže, tak šel pro tebe. Zabalil tě do peřinky a chtěl tě co nejrychleji odnést, ale ty jsi natahoval pořád ručičky po mámě, tak tě k ní vzal, aby ses s ní ještě rozloučil...“

Harrymu se zalily oči slzami, ale tentokrát mu to vůbec nevadilo, protože si všiml, že i Kingsley má vlhký pohled.

„Proto se té kletbě vyhnul... Pak tě odvezl do Kvikálkova, na Brumbálův příkaz. Dostal motorku od Siriuse, ten nahoře ani nebyl... Stačilo mu, že viděl Jamesovo tělo. Řekl, že ho za to dostane a motorku k tomu nepotřebuje. Pak hned zmizel a jak už víme, tak se vydal hledat Červíčka...“

Kingsley vzal Harryho kolem ramen a chvíli počkal, až se trochu vzpamatuje. Pak pokračoval:

„Když tě nechali u Dursleyových, tak se tam s Brumbálem vrátili. Lily i Jamese vynesl ven Hagrid, Brumbál v tom domě vůbec nebyl. Netušil, že je tam něco, co by tam být nemělo. Jen ho zajistil tím kouzlem, aby tam nikdo nelezl a vyčaroval ten památník. Od té doby už do toho domu nikdo nevkročil...“

Ještě zůstali chvíli zamyšleně sedět na lavičce, ale když začalo jemně pršet, tak se oba zvedli a šli dovnitř.

Kapitola 7 – Umění mistrů odekličů.

„Šetříš naše city, Kingsley? Proto jsi nechtěl mluvit před námi?“ ptal se ho jedovatě James, když vešli zpět do kuchyně.

Kingsley se na něj nechápavě podíval a pak mu odpověděl:

„Ne, Jamesi. Šetřil jsem Harryho city. Vám to může vyprávět Sirius, byl tam taky. Tohle bylo určeno jen pro Harryho uši, tak mějte rozum a neobtěžujte ho nějakými výslechy. Tím myslím všechny...“ a rozhlédl se po všech přítomných. „Osobně doufám, že na to, co jsem mu vyprávěl, zase hodně rychle zapomene.“

Pak se rychle rozloučil a šel domů.

Bill se ještě zdržel na kávu a při tom s velkým zaujetím, společně s Hermionou, listovali Bezednou studnicí vědění. Bill si prohlížel i ty překlady o druidských holích, co dnes udělali a pak jim sdělil, že přemýšlí o tom, že si takovou odekličací hůl zkusí vyrobit, podle toho návodu. Když na něj Harry nechápavě pohlédl, tak mu s úsměvem řekl:

„Podle té věštby budeš přece potřebovat devět Druidů, ne? Se mnou můžeš počítat...“

Asi po hodině překládání, s kterým mu Ginny a Hermiona pomáhaly, měl Bill celý podrobný návod přeložený. Ron, Sirius a James si mezitím povídali o lumpárnách, které vyváděli v dětství, aby Harrymu trochu zvedli náladu a docela se jim to dařilo.

Bill byl konečně hotov a zamyšleně pročítal postup při výrobě.

„Nejtěžší bude asi najít ten správný strom, který dokáže splynout s tvou duší... Musí to být hodně starý strom, protože jen na takových se zabydlí kůrolezové. Že je to ten pravý poznáš z toho, že tě kůrolezové ignorují, když ten strom obejmeš... Takže můžu počítat s tím, že utřím pár pořádných kousanců, než najdu ten pravý...“ a zasmál se té představě. „Dám to opsat Charliemu, ten bude určitě chtít hůl taky...“

Ginny se skřítkem se pustili do přípravy večere.

„Dáš si s námi, Bille?“ zeptala se.

Bill zamyšleně přikývl.

„Fleur je s malou v Doupěti, aby si ji dědeček s babičkou taky trochu užili. Takže vařit nebude. Myslel jsem, že se najím tam, až je půjdu vyzvednout, ale klidně se můžu najíst u vás...“

Při večeři se zase vrátil ke své Druidské holi. Byl tím nápadem tak zaujatý, že ani nevěděl, co jí...

„S tím kamenem to taky nebude jednoduché... Kamenů, které chrání před zlou kletbou je moc, ty už znám. Na hůl budu muset najít nějaký výjimečný kámen, který by nejen chránil, ale také mi pomohl kletby likvidovat...“

Hermiona se pochlubila:

„Já už asi takový kámen mám. Přivezla jsem si z Francie nádherný křišťál s fantomem ve tvaru hada. To je nejsilnější léčitelství kámen...“

„Fantom? Co je to fantom v křišťálu?“ zeptal se překvapeně Harry.

„Fantom se říká obrazci, který je vytvořen uvnitř krystalu usazením jiného minerálu. Dodává křišťálu, který je nejmocnějším magickým kamenem, zvláštní moc podle toho, jaký tvar ty usazeniny mají...“ vysvětlovala Hermiona a Harry si zase připadal trochu hloupý. Slíbil si, že se bude muset tou svou „studnicí všeho vědění“ co nejdříve začít vážně zabývat, aby si svoje vědomosti trochu rozšířil.

Nepřemýšlel o tom ale zase nějak dlouho. Hned po večeři, když se rozloučili s Billem, ho Ginny odvedla do ložnice a věnovala se mu s takovou něžností, že brzy zapomněl na všechno zlé, co se v posledních dnech dozvěděl a prožil. Usínali dost pozdě a tak se jim ráno moc vstávat nechtělo. Nakonec se ale museli přemluvit a vstát, protože je čekala denní směna, a navíc byla na poledne domluvená u Kingsleyho schůzka Harryho a mistrů odekličů...

Těsně před polednem, když už měli za sebou obvyklou dopolední obchůzku, přišel na ústředí šéf bystrozorů Dobs.

„Potter a Nore, vás dva potřebuje na nějakou dobu ministr. Fille, ty se připoj k Hrdonožkovi a Savagemu, budete sloužit ve třech, dokud se Nore nevrátí. Nevím, jak dlouho vás bude ministr potřebovat...“

Nore se netvářil nijak překvapeně, tak Harry předpokládal, že už s ním Kingsley mluvil. Když do ministrových kanceláří přišli, tak už tam na ně čekal i Bill. Chvilí vysvětloval staršímu a zkušenějšímu odekličovi a bystrozorovi, co se mu o těch kletbách podařilo zatím zjistit a pak se dohodli, že nejlepší bude se na ně jít rovnou podívat. Sjeli výtahem do druhého patra a hned z chodby se všichni přemístili na zahradu domku Potterových v Godrikově Dole.

Harry je zase všechny jmenovitě pozval dál a cestou nahoru Kingsley poznamenal:

„Ještě se budeme muset podívat na půdu, Harry, tam jsme minule nebyli. Měli bychom zkontrolovat v jakém stavu je střecha a rovnou ji opravit. Určitě tam nebude všechno v pořádku...“

To už byli ale před ložnicí a tak všichni svou pozornost věnovali jen té holi a kletbám, které jim tu po sobě zanechal ten, jehož jméno se pořád ještě mnoho lidí bálo vyslovit...

Nore s Billem stáli vedle sebe v bezpečné vzdálenosti - hned za prahem a společně se snažili svými melodickými odekličovskými formulami odhalit, čemu to vlastně čelí. Harry s Kingsleym stáli spolu na chodbě a pozorně je sledovali. Ti dva si brzy začali porovnávat svoje zjištění.

„Našel jsem celkem pět kleteb...“ konstatoval Bill

„Ano... čtyři základní a jedna spojovací...“ upřesnil Nore. „Tedy, řeknu vám, že něco tak složitějšího jsem ještě neviděl... Je jasný, že nejdřív musíme odstranit tu spojovací, než se

pustíme do těch čtyř základních. Ale co to udělá, až ji zrušíme, si opravdu netroufám odhadnout. Být vámi, tak s tou rekonstrukcí domu bych zatím nějak nespíchal...”

Bill se na něj podíval a zeptal se:

„Tak co, zkusíme to?“

Harry je napjatě sledoval a věnoval jim veškerou svou pozornost. Není divu, že sebou leknutím trhnul, když se mu v hlavě ozval hlas Pošuka Moodyho:

„Ať je ani nenapadne tu spojku rušit, dokud neoslabí ty základní kletby! Srovnali by se zemí nejen tenhle barák, ale i půlku vsi!“

Tak se Harry nesměle zeptal:

„Neměli byste nejdřív trochu oslabit ty základní kletby, než zrušíte tu spojovací?“

Nore se po něm překvapeně ohlédl a zeptal se:

„Ty jsi studoval i odeklínání?“

Harry zrozpačitel.

„Ne, nestudoval. Jen jsem se o těchto věcech párkrát bavil s Pošukem...“

Nore se zase otočil k předmětu svého zájmu a přemýšlel o Harryho návrhu. Kingsley si povzdech:

„Jo, Pošuk byl skvělý odeklínač... Škoda, že ho tu nemáme...“

Harry mu potichu sdělil:

„Ale my ho tu máme, Kingsley...“

Ministr na něj nejdřív koukal trochu nechápavě a pak mu to došlo.

„Jo, ták... hmm... tak co myslíš, že by teď Pošuk udělal?“

Harry poslušně opakoval to, co mu znělo v hlavě:

„Nejspíš by nejdřív vytvořil nějaké silné odsávací medium, které by z těch kleteb dokázalo odsát dost energie.“

Nore souhlasil:

„Ano, to by bylo nejbezpečnější. Už jsem jednou s odsávacím médiem pracoval, ale to bylo v mnohem menším měřítku. Nenapadá mě nic, co by dokázalo pojmout tolik energie...“

„Mám od Charlieho jedno jalové dračí vejce, to by mohlo pobrat dost...“ navrhnul Bill.

Nore přikývl a zeptal se jak je to vejce staré.

„No... už asi tři roky...“ připustil Bill.

„To už bude pořádný pukavec. Jestli to nevydrží, tak tu bude všude spousta smradlavého sajrajtu...“ zapochyboval Nore.

Harry se zeptal:

„Kde je teď Ohnivý pohár, Kingsley?“

„No jasně! Ohnivý pohár! Jak to, že mě to nenapadlo!“ užasle se po něm podíval Nore a Kingsley mu zároveň odpověděl:

„Ohnivý pohár je uložen na ministerstvu v odboru kouzelných her a sportů, Harry. Do té doby, než se bude pořádat další turnaj. Máš pravdu, že ten by mohl odčerpat a spálit velké množství energie z těch kleteb...“

Do Viktora Nore jako by najednou vlil spoustu energie a nadšení.

„Dáte mi povolení na vyzvednutí toho poháru, ministře? Jestli se to podaří, tak máme šanci se s tímhle problémem vypořádat ještě dneska...“

„Obávám se, že jen povolení nebude stačit, Nore... Budu tam muset jít s vámi, aby nám ho vydali,“ přibrzdil ho ministr. „Měli bychom to snad vyřídit rychle, tak tu na nás počkejte...“ dodal k Billovi a Harrymu a pak se spolu s dychtivým bystrozorem vydal pro pohár. Ti dva je šli vyprovodit a čekali na ně v předsíni, aby je mohl Harry po návratu zase pozvat dovnitř.

„Tak Pošuk nás zachránil před průšvihem? Myslel jsi na něj, nebo za tebou přišel sám, Harry?“ vyzvídal Bill.

Harry se usmál:

„Přišel sám. Až jsem se leknul, když na mě najednou zařval...“

Bill se rozesmál a koukal na rozpačitý výraz v Harryho obličeji. Harry se s očima zavřenýma zrovna o něčem dohadoval s hlasem ve své hlavě. Pak oči otevřel a se šibalským úsměvem Billovi řekl:

„Mám ti vyřídit, že by tě Pošuk nejradši nakopal do zadnice, za to, co jsi málem způsobil. To prý tě toho naučil málo? Hele, nevěděl jsem, že tě učil Pošuk...“

Bill přikývl.

„Moc času jsme ale na sebe bohužel neměli. Věnoval se mi rok po ukončení školy. Dostal jsem od něj skvělý Lexikon odekličáče, když jsem odjížděl do Egypta a pak jsme spolu ještě párkrát pracovali po mém návratu. Moc jsem se toho od něj ale naučit nestačil, jinak bych na to medium určitě přišel... Vyříd' mu, že mě to moc mrzí a skoro cítím tu jeho dřevěnou nohu na zadku...“ s úsměvem odpověděl.

„Nemusím mu nic vyřizovat. Když je se mnou ve spojení, tak slyší a vidí všechno to, co já.“

Bill se zasmál a řekl s hranou uctivostí:

„Dobře. Tak tedy mistře Moody, děkuji za včasný zásah a doufám, že nás povedete i nadále, abychom nezpůsobili nějakou katastrofu...“

Harry zase zavřel oči a chvíli se s ním dohadoval. Nakonec řekl nahlas:

„Ne, pohlavek mu nedám Moody... A už toho nechte - oba! Připadám si jako blázen, když vám tu dělám takhle prostředníka. Radši nám řekněte něco k tomu odeklinání, dokud tu není Nore...“

Nezúčastněný pozorovatel by jistě žasl, kdyby je slyšel. Harry používal odborné odeklinácké termíny, jako by je znal odjakživa a vysvětloval Billovi, které kletby používal Voldemort nejčastěji. Popisoval mu, jak rozezná „Temnou nicotu“ od „Oběšencova stínu“ a „Dračí dech“ od „Dračího spáru“... Tenhle rozhovor trval skoro půl hodiny, než Harry odpadl. Složil se na schody a hlavu si držel oběma rukama.

„Promiň, Bille, ale už dál nemůžu. Je to hrozně vyčerpávající. V hlavě mi bzučí, jako by se mi tam usadil celý roj včel...“

Bill se posadil vedle něj.

„To mě mrzí, Harry. To jsem tě chtěl zrovna požádat, jestli bys mi takovou vyučovací hodinu nezprostředkoval častěji...“ Přivolal malou lahvičku s tmavě modrým lektvarem a podal mu ji. „Tohle je povzbuzující tonikum proti únavě a bolesti hlavy. Snad ti trochu uleví...“

Harrymu se opravdu po jeho vypití udělalo líp a tak, když si za pár minutek žádali vstup Kingsley a Nore, byl už zase docela v pořádku.

Nore svíral v náruči, téměř s nábožnou úctou, starobylou dřevěnou skříňku, vykládanou drahokamy. Vydal se hned nahoru, jako by se nemohl dočkat, až to vyzkouší. Bylo na něm vidět, že tak mocný magický předmět, neměl příležitost držet v rukách často. Když totiž v ložnici vytáhl ze skříňky dost obyčejně vypadající dřevěný pohár, který byl až po okraj naplněn modrými magickými plamínky, tak zůstal stát jako zhyponotizovaný a nemohl od něj odtrhnout oči. Vyrušil ho až Bill, který se zeptal:

„Tak jak budeme dál postupovat? Podle toho, co o tom poháru vím, už ho nemusíme nijak upravovat. Měl by magickou energii z těch kleteb odčerpat a spálit zcela automaticky...“

„Počkej...“ zarazil se Harry. „Doufám, že ten barák nevyhoří do základů. To by mě docela mrzelo...“

Bill se po něm podíval téměř káravě:

„Ale Harry... magické plameny přece nepálí...“ a prohrábl rukou ty plamínky v poháru. „Maximálně se může stát, že vyšlehne tak vysoký plamen, že bude vidět až nad střechou. Ale je poledne, tak by si toho neměl nikdo všimnout. Když tak se připravte, kdyby byla potřeba někomu trochu upravit paměť...“ a přenesl svůj pohled na Kingsleyho. Ten přikývl a oba je pobídl:

„Tak už se do toho pusťte, ať tu neztrvdneme do večera.“

Bill zvedl hůlku a nadnášecím kouzlem vytrhnul pohár z bystrozorových rukou. Ten se na okamžik zatvářil jako malý chlapec, kterému sebrali oblíbenou hračku, ale hned se probral a pobídnul Billa:

„Přenes ho až do vlivu té kletby, já zatím zase zvýrazním to pole energie, kterou vyzařuje, abychom viděli, jak ji odčerpává...“

Pohár se přiblížil k jiskřícímu prostoru a v okamžiku, kdy se ho dotkl, modré plamínky získaly na síle. Bill ho postavil těsně vedle hole a plameny zesílily. Šlehali až ke stropu, určitě zasáhly i půdu, ale nad střechem snad nedosáhly. Harry měl chvíli nutkání vyjít ven a podívat se, ale Pošukův hlas ho držel na místě. Teď už se totiž to pole kouzelné energie začalo zmenšovat. Nejdřív jen pomalu a nenápadně, ale za pár okamžiků se smršťovalo rychleji. Trvalo to jen pár minut, než se třpytivé pole stáhlo už jen na pár centimetrů od hole. Víc asi od poháru žádat nemohli. Plamínky se zase zmenšily a dosahovaly sotva po okraj. Svou práci už bezpochyby odvedl a tak ho Bill zase zvedl a přenesl zpět do jeho skvostné truhly. Nore si ještě ověřil, jestli se na něj některá z těch kleteb nepřenesla, a když zjistil, že je v pořádku, tak s povzdechem truhlu zavřel.

Oba odekličníci se teď mohli plně soustředit na svou práci. Nejprve Bill zrušil tu spojovací kletbu. Nore zatím mumlal a prozpěvoval složité odekličnické formule, takže se ukázaly i ty čtyři základní kletby. Jedna vypadala jako šlehající plameny, další jako proud tekoucí lávy. Třetí obtáčela hůl černými proužky dýmu a čtvrtá se projevila jako temný stín vedle hole.

„Nejprve vezmeme ty spalující...“ organizoval společný postup Nore. „Já беру ten „Dračí dech“ a ty si vezmi tu „Ohnivou řeku“...“

A zase ty rytmické popěvky v neznámé řeči... Harry a Kingsley je fascinovaně pozorovali a s napětím sledovali, jak plameny postupně pohasínají, a řeka lávy mizí. Pak se ozval Bill:

„Tu škrtící kletbu - „Oběšencův stín“ - znám, s tou si poradím, ale to „Pekelné laso“ musíte udělat vy...“ Nore jen přikývl a dali se oba do práce. Za pár minut byli hotovi a oba vypadali dost unaveně. Přesto se vydali až k posteli a několika odhalovacími kouzly ještě zkoumali, jestli je hůl opravdu čistá. První ji vzal do ruky Nore.

„Škoda, že je bez života. Musela to být opravdu velice mocná Druidská hůl... Asi ji umožily ty kletby...“ a podal ji Billovi. Bill se o ni opřel a poznamenal:

„Tak tohle byla opravdu zajímavá zkušenost. Děkuji vám za spolupráci Nore, ještě se mám co učit...“

Nore se potěšeně usmál a odpověděl:

„Na svůj věk jsi velmi zdatný odekličník. Já v tvém věku uměl sotva polovinu. Roste mi v tobě dost silná konkurence, Weasley... No alespoň vím, kam se obrátit, když budu potřebovat s něčím pomoci...“ dokončil s úsměvem a podal mu ruku.

To už vešel dovnitř i Kingsley a oběma jim poděkoval.

„Svoje odekličnické služby naučtujte Harrymu, on vám určitě rád slušně zaplatí...“

Bill jen otočil nevěřícně oči v sloup nad touhle poznámkou a Nore s úsměvem zakroutil hlavou.

„Nic nechci, Pottere. Berte to jako kolegiální výpomoc. Mám to u vás... Tahle práce byla k nezaplacení. S něčím podobným jsem se ještě nesetkal, a proto je ta zkušenost pro mě

cennější, než peníze... Ostatně bez vašich postřehů bychom to stejně těžko zvládli. Možná byste měl uvažovat o studiu našeho řemesla, Harry..." dodal zamýšleně.

Harry se usmál tomu návrhu a oběma jim srdečně poděkoval.

„Ten pohár asi budete chtít vrátit sám, co ministrě?“ zeptal se Nore, a když Kingsley přisvědčil, tak se zeptal: „Tady už je hotovo, tak bych se měl asi vrátit do práce, aby mi Hrdonožka Filla ještě nezkazil..."

Všichni se zasmáli a rozloučili se s ním.

Když Nore odešel, tak Bill najednou Harrymu hodil tu hůl, řekl: „Chytej!“ a pak se na něj soustředěně zadíval.

Harry instinktivně zachytil hůl oběma rukama. Nejdřív se nic nedělo a on si ji začal prohlížet. Najednou jakoby zahlédl jiskřičku na špičce pětihranného, naprosto čirého krystalu. A v tom pocítil podivné chvění v rukou a hůl, jako by z něj začala vysávat sílu...

Z dračích zubů vystřelovaly paprsky namodralé energie, dopadaly na vrcholek křišťálu a ten začal zářit. Harry pomalu propadal panice. Pokoušel se tu hůl zahodit dřív, než z něj vysaje všechnu sílu, ale jeho ruce, jako by k ní přirostly. V tom se mu v hlavě ozval uklidňující hlas profesora Brumbála:

„Nebraň se tomu, Harry. Uvolni se, předej jí část své síly, tobě to neublíží a ona ti to pak stonásobně vrátí..."

Tak se uklidnil a nechal hůl, ať si dělá, co umí. Cítil, jak se jeho síla a kouzelné schopnosti ztrácejí a nechápal, jak může profesor tvrdit, že má zůstat v klidu. Ale teď se to změnilo. Hůl jako by se naplnila a začala přetékat, vracela mu zase jeho sílu zpět. Tedy alespoň tu kouzelnou. Jinak byl Harry slabý tak, až měl strach, že už se neudrží na nohách. Odpotácel se ke stěně a opřel se o ni. Přenos energie skončil, krystal vyhasl, ale ne úplně. Stále lehce namodrale světélkoval, ale Harry už se mohl pustit a tak sjel po zádech dolů na zem...

„Věděl jsem, že jestli ji někdo dokáže oživit, tak to budeš ty..." konstatoval s úsměvem Bill.

„Uvědomujete si, že tu máme nového Merlina?“ zeptal se jich Kingsley.

„A to znamená co?“ vydechl vyčerpaně Harry.

Kingsley mu podal ruku a zvedl ho na nohy.

„To znamená, že je nejvyšší čas, abys začal poctivě studovat tu svou „Bezdnou studnici vědění“ a až skončíš, tak ti seženeme další literaturu, abys nezahálet. Ta hůl ti dává tolik moci, kolik už hodně dlouho žádný kouzelník neměl. Byl by hřích nechat ji zahálet, Harry..." pak si ho prohlédl a dodal: „Dnes už tě z práce uvolním, vypadáš hrozně, musíš se z toho jít vyspat. Já jdu vrátit ten pohár... Můžeš ho odvést domů, Bille?"

Bill přikývl:

„Mám už na zbytek dne volno. Uložím ho jako vlastní mimino..." ušklíbl se a s tím se rozešli.

Když přišla Ginny večer domů, tak místo do kuchyně, běžela rovnou do ložnice. Vešla potichu dovnitř a uviděla oblečeného Harryho ležet napříč manželských postelí, nohy v botách mu koukaly přes pelest ven. V náruči držel Hůl kouzelníka Merlina, kříšťál na vrcholku hole jemně, namodrale zářil a Harry se šťastně usmíval. Zakroutila hlavou a šla požádat o pomoc Hermionu. Sundaly mu boty a přetáhly ho společnými silami na jeho stranu postele. Pak ho Ginny starostlivě přikryla a obě odcházely s tlumeným smíchem do kuchyně...

Kapitola 8 – Dolores Umbridgeová a její profesor

Ráno zakokrhal budíček na Ginnině nočním stolku v půl sedmé. Začala se probírat, otočila se na záda a pravou rukou plácla, jako každé ráno, Harryho po rameni. Jenže její ruka dopadla jen na peřinu. Otočila se úplně a viděla, že je místo vedle ní prázdné. Nebyla zvyklá na to, že by Harry vstal dřív, než ona a tak se nešla ani vykoupat, jak měla ve zvyku. Rychle se opláchla, oblékla a pospíchala dolů. Našla ho v kuchyni. Chroupal toast, popíjel kávu a soustředěně něco studoval v prastaré knize.

„Dobré ráno... co že tak brzo?“ ptala se zvědavě, když si nalévala čaj.

„Dobré ráno, miláčku... Musím si pospíšet s tou kouzelnou pokladnicí. Nemůžu tenhle krám tahat sebou, vypadal bych jako idiot... Ale jen tak válet doma ji přece nemůžu nechat, na to je moc cenná...“ a podíval se na Druidskou hůl, kterou opřel o stůl vedle sebe. „S tou holí by to mělo jít snadno...“

Rychle si na kus pergamenu opsal potřebné formule, otočil se ke krbu, vzal hůl do ruky, a řekl: „Zkusím to hned...“

Ginny se ládovala smaženými vajíčky a se zájmem ho sledovala. Harry namířil krystal směrem ke krbu a přečetl prvních pět formulí z pergamenu. Krystal se rozzářil a najednou se v prostoru mezi ním a krbem objevily dveře. Vypadaly docela obyčejně, dřevěná vrátka nahoře do oblouku. Jen jim chyběla klika.

„Teď musíme dát dohromady klíčová hesla... Otevírací, což znamená přivolávací a zavírací, to je ukládací... Nějaká slova, která budeme znát jen my dva. Která by nikoho jiného nenapadla...“ a podíval se bezradně na Ginny. Ta už dojedla a tak se posadila vedle něj a něco mu pošeptala. Harry se rozesmál, v očích mu zajiskřily šibalské ohníčky a pošeptal jí:

„Teda na co ty po ránu nemyslíš...“ Ginny na něj vyplázla jazyk a řekla:

„Tohle by určitě nikoho nenapadlo... Je to jen pro nás, ne?“

Harry ji opravil:

„Slíbili jsme Ronovi a Hermioně, že se s nimi o pokladnici rozdělíme, takže jestli nechceš, abych se před nimi musel stydět, tak radši vymysli nějaká míň erotická hesla...“

Dohadovali se o klíčových slovech skoro půl hodiny. Kouzelná vrátka jejich pokladnice trpělivě čekala zavěšená do prostoru, čas odchodu do práce se blížil a oni pořád na nic nemohli přijít. Pak přišla do kuchyně Hermiona, nechala si vysvětlit, kde je problém, krátce se zamyslela a zeptala se:

„A co takhle něco naprosto jednoduchého... Třeba „přiliv“ a „odliv“ to by taky těžko někomu napadlo a snadno si to zapamatuje i Ron...“

Harry se rozesmál, podíval se na Ginny, jestli souhlasí a pak kouzlo dokončil i s uložením klíčových slov.

Pronesl otevírací formuli, dodal jasně a zřetelně „odliv“ a dveře se otevřely. Pak pronesl zavírací a „přiliv“ a dveře se zase zavřely. Potom začaly blednout, až se rozplynuly.

„Tak hotovo... Ted' to ještě rychle vyzkoušíme jen s hůlkou a nějakým nedůležitým předmětem, než tam uložíme naše poklady...“ Vytáhl hůlku a heslem „odliv“ nechal zmizet talíř s posledními dvěma toasty. Pak se zhluboka nadechl, představil si ten talíř s dvěma křupavými toustíky a pronesl „přiliv“. K jeho velké úlevě se talíř znova objevil ve stejném stavu, v jakém zmizel.

„Tak co myslíte, už tam můžu poslat tuhle vzácnost?“ a podíval se na hůl.

„Proč?“ divila se Hermiona. „Nos ji u sebe, ne? K čemu ti bude v pokladnici?“

Harry zavrtěl hlavou:

„Měj rozum, Hermiono... Vypadal bych jako cvok, kdybych začal chodit na veřejnosti s Druidskou hůlí. A navíc nechci, aby o ní moc lidí vědělo. Víš, co s lidmi dělá Hůlka osudu. Dovedeš si představit, co by se dělo, kdyby se dozvěděli, že mám Merlinovu hůl?“

Hermiona pokrčila rameny.

„Až budu mít svou hůl, tak ji budu normálně nosit. Bill a Charlie určitě taky...“

Harry přikývl.

„Jasně, spustíte novou vlnu módního trendu: Kdo nemá Druidskou hůl, není in... George na tom vydělá majlant a pak ji začnu taky klidně nosit. Ale rozhodně tenhle trend nebudu zavádět sám, na to nemám...“

Nakonec zkusil ještě pár nedůležitých předmětů neverbálně uložit a přivolat v pokladnici, a když všechno proběhlo bez problémů, tak tam poslal i Merlinovu hůl. Pak už byl nejvyšší čas běžet do práce.

„Ale... tak už se nám vyspinkal, ulejšák jeden...“ přivítal ho v práci Hrdonožka. „Máš štěstí, že ti omluvenku podepsal ministr...“

Harry se jen rozpačitě usmál.

„Doufám, že jsem nepřišel o nic důležitého.“

Dozvěděl se, že se nedělo nic moc zajímavého. Mundugus dal typ na jednoho překupníka a u něj pak jeho mentoři zajistili několik pohřešovaných předmětů ze seznamu, takže den sice úspěšný, nikoli však nějak vzrušující.

„Zato dneska nás čeká Obrtlá. Máme pár typů na hledané osoby a jdeme společně se Zorinou, takže bude veselo...“ zašklebil se na Harryho Savage.

Ron už byl taky v práci. Spal dneska v Doupěti a tak se s ním mohl Harry pozdravit až tady. Ted' právě otráveně poslouchal instrukce od Zoriny, která ho připravovala na zátaž v Obrtlé.

„Hlavně se neplet' do cesty, mladej, jestli dojde k nějaké akci! Drž se stranou a nepřekážej! Do ničeho se nemotej, přihlížej a uč se...“

Harry jen zakroutil hlavou a přemýšlel o tom, jak dlouho si to Ron ještě hodlá nechat líbit. Jeho si Hrdonožka jen prohlédl a konstatoval:

„Hůlku máš, plášť taky, tak můžeme vyrazit...“

Venku bylo poměrně hezky. Po dlouhé době vysvitlo sluníčko a přesto, že už zdaleka nemělo takovou sílu jako v létě, tak se hned dýchalo trochu líp. Obrtlá ulice byla ale stejně temná, jako jindy. Úzká ulička mezi dvou až třípatrovými domy určitě slunce moc často neviděla. Možná v létě, v pravé poledne dokázaly paprsky dosáhnout až sem...

Za prvním zadrženým šli rovnou. Měli typ na to, kde se skrývá. Hardy s Ronem čekali na ulici před domem, Harry a Savage hlídali z druhé strany, což znamenalo maličký špinavý dvorek mezi domy. Přímo do bytu šli Hrdonožka se Zorinou a chytili známého násilníka naprosto hladce, protože byl právě zpítý do němoty. Přesto se Zorina tvářila velice vítězoslavně a trvala na tom, že ho do cely předběžného zadržení dopraví osobně. Savage mrknul s úsměvem na Harryho a otočil nenápadně oči v sloup, aby mu dal najevo, co si o ní myslí...

„Dobře, tak si ho odved'...“ pokrčil lhostejně rameny Hrdonožka. „My tu na tebe počkáme, tak se zbytečně nezdržuj...“

Byli v jedné z bočních uliček, stáli ve skupině a povídali si. Harry stál zády k Obrtlé a právě Ronovi sděloval, že už je hotová Kouzelná pokladnice a pokud má zájem, tak mu Hermiona dá návod k obsluze, když si všiml, jak se jeho příteli rozšířily zornice a rychle tahá hůlku z kapsy. Než stačil jakkoli zareagovat, tak ho do zad zasáhla kletba.

Byla to taková rána, že odletěl několik metrů vzduchem a dopadl tvrdě na kamennou dlažbu. Lapał po dechu a připadal si úplně stejně, jako když ho tenkrát ten severan trefil potloukem. S úlevou si uvědomil, že to zase přežil. Pak ho otočil Hrdonožka a vypadal dost vyděšeně. Posadil ho a opřel zády o stěnu domu. Harry se konečně bolestivě nadechl a začal zkoumat, jaké utrpěl škody. Obě ruce měl zlomené v zápěstí a pořádně odřené dlaně i předloktí, jak se instinktivně snažil zmírnit ten pád. Krev z rozseknuté brady mu stékala po krku. Když mu Hrdonožka napravil ty zlomeniny, vyčistil a zahojil rány na rukách a bradu, tak se pokoušel pohmatem si zkontrolovat žebra. Byl pořádně potlučený, ale na další zlomeniny to nevypadalo.

„To musel být „Dračí spár“ podle toho, jak ti to rozervalo ty záda. Kletba, která ti měla vyrvat srdce z těla... Ale jak to dokázala, to fakt netuším...“ ignoroval Harryho otázku - „Kdo?“ - rozhlédl se okolo a pak pokračoval, jako by mu to došlo.

„Ten kámen... Hodila po tobě kámen. Má rukavice z dračí kůže, takže ho mohla vzít do ruky i když na něm byla ta kletba. Viděl jsem, jak se v letu rozpálil, než ti dopadl na záda, ale než jsem stačil zareagovat, tak ji Ron sejmul. Ten kluk dokáže být pěkně hbitý...“

„Kdo po mě hodil ten kámen?!“ už dost důrazně se zeptal Harry a postavil se. Sundal si plášť a s hrůzou hleděl na spoušť, co na něm ta kletba udělala. Celá záda byla rozsápaná na cáry. Dokonce i z pláště odolnosti tu a tam vyčnívala různá vlákna. I ten to tentokrát odnesl...

„Tak kdo to byl?!“ zeptal se už hodně netrpělivě a vydal se směrem k ulici, kde stáli ostatní.

Mezi nimi ležela na ulici omráčená bachratá malá čarodějka s ropuším obličejem v šedém plášti s růžovým límcem.

„Umbridgeová...“ vydechl Harry. V okamžiku, kdy ji poznal, tak se v něm zvedla obrovská vlna vzteku. Měl chuť se na ni vrhnout a rozdupat jí ten odulý žabí obličej. Hrdonožka ho pevně držel a teď ho táhl zpět do uličky.

„Vzpamatuj se Harry! Ovládej se!“ řekl mu důrazně a rychle kolem nich opsal hůlkou kruh.

„*Abdus emotion!*“

Jenže Harry se uklidnit nechtěl.

„Já tu ježibabu zabiju. Rozšlapu tu ropuchu na kaši!“ řval jako nepřítel a Hrdonožka nad ním začal pomalu ztrácet kontrolu. Pořádně s ním zatřásl a znovu na něj zařval:

„Uklidni se! Okamžitě se uklidni, nebo tě na mou duši profackuju, aby ses vzpamatoval!“

„Zabiju ji...“ cedil vztekle přes zuby Harry, ale pomalu se začínal probírat.

„Ne, to neuděláš. Můžeš na ni podat žalobu a svědčit proti ní u soudu. Ale to je tak všechno, co jí můžeš udělat. Takže začni zhluboka dýchat a koukej kontrolovat svoje emoce, sakra!“

Harry se konečně uklidnil, zastřel svoje emoce a zadíval se na něj. Hrdonožka měl v očích hrůzu a lapal po dechu, jako by právě uběhl maratón. Harry si uvědomil, že se zavřel tím kouzlem do pole jeho rozjitřených emocí a pochopil, že ho právě zachránil před pořádným průšvihem.

Několikrát se zhluboka nadechl a pak zašeptal:

„Díky Joe, omlouvám se...“

Jeho mentor si oddechl, přikývl a zabručel:

„Tohle už mi nikdy nedělej...“

Byl nejvyšší čas, že se dal do pořádku. Zorina se vrátila a ostatní jí právě vyprávěli, co se stalo. Hrdonožka a Harry se k nim přidali.

„Musíme najít tu kletbu. Nemůžeme to tu nechat jen tak válet...“ upozornil je Hrdonožka, když Zorina chtěla transportovat Umbridgeovou a pokračovat v práci.

Nechala tedy Rona a Hardyho hlídat, stále ještě omráčenou čarodějku a šla s nimi. Procházeli uličkou a pomocí odhalovacích kouzel hledali kámen s nebezpečnou kletbou. Nakonec ho našel Savage. Přivolal si malou dřevěnou truhličku, přenesl ho bezpečně, pomocí hůlky do ní a zajistil několika kouzly. Ten kámen vypadal docela obyčejně. Ohlazený křemen z řeky, velký jako pěst. Harry nemohl pochopit, jak mohl udělat takovou spoušť. Začal se klepat zimou, protože svůj plášť ještě pořád držel v ruce. Přemýšlel, že

ho obrátí naruby, aby si ho mohl obléknout a nebyla při tom vidět ta rozsápaná záda. Savage, jako by věděl, o čem přemýšlí, přivolal svůj starý lehký cestovní plášť.

„Oblíkní se a tohle hod' přes to. Měl by ti být...“

Zorina si odfrkla:

„Staráte se o něj jako o vlastního...“

Hrdonožka se rozesmál:

„A počítáme s tím, že nám to na stará kolena vrátí a nestrčí nás do starobince...“

Harry se taky usmál a vděčně na oba pohlédl.

Umbridgeovou transportoval Hrdonožka, nechal ji ještě v bezvědomí, aby měl klid a tak na něj zase všichni čekali. Savage nechal zmizet truhličku s kamenem a poznamenal:

„Večer nás střídá Nore, tak mu to předám, aby si s tím poradil...“

Zorina byla otrávená.

„Po tomhle rozruchu, co jste tu způsobili, už se stejně všichni hledání zdekovali... Mám chut' tuhle akci už zrušit...“

Ale nakonec, po Hrdonožkově návratu, prověřili ještě dvě adresy, lokál a vývařovnu. Dalšího darebáka nenašli, ale v jenom z bytů nad putykou U Nemrtvého hrobníka našli kufr plný ukradených předmětů a tak byla nakonec i Zorina s akcí spokojená.

Když se vrátili na ústředí, tak se Hrdonožka zeptal zkoumavě Harryho:

„Myslíš, že už jsi natolik v pohodě, abychom si mohli jít promluvit s Umbridgeovou?“

Harry se nad tím vážně zamyslel. Opravdu si nebyl jistý po tom selhání v Obrtlé, jestli se dokáže ovládnout. Hrdonožka, když viděl, jak o sobě Harry pochybuje, tak dodal:

„Musíš si trénovat sebeovládání, Harry a tohle je vynikající příležitost. Když budeš mít pocit, že to nezvládneš, tak prostě odejdeš ven, aby ses uklidnil...“

Harry si povzdechl a přikývl.

Hned, jak vešli do místnosti vedle soudní síně, tak se pořádně rozhlédl. Tady ještě nikdy nebyl. Bylo tu šest cel, nebo spíš takových klecí, takže se dali přehlédnout všechny už od vstupu. Čtyři na jedné a dvě na druhé straně. Hned za dveřmi byla velká skříň na ukládání důkazů a osobních věcí zadržovaných. Ve zbylém prostoru u skříně byl koutek pro strážce. Ted' tu byl jeden. Seděl v pohodlném křesle, nohy na židli a poslouchal kouzelnické rádio. Měl ho puštěné dost nahlas, aby přehlušil zlostné hulákání z nejbzdálenější cely. Jen na něj kývl, ztišil pomocí hůlky rádio a ani nesundal nohy ze židle.

Harrymu se zkrabatilo čelo a nejistě se zeptal:

„Neměl bych zavolat mozkomory, aby ji trochu uklidnili?“

„Podle nového zákona o mozkomorech je lze do budovy ministerstva povolat jen v situaci krajní nouze - to je v situaci, kdy by šlo někomu o život a nešlo by to řešit jinak. Kdybych neupozornil strážného, že si ji sem přijdeme vyslechnout, tak už by ji dávno umlčel. Snáší ten kravál jen kvůli nám...“ odpověděl mu Hrdonožka a Savage dodal:

„Však ona se rychle uklidní, Harry. Ještě neví, že jsi přežil... Takže se drž za námi v zákrytu a ukaž se jí, až budeme u její cely.“

Celou cestu k nejbližší cele Umbridgeová hulákala:

„Okamžitě mě pusťte ven! Víte, kdo já jsem! Tohle si nenechám líbit! Vy netvoří! Zplozenci pekel!“ V podání jejího pištivého hlasu, byly ty nadávky, kterými je častovala, docela směšné.

Harry se držel za velkým Hrdonožkou a když se zastavili před celou, tak se jí ukázal. Okamžitě zmlkla. Vytřeštila na něj svoje, už beztak vyvalené oči tak, až měl chvíli strach, že jí vypadnou z důlků.

„To není možné...“ vydechla nakonec. „Ona snad měla Agnes pravdu, když mi říkala, že jsi nesmrtelný... Přece jsem viděla, jak se ti ta kletba zabořila do zad!“ vykřikla nakonec vyděšeně.

„Takže se přiznáváte, že jste se pokusila zavraždit pana Harryho Pottera?“ zeptal se jí chladně Hrdonožka, ale odpovědi se od ní už nedočkal. Slovo si vzal Harry a hořce své bývalé profesorce sdělil:

„Však si se svojí kamarádkou Agnes budete moct brzy popovídat. Doufám, že dostanete doživotí, stejně jako ona. Ale to vám nemusí dělat starosti, vy si přece s mozkomory moc dobře rozumíte, ne?“

Dolores Umbridgeová najednou pochopila, že je ztracená... Chytila se za srdce a odpotácela se k dřevěné posteli v rohu, která byla jediným kouskem nábytku v cele. Dosedla tvrdě a zvysoka, až prkna slabě zapraskala. Pak už jen nepřičetně zírala před sebe a okolní svět pro ni přestal existovat. Harry překvapeně zjistil, že mu je té staré nenáviděné čarodějnice líto.

Už nemělo smysl se tady zdržovat, tak se otočili k odchodu. Strážný právě do místnosti vpustil starého kouzelníka. Měl dlouhé šedé vlasy a ještě delší řídký plnovous. Ten si ještě místy zachoval rezavou barvu a tak vypadal docela podivně, jako pobryndaný od pomerančové šťávy.

„Je mi líto, ale dokud nebude podaná oficiální žaloba, tak vás k zadržené Dolores Umbridgeové nemůžu pustit, pane profesore. Zatím tu mám jen: důvod zadržení - pokus o vraždu, žalobu bude podávat pan Harry Potter...“

Pak se otočil k přicházejícímu Harrymu:

„Už čekám jen na vaši žalobu, pane Pottere, abych ji mohl zařadit do pořádku na zítřejší projednávání...“

Harry přikývl a v tu chvíli se k němu vrhl neznámý stařík.

„Prosím, nedělejte to dřív, než mi dovolíte, abych vám to všechno vysvětlil!“

„Už je pozdě, pane profesore. Varoval jsem vás, abyste si ji líp hlídali. Teď už ji nemůžeme nechat, když na něj zaútočila...“ vysvětloval Hrdonožka.

„Já vím. Opravdu jsem se snažil ten rituál připravit co nejrychleji, ale Dolores mě předběhla. Už jsem ale připravený, můžu to všechno napravit. Prosím, nechte si to vysvětlit. Pak už vám nebude nebezpečná, věřte mi...“

Harry se zadíval nerozhodně na Hrdonožku. Ten pokrčil rameny:

„Vyslechnout si ho můžeš, ne. Stejně jsme teď chtěli zajít na oběd. Znáš pana profesora Rogerse už hodně dlouho. Je to slušný člověk a studuje tady Keltskou historii a magii starých Druidů... Možná ti bude i užitečný...“

Tak zatím odložili podání žaloby a nechali se pozvat od starého profesora na oběd. Odvedl je do zajímavé mudlovské restaurace. Tady se scházeli obdivovatelé Keltské kultury. Mudlové oblečení v dlouhých Druidských pláštích s kapucí, mnozí měli i něco, co vzdáleně připomínalo Druidské hole. Jiní zase oblečení v jednoduchých halenách z rezného plátna a krátkých kožených kalhotách. Byl zde jen hrubě opracovaný dřevěný nábytek, v obrovském krbu uprostřed se na rožni opékal divočák, prošpikovaný česnekem a bylinkami a mladý chlapec ve špinavé pytlonové zástěře ho pravidelně poléval pivem ze džbánu, když zrovna netočil rožněm.

„Bydlím kousek odtud a tak sem dost často chodím...“ vysvětloval profesor. „Tu pečení z divočáka tady podávají s výbornými chlebovými plackami a nakládaným zelím. Mají tu i vynikající výběr drůbeže s propečenou křupavou kůrčičkou, pstruhy na másle, nebo skvělou rybí polévku. A to Irské pivo, které tu čepují je prostě ten nejúžasnější nápoj, co jsem kdy pil...“

Posadili se ke stolu v rohu, nechali si poradit od staříka a objednali si jídlo a pivo. Během oběda jim profesor vysvětloval ten rituál Druidské magie, který by měl očistit duši i mysl Dolores Umbridgeové od veškeré nenávisti.

„Úplně ji osvobodí, tím jsem si jistý. Bude z ní roztomilá dáma, s kterou budu moci strávit zbytek svého života v klidu našeho stáří...“

Když dojedli, tak profesor zaplatil mudlovskými penězi a odvedl je domů, aby jim ukázal všechny připravené věci k tomu rituálu. Harry se tady pozorně rozhlédl. Jako první mu padla do oka pravá Druidská hůl opřená v rohu. Na jejím vrcholu byl připevněn velký křišťál, a když ji vzal profesor do ruky, tak se rozzářil matně bílým světlem.

„Je to paměťová hůl. Používám ji především k vytažení zapadlých vzpomínek, ať už svých, nebo bytostí, které ještě pamatují Keltskou éru dějin. Mnozí opravdu staří Irští lepríkoni mají ve vzpomínkách uloženy velmi důležité informace z té doby. Hlavně díky jejich vzpomínkám se mi podařilo najít mnohé z těchto pokladů...“

Harry si ty předměty opravdu se zájmem prohlížel. Staré pergameny popsané Druidskými znaky, prastaré knihy, kameny s vytesanými výjevy, kamenné figurky a spousta dalších tajemných věcí...

Profesor sledoval Harryho zájem o svoje poklady rozzářenýma očima a pak mu dal nabídku:

„Když mi dovolíte, abych Dolores napravil, a nepodáte na ni tu žalobu, tak se s vámi podělím o všechny své znalosti, pane Pottere...“

Harry pokrčil rameny, podíval se po svých mentorech a zeptal se:

„Zkusit to můžeme, ne?“

A tak se Hrdonožka a Savage vydali pro Umbridgeovou.

Byli s ní zpátky během chvilky. Profesor ji posadil do pohodlného křesla u okna, na které dopadaly slabé podzimní sluneční paprsky, a hned začal, protože Dolores byla pořád ještě úplně mimo. Sundal z krku medailon na zlatém řetízku. Jasně žlutý kámen byl opracován do tvaru spirály - Druidského znaku pro slunce, moc, ochranu a bezpečí. Položil ho ženě na čelo a přitom vysvětloval:

„Citrín je kamenem Slunce, dodávající energii, přitahující hojnost (materiální i duchovní), rozvíjí intelektuální schopnosti, navozuje harmonii, vnitřní klid a bezpečí. Ten mi pomůže z ní tu nenávist vysát nadobro...“

Pak zvedl svou hůl, namířil ji krystalem přímo na její čelo a začal mumlat prastaré zaklínadlo. Křišťál se rozzářil a předal svou energii spirále. Ta začala také po chvilce zářit. Svítala čím dál tím víc, jako miniaturní slunce, takže byli nuceni všichni přivřít oči. I Dolores Umbridgeová je zavřela a na tváři se jí pomalu začala rozlévat úleva. Profesor pokračoval:

„Tvá mysl je otevřená a je čas zbavit tě vší nenávisti a zloby, které ti otravují duši. Nechtědy zmizí a ztratí se navěky...“

Ze spirály na jejím čele vytryskl proud jasného světla a namířil si to oknem přímo ke slunci. Dolores se úplně uvolnila a na její tváři se objevil laskavý úsměv. Profesor odložil hůl, přistoupil k ní, sundal medailon z jejího čela a pověsil jí ho na krk.

„Tak už jste zcela v pořádku, moje drahá... Pojd'te prosím přivítat naše vzácné hosty.“

Dolores Umbridgeová vstala z křesla, laskavě se na ně usmála a zeptala se, jestli jim může nabídnout čaj, nebo kávu.

„Pojd'te prosím, posad'te se. Hned udělám nějaké občerstvení, abychom si uctili takovou vzácnou návštěvu...“

Zatímco Hrdonožka s díky odmítal, že se musejí vrátit do práce a nemůžou se zdržet, tak Harry pořád nedůvěřivě ženu sledoval. Ona se mu v jednu chvíli zadívala do očí a on pochopil, že její přeměna je opravdu dokonalá. Tak šťastný a upřímný pohled nemohla zahrát...

„Jsem si jistý, Dolores, že pan Potter nás určitě brzy navštíví, až bude mít víc času...“ uklidňoval posmutnělou přítelkyni profesor.

„Oh... To budu opravdu ráda, pane Pottere. Bude to pro nás velká čest...“ se srdečným úsměvem řekla Umbridgeová a Harry přenesl svůj udivený pohled na přešťastného starého profesora, který mu podával svou vizitku:

profesor Adam Merlin Rogers,

znalec Keltské historie a magického umění starých Druidů.

Přečetl si ji a pak se s ním s úsměvem rozloučil:

„Přijdu určitě, pane profesore, tím si buďte jist...“

Kapitola 9 – Zpět v Tajemné komnatě.

Když pak večer doma vyprávěl Ginny, Hermioně a Ronovi, jak dopadla Dolores Umbridgeová, tak Ron nesouhlasně zabručel:

„Za ten šok, co mi způsobila, by si zasloužila doživotí, mrcha ropuší!“

Ginny mu před večeří vnutila třemdavu, aby mu nezůstaly jizvy na rukách a na bradě a trochu hudrala na Hrdonožku, že ho neposlal radši k Mungovi s takovými zraněními. Harry radši ani neodmlouval. Bolelo ho celé tělo a opravdu se cítil, jako by ho protáhli mlátíčkou. Jeho plášť ležel na stole roztrhaný na cáry a Ginny pochybovala, že se ho tentokrát podaří mamce a Winky opravit. Na stole měl posazeného malého Fawkese a dělil se s ním o pečené kuře, které Krátura udělal k večeři. Skřítek si pořádně nespokojeně brblal pod fousy a tak se ho Harry zeptal, co se děje.

„Krátura učí Fawkese dobrému chování, pane. Aby z něj vyrostl slušný pták. Krátura ho učí, že z talířů na stole si nesmí brát jídlo...“ a dál zamračeně sledoval, jak ho Harry ze svého talíře krmí.

Harry se rozesmál:

„Tak promiň, že ti kazím výchovu, Kráturo. Naučíme ho, že kromě mého talíře, jsou všechny ostatní zakázané... Protože já se s ním vždycky o jídlo rád rozdělím...“ a pohládl ptáče po zádech.

„Bude z něj tlustý pták, pane. Všichni ho krmí. Krátura mu ráno dělá vajíčka, Trixi mu celý den loupe ořechy, Hedvika mu nosí v noci žáby, kočka mu nosí myši, paní Ginny a paní Hermiona mu dávají sladkosti a pán ho cpe kuřetem...“ pak se najednou otočil a začal mlátit hlavou do stolu. Harry se vyděsil a okamžitě na něj zařval:

„Přestaň! Okamžitě přestaň, Kráturo! Co tě to zase popadlo!“

„Krátura se musel potrestat, pane. Skřítek nesmí napomínat svého pána, ani mu odmlouvat...“

„Já jsem myslel, že už jsme o tom spolu mluvili, Kráturo...“ kroutil vyčerpaně hlavou Harry. „Tak tedy ještě jednou, aby bylo mezi námi jasno. Zakazuji ti, aby ses trestal. Když si budeš myslet, že jsi něco provedl, tak přijdeš za mnou a řekneš mi to. Já rozhodnu o tom, jestli si zasloužíš trest, a když usoudím, že ano, tak tě potrestám sám. Je ti to jasné, Kráturo?“

Přesto, že byl pomlácený a opravdu hodně unavený, tak zněl jeho hlas opravdu autoritativně. Krátura jen špitnul:

„Ano, pane. Jak si přejete, pane...“ a šel mýt nádobí.

Hermiona se culila a mrkala na Ginny.

„To znělo opravdu velice mužně... Ty jsi nám vyrostl, Harry. Už je z tebe hotový muž, pán domu a hlava rodiny...“

Ginny zrozpačitěla a šla pomoci skřítkovi s nádobím. Harry se na Hermionu zamračil, zvednul se, dal Fawkesa do jeho hnízda s popelem pod bidýlkem, zabručel, že se jde vykoupat a šel ztěžka nahoru.

Ginny přišla do ložnice v okamžiku, kdy se pokoušel nějak bezbolestně se nasoukat do pyžama. Zhrozila se:

„Harry! Záda máš jednu obrovskou podlitinu! To musí hrozně bolet...“

Položila ho na postel, někde v koupelně vyhrabala mast na modřiny a pohmožděnin, a zatímco mu bolavá záda opatrně ošetřovala, nadávala na jeho mentory, že ho v takovém stavu nechali v práci až do večera.

Harry už ji skoro nevnímal. Usnul snad dřív, než byla s ošetřením hotova.

Ráno se sice cítil trochu lín, ale nějak si nedovedl představit, jak půjde večer na noční. Ale pod starostlivou péčí své milované ženy, která ho po obědě nahnala zase do postele, aby si ještě pospal, se před odchodem do práce cítil opravdu dobře.

Jediné, co dnes dokázal přes den udělat, bylo to, že do své kouzelné pokladnice uložil svoje náhradní dvě hůlky po mámě a po tátovi, (protože tu, co získal od Draca Malfoye, nosil jako svou rezervní), masku pána zvířat i s figurkami a základní lektvary v pouzdru na opasku, které už měl kompletní, i ty v pěkné vyřezávané truhličce, které zdaleka ještě nebyly všechny. Ginny si tam kromě toho samého uložila i nějaké náhradní oblečení a doporučila mu, ať to udělá taky. Před jeho odchodem na noční ještě zkontrolovala, jestli sebou má svoje dvousměrné zrcátko.

Noční služba naštěstí proběhla v klidu a pohodě. Jeho mentoři si nejspíš uvědomili, že mu po včerejšku není zrovna nejlíp a nechali ho půl noci prospat v Deanově křesle. A tam se mu zdál ten sen. Když přišel ve čtvrtek ráno domů, tak využil chvíly kdy Ginny odešla z kuchyně a přivolal si na portrét profesora Brumbála.

„Pane profesore, mohl byste prosím požádat paní ředitelku, jestli by nemohla zařídít, aby s námi do Tajemné komnaty šel i profesor Tobolka?“

Brumbál zoztražitěl a zeptal se, co se děje.

„Já nevím. Není to ani předtucha, jen takový pocit. Měl jsem podivný sen... Bylo tam nějaké nebezpečí a viděl jsem tam Sturgise. Je to zvláštní pocit. Nemám z toho místa strach, takže je to něco, co bych měl zvládnout, ale pomoc bych radši uvítal, když tam budou i Hagrid se studenty.“

Profesor přikývl a odešel zpět na svůj portrét v ředitelně. James, Sirius a obzvláště Lily z vedlejšího portrétu hleděli na Harryho s obavami a tak je požádal:

„Hlavně nic neříkejte Ginny. Nechci jí tam. To místo je pro ni příliš traumatizující, nedokážu odhadnout, jak by se tam dole chovala. Byla by tam pro mě jen starost navíc, než že by mi dokázala pomoci...“

To už se Ginny vracela a tak popřál svým drahým na portrétu s úsměvem dobrou noc a šel pokračovat ve spánku s nadějí, že se třeba o tom nebezpečí v dalším snu dozví něco dalšího.

Další sen se ale nekonal. Probudil se akorát na oběd a cítil se docela odpočínutý. Žebra už nebolela a při pohledu do zrcadla zjistil, že i ta obrovská modřina je pryč. Oblékl se a šel dolů s obavami, aby Ginny nechtěla jít s ním do Bradavic.

Ginny doma nebyla. Krátura mu sdělil při servírování polévky, že šla s roztrhaným pláštěm do Doupěte, aby ho zkusily s mamkou a Winky opravit. Když se Harry pustil do guláše, tak se přiřítili Ron a nadšená Hermiona s nějakým klackem v ruce.

„Našla jsem svůj strom, Harry!“ jásala nadšeně. „Byl to ten první, co mě napadlo vyzkoušet. Víš, jak jsem ti vyprávěla o dědečkovi, který byl venkovským lékařem? Mám od něj svého Patrona. Pečoval o malou osiřelou vydru, když jsem u něj, jako malá, trávila ještě spoustu času. Za jeho domem stojí uprostřed pole prastará lípa. Je to obrovský památečný strom, o kterém se vykládá spousta různých legend. Dědeček mi je vyprávěl před spaním místo pohádek. Napadlo mě, že jestli má moje duše splynout s nějakým stromem, tak to bude nejspíš tahle lípa. Kůrolezové si mě ani nevšimli a že jich tam bylo! Nejhorší bylo vybrat tu správnou větev, tak akorát do ruky a přitom, abychom ten strom zbytečně moc nepoškodili. Proto jsem sebou vzala Rona. Zastřeli jsme se a líтали kolem té lípy na koštěti, abych si vybrala tu pravou...“ vyprávěla Hermiona a tváře jí vzrušením jen hořely.

„Trvalo jí to přes půl hodiny, než si vybrala...“ zabručel otráveně Ron, ale bylo na něm vidět, že bručí jen proto, aby nedával moc najevo, jak rád jí udělal radost.

Harry s nimi poseděl v kuchyni a čekal na Ginny. Doufal, že se s jeho pláštěm objeví dřív, než bude muset jít na domluvenou schůzku do Bradavic. Jenže místo Ginny dorazil Lee Jordan. Hodně vyčítavě se na Harryho díval, když se ptal, jak to dopadlo s tou Druidskou holí, kterou jim svým nápadem s pentagramem vlastně pomohl najít. Harry se mu omluvil a ospravedlňoval se tím, že toho na něj bylo opravdu moc. Slíbil mu za to, že mu bude při nejbližší možné příležitosti vyprávět o odeklínání, Umbridgeové, o nové výpravě do Tajemné komnaty, ale vzápětí ho zklamal tím, že nechtěl, aby něco z toho zveřejnil. Lee se s ním domluvil na neděli večer s tím, že mu přinese nový Jinotaj s posledním článkem, který spolu dávali dohromady.

Ginny dorazila ve tři čtvrtě na dvě a hned mezi dveřmi se zeptala, jestli ji Harry vezme sebou. Odpověděl jí profesor Brumbál z portrétu, že paní ředitelka prosí Harryho, aby sebou už nikoho nebral, protože musela přislíbit účast i profesoru Tobolkovi, který se té výpravy už nemůže dočkat. Harry mu poděkoval pohledem a přiznal se Ginny, že by měl strach ji brát sebou kvůli tomu, co jako malá v těch místech prožila. Ona se na něj zamračila, ale Harry na ní viděl, že si sama není jistá, jak by reagovala. Pak mu, pořád ještě našťvaným hlasem řekla, že dělali s mamkou a Winky, co mohli, aby ten jeho plášť uvedly alespoň do trochu nositelného stavu, hodila mu ho do náručí a uraženě odešla. Harry s povzdechem pokrčil rameny, hodil letaxový prášek do ohně v krbu a se slovy: „Bradavice - ředitelna!“ zmizel ve smaragdových plamenech.

Sturgis už na něj čekal u krbu a hned se ptal, co čeká Harry za problémy, že musel nechat Hestii suplovat hodinu u třetího ročníku. Harry mu s úsměvem řekl:

„Myslel jsem, že budeš rád za trošku vzrušení v jinak nudné práci učitelské...“

On se také usmál, a když ho odváděl z ředitelny do druhého patra, kde byla dívčí umývárna Ufňukané Uršuly, tak se ho zeptal:

„Je to zase nějaká předtucha, Harry?“

Harry jen zavrtěl hlavou:

„Spíš podivný sen. Byl jsem v Tajemné komnatě, vycítil jsem nějaké nebezpečí a uviděl jsem tebe a profesora Brumbála. Pak mě probudili, takže netuším, co to bylo za nebezpečí. Každopádně bychom měli být maximálně opatrní...“

„Viděls tam profesora Brumbála?“ podivil se Sturgis.

Harry přikývl.

„Alespoň vím, koho volat na pomoc, kdyby se něco dělo...“ a poklepal si prstem na hlavu. Tohle gesto už Sturgis pochopil a s úsměvem vrtěl hlavou.

„S tebou se prostě nikdy nudit nebudeme, co?“

Ředitelka a Hagrid se svými studenty už na ně čekali. Kevin Whitby z Nebelvíru se s Harrym přivítal srdečně, jako se starým známým a tak se osmělili i další dva studenti - vysoká, hubená Dana ze Zmijozelu a naopak malý, zavalitý Frank z Mrzimoru.

„Koukám, že ti ve sbírce chybí už jen Havraspár...“ usmál se Harry na hrdého Hagrida. Ten přikývl:

„To mě taky mrzí, Harry. Ne, že by tam nebyli šikovní studenti, ale radši choděj na jiný předměty, než ten můj...“

„Dobře, počkejte chvíli tady. Zavolám vás dovnitř, až otevřu průchod...“ a šel dovnitř jen se Sturgisem. Rychle našel v řadě umyvadel proti kabinkám to pravé. Už mu nedělalo problém zasyčet hadím jazykem „*Otevři*“ jen na malého vyrytého hádka na kohoutku a tak umyvadlo brzy zmizelo a objevilo se jen to potrubí táhnoucí se skoro do nekonečna.

Sturgis pozval dál ostatní a v tu chvíli se z jedné kabinky vyřítila s řevem Ufňukaná Uršula.

„Co si to dovolujete!? Tohle je dívčí umývárna! Chlapci tu nemají co dělat!“

Pak ale najednou zaostřila a všimla si, kdo to tu vlastně je.

„Harry... No to je dost, že se na mě taky přijdeš podívat...“ zacvrlikala sladce a přitulila se k němu tak, že ho částečně prostoupila. Harrymu naskákala husí kůže po celém těle, rychle podstoupil a otřásl se.

„No tak, Uršulo, to se přece nehodí...“

Duch mladé dívky se zase zatvářil uraženě a vyjela na něj:

„No samozřejmě! Ty ses mi vlastně oženil, že...“ a vzápětí děsivě zaúpěla: „Jak jsi mi to jenom mohl udělat, ty nevděčníku!“ Harry se začal červenat, a když viděl, jak se studenti i profesori touto situací ohromně baví, tak se rozhodl tu žárlivou scénku rychle ukončit.

„Tak vážení... Rád bych vám představil Uršulu, která tady studovala před více než padesáti lety. Je to první a naštěstí i jediná oběť Baziliška, na jehož tělo se teď jdeme podívat. Poslední co v životě viděla, byly hrozné Baziliškovy oči...“

Uršula zareagovala okamžitě:

„Tááám!“ a vyděšeně ukázala na temnou rouru ve zdi. „Tam se objevily ty oči! ÁÁÁÁ...“ zařvala najednou a s úděsným skřekem skočila šipku do nejbližší záchodové mísy. Harry si oddechl, utřel si ledový pot z čela a poznamenal:

„Tak, Uršuly jsme se úspěšně zbavili, ale vidím tu další problém. Nevím, jak je to možné, ale to potrubí v mých vzpomínkách vypadalo mnohem širší, než je teď...“

„A nebude to tím, žeš byl tenkrát mnohem menší, než jsi teď?“ zeptal se ho s úsměvem Sturgis.

„To bude ono,“ přikývl Harry. „Ale co teď? Pochybuji, že se nám tím podaří protlačit Hagrida...“

Podíval se na ředitelčin stále upjatý a odměřený výraz v obličeji a s úsměvem pokračoval:

„Jízda tímhle potrubním tobogánem možná pro některé bude velice zábavná, ale vás si v něm neumím moc představit, paní ředitelko... Takže jestli neznáte nějaké kouzlo, které by dokázalo Hagrida zmenšit tak na polovinu, bylo by asi rozumnější, abychom se my tři dolů spíš přemístili.“

Pohlédl na Sturgise a pokračoval:

„Profesor Tobolka může do té roury nastrkat studenty a pak tam skočit za nimi, aby si trochu užili legrace, a my na ně počkáme dole...“

Sturgis se zasmál a zahrozil na něj prstem. Pak se ale otočil na tři, už skoro vyděšeně se tvářící, studenty, konstatoval: „Košťata na cestu zpět máte všichni...“ a pak se zeptal:

„Tak kdo půjde první?“

Harry si připravil váček s přenášecím práškem, počkal až studenti, s Nebelvírským Kevinem v čele, naskáčou do roury v rozumných rozestupech, svoje košťata svírajíce pevně v náručí, pak se ušklíbl na Sturgise a se slovy: „Do chodby kam ústí tohle potrubí...“ posypal sebe, Hagrida a ředitelku tím práškem.

Byli tam během okamžiku. Z roury se ozývaly hlasy jako z velké dálky a tak měli dost času ustoupit stranou. Jen Hagrid se nachystal před rouru, aby své studenty pochytil. Po pár minutách přiletěl Kevin s radostným hejkáním. Tomu se ta jízda očividně tak líbila, až Harryho překvapilo, že si ji nechtěl dát ještě jednou. Za ním jela s vyděšeným jekotem Dana a přesto, že byla dost vykulená, nevypadala po dopadu nijak ustrašeně. Kevinu Hagrid jen přibrzdil, protože si nevypočítal dobře tu rychlost, s jakou se přiřítí. Danu už chytil s přehledem tak šikovně, že se ani neuhodila. Frank přijel potichu a dopad měl díky

Hagridovi taky měkký. Jen zrychlený dech a bledé tváře ukazovaly, že takový zážitek pro něj není všední záležitostí. Sturgis z potrubí elegantně vyskočil rovnou na nohy a Hagrida použil jen na zabrzdění rozběhu.

Paní profesorka se mezitím s obavami v hlase zeptala Harryho:

„Zbylo vám dost toho prášku i na cestu zpátky?“

Harry s úsměvem přikývl.

„Ten váček je zřejmě ošetřen samodoplňovacím kouzlem, protože přesto, že jsem ho použil už několikrát, prášek v něm neubyl. Je pořád plný...“

„Tak to byla velmi užitečná kořist...“ usmála se na něj lehce McGonagallová. „Slyšela jsem, že už George dal tento prášek do prodeje a musela jsem doplnit do školního řádu přísný zákaz jeho používání na hradě i školních pozemcích...“

Když už byli všichni, tak se vydali chodbou dál. Zastavili se u závalu, který způsobil Zlatoslav Lockhart svým nepovedeným paměťovým kouzlem. Harry zíral nevěřičně na škvíru pod stropem, kterou se tenkrát s Ginny dokázal protáhnout.

„Tak z toho jsem, koukám, už taky vyrostl,“ povzdechl si a začal společně s profesory, pomocí hůlky odstraňovat kameny a kusy skály, aby uvolnili průchod. Když jim začali pomáhat i studenti, tak Sturgis začal zpevňovat stěny a strop, aby jim ta chodba nespadla na hlavu celá.

Když se dostali na druhou stranu, tak Harry využil toho, že se Hagrid a jeho studenti s obrovským nadšením vrhli na svlečenou Baziliščí kůži a pokračoval dál jen se Sturgisem. Došli pomalu na konec chodby a uviděli na stěně dva propletené hady se smaragdy místo očí. Harry dost dlouhou dobu stál a zkoumal své pocity. Ted', když už byl tak blízko, se najednou dostavil ten pocit hrozícího nebezpečí, který už znal. Přeběhl mu mráz po zádech a naježily se mu vlasy v zátylku. Pořád ho však mátlo, že to nebyl nijak zvlášť silný pocit. Bylo to jako by ho čekalo spíš jen něco nepříjemného, než vážné nebezpečí a to ho mátlo.

Svěřil se s tím pocitem Sturgisovi a zeptal se ho, jestli má ty dveře otevřít. Už byl nejvyšší čas, chodbou už zněly kroky přicházejících studentů. Sturgis přikývl a připravil si do ruky hůlku. Tak se jí chopil také a zasyčel:

„Otevři!“

Vešli do dlouhé, chabě osvětlené síně. Sturgis a McGonagallová přivolali hořící pochodně a osvětlili ji trochu lépe. Studenti zmlkli a téměř vyděšeně se rozhlíželi po kamenných sloupech, po kterých se vinuli vytesaní hadi. Podpíraly strop, který se ztrácel někde vysoko ve tmě. V záři pochodní vrhaly hrozivé, mihotající se stíny. A tak v naprostém tichu, jen s ozvěnou svých opatrných kroků, došli pomalu až k mrtvému Baziliškovi.

Harry čekal, že najdou hnijící, páchnoucí mrtvolu, nebo jen pouhou kostru a byl docela překvapen, když uviděl spíš mumifikované tělo obrovského hadího krále. Došel až k prázdným očním důlkům a rychle napomenul Kevina, který vypadal, jako by tomu monsturu chtěl snad zalézt až do tlamy.

„Dávej si pozor a drž se dál od jeho zubů! Je v nich pořád ještě spousta smrtícího jedu!“

To už se výkladu nadšeně ujal, stále naprosto ohromený Hagrid. Harry brzy přestal věnovat pozornost jeho nadšeným výlevům - „jaký je ten Bazilišek úžasný a ohromně zajímavý zvíře“ - a začal se rozhlížet okolo. Po vzoru Sturgise a profesorky, kteří se ostražitě procházeli po stranách, obešel konec velké síně a pak se zahleděl na obrovskou sochu Salazara Zmijozela. Když zvedl hlavu vzhůru, tak se ten pocit ozval znova a Harry si s hrůzou uvědomil, že ta ústa, která tenkrát do síně vypustila Baziliška, jsou pořád dokořán otevřená. Dokonce v nich najednou zahlédl pohyb...

Zareagoval okamžitě:

„Všichni ven! Okamžitě!“ a hnal vyděšené studenty před sebou k východu. Hagrid i oba profesori běželi za ním. Za sebou slyšel hlasité syčení:

„Jídlo, je tady jídlo... měkoučké, mlad'oučké, ssslad'oučké...“

V okamžiku, kdy první student proběhl východem, tak se zastavil a zaposlouchal se. Profesori se zastavili s ním a tak je vybídl:

„Hagride, paní profesorko, běžte za studenty, musí být vyděšení k smrti. My to tady se Sturgisem zvládneme...“

„Já ti pomůžu Harry, víš, že to se zvířatama umím!“ ohradil se dotčeně jeho velký přítel a tak mu Harry připomněl:

„Jsou to tvoji studenti, Hagride! Máš za ně zodpovědnost, tak se o ně koukej postarat!“

Profesorka Hagrida popadla a přesto, že se jí v očích objevily obrovské obavy, tak ho bez řečí, nekompromisně vystrkala ven.

Sturgis se pokusil ohlédnout tím směrem, odkud znělo to syčení, ale Harry ho okřikl:

„Nedívej se tam! V žádném případě se na něj nesmíš podívat! Dívej se na mě, házej jeho směrem překážecí kouzla, abys ho trochu zdržel. Musím volat o pomoc...“

Pak zavřel oči a přes kouzla, která svištěla ze Sturgisovy hůlky, volal v duchu profesora Brumbála.

„Je tu Bazilišek, pane profesore, to jsem nečekal. Jak se mu mám bránit, když nemám Fawkese?“

A v hlavě se mu ozval uklidňující hlas jeho učitele:

„Máš přece Merlinovu hůl a s ní i jeho moc, Harry...“

„Jenže s ní neumím ještě zacházet! Neznám Druidská zaklínadla!“

„Ta hůl umí kouzlit sama, Harry. Stačí jen, abys jí předal svou moc, ostatní už zařídí. Nemusíš se bát; zvládneš to...“

Harry se chvěl jako osika, když si přivolal svou hůl. Popadl ji do levé ruky, protože v pravé stále křečovitě svíral hůlku s perem Fénixe. Zoufale si pomyslel: „*Tak co budeme dělat s tím Baziliškem?*“ a najednou se před ním objevilo něco, jako štít. Harry překvapeně řekl už dost nervóznímu Sturgisovi:

„Já mám před sebou hustou kouřovou stěnu. Vidím jen tvůj matný obrys... Co vidíš ty?“

Sturgis zadýchaně odpověděl:

„Já vidím zrcadlo, Harry...“ a úlevně si oddechl.

V tu chvíli to Harry pochopil. Zaposlouchal se do zvuků, které vydávaly hadí šupiny plazící se po kamenné podlaze, a zjistil, že už se blíží zezadu ke Sturgisovi.

„Neohlížej se...“ řekl mu ještě a vydal se kolem něj naproti té příšeře s kouřovou clonou před sebou.

„Kdepak jsi, hadí králi? Pojd' ke mně, čekám tu na tebe...“ syčel a při tom pozorně poslouchal.

„Kdo jsi?“ ozvalo se překvapeně po jeho levé ruce z větší blízkosti, než čekal a tak se tím směrem rychle otočil.

„Ááách...“ ozvalo se najednou a pak už jen podivné praskající zvuky, jako když necháte příliš rychle vysychat hliněné cihly. Potom se hůl v Harryho ruce zachvěla a chtěla se zvednout; tak jí nebránil. Svěřil jí s naprostou důvěrou svůj život a nechal ji dělat, co bylo potřeba.

Štít před ním zůstal. Viděl jen matný obrys hadí hlavy a nepřipadala mu zdaleka tak velická, jako ta, na kterou si pamatoval. Hůl se otočila krystalem přímo směrem k hlavě a vystřelily z ní dva silné výboje, které byly dobře vidět i přes tu hustou clonu.

A pak kouřová stěna zmizela. Harry ohromeně zíral na kamennou hlavu velkého, nikoli však obrovského hada, s vypálenýma očima...

Chvíli mu trvalo, než se z toho zážitku vzpamatoval. Nejspíš by mu to trvalo mnohem déle, kdyby se neozval Sturgis, velmi nervózní z toho náhlého ticha, co nastalo.

„Už je to v pořádku, Sturgisi... Pojd' se podívat,“ řekl Harry a pak se vydal ven na chodbu, aby zkontroloval, kde jsou ostatní.

Hagrid stál u prvního ohybu chodby a byl připravený vyrazit Harrymu na pomoc, kdyby bylo potřeba. Když na něj zamával a zavolal, že už je po všem, tak se otočil, zavolal na studenty a paní ředitelku, počkal na ně a šli všichni společně zpět. Harry se vrátil k Baziliškovi, aby si ho pořádně prohlédl.

Opravdu nebyl ani poloviční proti tomu, co zabil Nebelvírovým mečem ve svých dvanácti letech. Uvažoval o tom, kolik jich tu asi ještě bude a nenechal se rušit ani obdivnými výkřiky Hagrida a jeho studentů.

„No, páni...“ žasl poloobr. „Tak na těch pověrách asi bude něco pravdy...“

Harry zpozorněl a Sturgis se zeptal:

„O jakých pověrách to mluvíš, Hagride?“

„No, o Baziliškách se toho zase tolik neví. Koluje o nich jen spousta různých pověr a mýtů. Jenže ne všem se dá tak úplně věřit... Tahle pověra říká, že každý Bazilišek snese jedno

vejce, když dosáhne dospělosti a to vejce se vylíhne až tehdá, když ten Bazilišek umře... Proto prý jsou tak vzácní...“

„Ach jo...“ povzdechl si Harry. „Takže tím chceš říct, že teď ještě budeme hledat to zatracený vejce, abychom ho zničili?“

„To nezničíš, Harry. Baziliščí vejce je nezničitelné. Je to jeden z mála přírodních zázraků, nejde nijak poškodit. Neplatí na něj ani kouzla, ani hrubá síla. Jen už vylíhnutej Bazilišek se dá kouzly zvládnout...“

V tom se ozvala ustrašeně Zmijozelská Dana:

„Ale on se asi právě líhne, když jsi tohohle zabil, ne?“

Harry zavrtěl hlavou.

„Není mrtvý. Nastavil jsem mu zrcadlo, takže se sám svým vlastním pohledem zkameněl. Pak jsem mu musel vypálit oči, protože ty by byly nebezpečné i u zkamenělého Baziliška. Takže mrtvý není, a jestli se nenajde žádný blázen, který by do něj nalil lektvar z Mandragóry, tak tu takhle bude trčet už navěky...“ pak kouknul po Sturgisovi. „Ale s tím vajíčkem bychom asi měli zkusit něco udělat - pro jistotu...“

Sturgis se zamyslel.

„Možná bych ho mohl zavřít do magické klece. Je to jedno z nejmocnějších kouzel, které znám. Udrží vlkodlaka i draka, tak by snad mohla udržet i vylíhnutého Baziliška, když mi s ní trochu pomůžeš. To ale předpokládá, že to vajíčko najdeme. Co když ještě nebyl dospělý?“

Harry přikývl a přivolal si svoje koště. Sturgis ho hned napodobil a zeptal se:

„Jsi si jistý, že už jim tady nic nehrozí?“ a podíval se po ostražitě ředitelce. Harry zavrtěl hlavou, usmál se na ni a řekl:

„Když tak volejte o pomoc, budeme se snažit to vyřídit co nejrychleji.“

Odrzil se a se Sturgisem v závěsu letěl rovnou do otevřených úst hrozivě vypadajícího kamenného Salazara Zmijozela. Dutina v jeho hlavě byla sice podstatně větší než hlava sama, ale stejně nebylo těžké ji propátrat. Harryho hůl se rozzářila jako silný reflektor a tak našli vejce velké jako Hagridova hlava během několika minut. Bylo úplně kulaté a černé tak, že se v něm ztrácelo i to silné světlo, které Merlinova hůl vydávala. Válelo se na hromadě kostí různých živočichů - na lidské kosti to naštěstí nevypadalo. Sturgis rychle naučil Harryho nové a velice užitečné kouzlo.

„*Circum do ovus magicus cavea*“ odříkával kvůli němu nahlas profesor a opisoval kolem vejce jedním tahem tvar, který chtěl, aby klec měla. Harry ho napodobil a kouzlil pomocí Merlinovy hole, kterou si přendal do pravé ruky. Kolem vejce se objevila mohutná zlatá klec a celá zářila a jiskřila.

„A teď ho tam uzavřeme navěky... *Teneo necto ostentum in perpetuum...*“ pokračoval Sturgis a Harry znova kopíroval. Klec ztratila lesk, zčernala a dostala stejnou, světlo pohlcující barvu, jako vejce samotné.

„Když chceš uzavřít draka, nebo jinou nebezpečnou potvoru jen na čas, tak vynecháš *in perpetuum*. Pak tu klec můžeš kdykoliv zrušit pomocí „*Laxo magicus cavea*“...“

Ještě jednou se rozhlédli po jeskyni v hlavě sochy, pak nasedli na košťata a k velké úlevě profesorky McGonagallové se vrátili k ostatním. Potom, ještě před odchodem, na její žádost uzavřeli do obrovské magické klece i kamenného Baziliška. I když Harry upozornil na to, že oči mu už nikdo nevrátí, i kdyby se našel nějaký blázen, který by ho chtěl oživit. Studenti i Hagrid jen žasli, jak jim to jde od ruky. Spolupracovali se Sturgisem beze slova, jako dobře seštrhaná dvojice.

Při odchodu se Harry zdržel a hadím jazykem požádal vstup, aby se zase zavřel. Dával si pořád pozor, aby ho neslyšel žádný ze studentů, protože po zkušenostech s Ronem, kterému se celkem zdařile podařilo heslo na otevření imitovat, nechtěl nic riskovat. Po cestě dlouhou chodbou zpět, Sturgis poznamenal:

„Stejně nechápu, jak se ti to ve dvanácti letech mohlo podařit. Musel jsi být vyděšený k smrti, když jsi tu byl úplně sám...“

Harry odpověděl:

„Vyděšený jsem byl pořádně, ale nebyl jsem tu sám. Měl jsem tu Fawkese a moudrý klobouk... Bez nich bych to nedokázal.“

Pak se Hagrid zeptal, co to má za „podivnej klacek“ v ruce. Harry se zasmál, nechal svou hůl zase zmizet a vysvětlil Hagridovi i studentům, kteří pozorně špicovali uši, že je to druidská hůl, která má větší sílu než hůlka a proto ji používá na složitější kouzla. Na otázku: „A kdes k ní přišel?“ odpověděl opatrně:

„Seznámil jsem se s jedním bláznivým americkým profesorem, který tady studuje Druidskou magii a umí je vyrábět. Asi to bude brzy módní hit, spousta lidí už je chce taky. Například Hermiona už s výrobou začala, Charlie s Billem i Ginny se na to taky chystají...“

„Jestli myslíš profesora Rogerse, tak toho znám...“ poznamenala McGonagallová. „Jen nevím, proč říkáš, že je bláznivý?“

Harry se na ni se smíchem podíval a začal vysvětlovat:

„Miluje Dolores Umbridgeovou, tak mi neříkejte, že je normální...“

Ředitelka se konečně uvolnila a zasmála se taky. Hagrid po cestě zpátky sroloval svlečenou kůži Baziliška, jako koberec a byl štěstím bez sebe, že si z téhle výpravy může odnést i něco na památku.

A už byli zpátky u potrubí. Harry podal s úsměvem paní ředitelce váček s přenášečím práškem a zeptal se:

„Nepůjdete s Hagridem sami? Rád bych si ten tobogán trochu užil alespoň cestou zpátky...“ a v ruce stále svíral svůj Kulový blesk. Ona zavrtěla nevěřícně hlavou, pak ale souhlasila:

„Tak dobře. Profesor Tobolka poletí jako první, studenti za ním a vy můžete letět poslední, aby nám tam náhodou ještě někdo cestou nezůstal...“

Harry mrzutě zabrblal:

„Tak to si tu jízdu moc neužiji...“ a když viděl ředitelčino nazlobeně zvednuté obočí, tak dodal:

„No tak dobře, už nic neříkám...“

Nahoru dorazili všichni bez úrazu a Hagrid si hned odvedl svoje studenty ven, aby se tou, nechutně zelenou, hadí kůží mohli pokochat ještě za denního světla. Harry pak zase hadím jazykem uzavřel vchod a paní ředitelka úspěšně proměnila umyvadlo a kohoutek s malým hádkem na ošklivé staré zrcadlo. Teď už by ten vchod žádný nezvaný dobrodruh neměl najít...

Kapitola 10 – Tat'kovy padesátiny.

Po návratu domů našel zamračenou Ginny v kuchyni. Ještě nebylo ani šest a tak ji lákal do ložnice, pod průhlednou záminkou dobrodružného vyprávění, aby jí spravil náladu a udobřil si jí. Jeho rodiče a Sirius byli se svými námitkami, že chtějí taky všechno slyšet, umlčeni profesorem Brumbálem, když jim slíbil verzi Sturgise Tobolky, kterou už si vyslechl v ředitelně.

Jenže Ginny si nechtěla spravit náladu. Vyslechla si v klidu Harryho vyprávění, a přestože se snažil podat jí to humorně a zábavně, tak se chmuřila ještě víc. Nereagovala, ani na Harryho pokusy omámit ji svými emocemi. Zabralo to spíš opačně.

„Hledala jsem v tvém zákoníku jeden dodatek, který jsem si nesrozumitelně opsala a zjistila jsem, že ho tam vůbec nemáš! Tvrdil jsi, že už máš všechno. Se studiem jsi ještě pořádně nezačal a to jsi ještě slíbil Kingsleymu, že se pustíš do Druidské magie, abys dokázal plně využít svoji mocnou Merlinovu hůl. Když se budeš pořád nechávat rozptylovat takovými vedlejšíky, tak se zákoník nenaučíš a od bystrozorů tě vyhodí...“

Harry zkroušeně poslouchal její výčitky a musel přiznat, že má v něčem pravdu. Pokorně slíbil, že hned zítra po noční, zajde do knihovny a projde celý svůj zákoník od začátku až do konce. Hodilo se mu to, protože se stejně chtěl v pátek zaregistrovat jako zvěromág, aby se svou novou schopností mohl pochlubit v sobotu na velkém rodinném srazu, při oslavě tat'kových padesátin. Dárek pro tat'ku už měl a nemohl se dočkat, až mu ho předá. Ginny se trochu uklidnila a tak si svou připomínku, že se začíná nějak nápadně podobat Hermioně, radši nechal pro sebe.

Večeře proběhla mlčky a pořád ještě v trochu napjaté atmosféře.

„Koukám, že ti to udobřování tentokrát nějak nevyšlo...“ se smíchem a trochou obvyklé laskavé jedovatosti, poznamenal Sirius. Harry po něm jen mlčky hodil rozzlobeným pohledem, protože se Ginny zase začala mračit. V téhle náladě odešli do práce. Hned po příchodu je vyhnali do společné akce, na které už pracovala čtveřice bystrozorů denní směny.

Přemístili se do opuštěného Skotského hornického městečka - Měděné Haldy. Měď už se zde přestala těžit dávno. Městečko bylo skoro pusté; zůstalo zde jen pár starých mudlů, kteří pobírali penzi a proto jim nedělalo těžkou hlavu, že neměli široko daleko žádné pracovní příležitosti. A na samém okraji právě tohoto městečka se najednou objevil dům, o kterém nikdo nevěděl a nepamatoval si, že by tam někdy stál. Bylo jasné, že jde o dům kouzelníka, zajištěný ne příliš dokonalými kouzly proti spatření a tak se po smrti kouzelníka, který ho zabezpečil, stal přístupný pro všechny. Naneštěstí první, kdo na něj narazil, byla parta zfetované mudlovské mládeže, která se sem nastěhovala. Způsobili tu neuvěřitelnou spoušť, když se ve svém drogovém opojení střetli s celým hejnem běhnic, které se, v dlouho opuštěném domě, zabydlely.

Naštěstí už bylo osm mudlovských pubertáků zachráněno, detoxikováno a ošetřeno protilátkou na jed běhnic. Pak jim všem vymazali paměť a nastěhovali je do nedalekého,

také opuštěného a zchátralého, kostelíka. Dům zase zabezpečili kouzly, aby ho mudlové nemohli spatřit a úředníci z odboru pro nápravu nevydařených kouzel oběhli těch pár důchodců, aby jim ten dům zase vymazali z hlavy. Na noční směnu pak zůstalo důkladné prozkoumání velké vily se čtyřmi věžičkami, aby vypátrali, komu vlastně ten dům patří, protože o něm nebyly žádné záznamy ani na ministerstvu.

„Nejdřív provedeme bezpečnostní průzkum. Podle toho, jak to tu vypadá, se dá předpokládat, že se tu můžeme potkat i s nějakou nepříjemnou kletbou...“ začal plánovat Hrdonožka. Tak se rozdělili. McCormacková si vzala na starost Ginny, Harris pátral na vlastní pěst, zrovna tak, jako Hrdonožka. Harry byl ve dvojici se Savagem a dostali na starost poslední patro a podkroví.

V jedné z ložnic opravdu kletbu objevili. Byla uvalena na dost velké truhličce, zdobené zlatem, slonovinou a drahými kameny. Savage vyhnal Harryho ven a sám jednou nohou na chodbě, opatrně vytáhl truhlu nadnášecím kouzlem ze skříně na postel. Pak se mu ji bez problémů podařilo na dálku odemknout a otevřít. Truhla plná zlata... Byly v ní hromady Galeonů, šperků a drahých kamenů...

„Páni...“ žasl Harry, který svému mentorovi nakukoval přes rameno. „Poklad jsem ještě nikdy nenašel...“

Savage si povzdechl:

„Tak tohle bude Smrtijedský poklad, Harry. Když se podíváš na ten diamantový náhrdelník hned na vrchu, tak si možná vzpomeneš, kde jsi ho už viděl...“

Harry si vybavil knihu postrádaných předmětů a v něm fotografii ženy, právě s tímto náhrdelníkem na krku. Pod ním byla celá stránka podrobně popsanych dalších šperků a poznámka. *Majetek je dědictvím pozůstalých po vyražděné rodině Tampových.*

Savage ho vytrhl ze zamyšlení:

„Pojď, musíme dál. Sem se vrátíme s Harrisem. Je slušný odekličák, třeba si s tím poradí a pak budeme moct tu truhlu přenést a zjistit, koho má ten maniak, co tu bydlel, ještě na svědomí...“ pověsil hůlkou do vzduchu kolem truhly červeno černé vlaječky a hned vysvětlil nechápavě zírajícímu Harrymu: „Červeno černá je na označení kletby a žluto černá zase jedu. To je mezinárodní bezpečnostní značení - to už bys měl vědět...“

Prověřili i zbývající ložnice, ale nic nebezpečného tam už nenašli. Tak stáhli schůdky na půdu. První tam vylezl Savage a Harry hned za ním. Ocitli se v přeplněném prostoru. Všude spousta různých kousků starého nábytku, krabic, hromad hadrů a podobného harampádí, zakrytého nánosy prachu. Všude kolem slyšeli šustění kluběnek, kterým se tu muselo obzvlášť dařit. Tyhle chlupaté, neškodné koule se živí především prachem a pavučinami a tak tu pro ně byl ráj.

Savage se vydal doprava; propátrával prostor před sebou odhalujícími kouzly a tak se Harry vydal doleva.

„*Specialis revelio*“

„*Detestatio revelio*“

Odhalovací kouzla pronášel jen v duchu; neměl žádné problémy s neverbálními zaklínadly. Všude bylo čisto... Najednou zaslechl před sebou kroky a zpoza staré skříně na konci půdy vyšla Ginny. Harry strnul. Vyděsil ho její výraz - našťvaný, až nasupený.

„Nemůžu s tebou žít, nesnáším tě!“ a hodila mu do prachu pod nohama svůj zásnubní prsten se smaragdem. Harry na ni zíral s vytřeštěnýma očima a ona pokračovala:

„Už tě nemiluji, odcházím!“ stáhla z prstu snubní prstýnek a taky mu ho hodila k nohám.

Polil ho studený pot a nedokázal se pohnout. Probral ho až přicházející Savage.

„Co se to tady děje?“

„*Riddikulus!*“ řekl Harry nahlas a zřetelně. Ginny pukla a rozplynula se. Harry si zhluboka vydechl a s trochou studu v hlase odpověděl svému mentorovi:

„To nic... To byl jen bubák...“

Ten zakroutil hlavou, rychle prověřil poslední kout, pak vzal Harryho kolem ramen a zeptal se:

„Copak? Něco doma neklape?“

Harry jen pokrčil rameny:

„Já opravdu nevím. V poslední době je na mě pořád nějak našťvaná a já netuším proč. Snažím se z ní dostat, co se děje a připadá mi, že to ani sama neví...“

Savage se zasmál:

„Z toho si nic nedělej, tyhle stavy znám moc dobře. Jsem ženatý už dvanáct let. Přejde hádka a vzduch se zase pročistí... Neměl by sis z toho dělat takovou hlavu.“

Pak se zasmál:

„Jakou podobu by měl ten bubák před dvěma - třemi roky? Mělo by se ti ulevit, když teď víš, co ti nahání největší strach...“

Harry se konečně taky usmál a tak se vydali dolů za ostatními, aby zjistili, jak dopadli s pátráním oni.

Harris hlásil jednu kletbu ve sklepě.

„Už jsem to odeklel; byla to jen primitivní „Katova smyčka“ na truhle plné stříbrného nádobí, zlatých a bronzových svíců a podobných předmětů, pravděpodobně z lupu...“

Sally McCormacková hlásila sbírku jedů v kuchyňské kredenci.

„Zajímalo by mě, co to tu bydlelo za magora, když skladoval jedy ve skříně s hrnky na kafe...“

Hrdonožka hlásil čisto a Savage nahlásil zakletou truhlu se zlatem v ložnici a jednoho bubáka na půdě.

„Na co se ti ten bubák zase proměnil, Luke?“ uculoval se Hrdonožka.

Luke Savage jedním okem mrknul na Harryho a odpověděl:

„Na mozkomora, jako vždycky... Ale věděl jsem, že se ho bát nemusím, když mám za zády Pottera...“ zašklebil se na svého partáka. Harry na něj vděčně pohlédl a pak se zeptal:

„Na co se mění bubák vám, Joe?“

Ten se zamračil a odsekl:

„Do toho nikomu nic není...“

Savage se rozesmál a hned ho prásknul:

„Naposled to byla ta fúrie, co si přitáhl domů, jako hospodyně. Málem ho umlátila paličkou na maso...“ řehotal se nahlas. „Ještě tři měsíce potom, co se jí zbavil, na něj vylítla ze skříně s příšerným řevem a paličkou v ruce...“

Hrdonožka se mračil ještě, když všichni stoupali do ložnice ve druhém patře, aby se Harris podíval na zakletou truhlu. Všichni ostatní, včetně Ginny se usmívali.

Harris vešel do ložnice a ostatní zůstali namačkáni mezi dveřmi, aby mohli sledovat jeho práci. Harry se přitiskl na Ginny před sebou, objal ji a koukal přes ni. Cítil, jak se uklidňuje tím, že ji může svírat v náručí a ona se jeho objetí nebrání. Sledovali starého, zkušeného bystrozora, jak mumlá melodická odekličnáčská zaříkávadla, a pod truhlou se objevuje temný stín.

„Není to ta škrtící kletba „Oběšencův stín“?“ zeptal se Harry.

„Ty ji znáš?“ zeptal se překvapeně Harris.

Harry přikývl.

„Viděl jsem Billa, jak ji odekličnal...“

„Bill Weasley? Slyšel jsem, že je opravdu dobrý odekličnáč... Tak to jsi viděl při práci mistra. Jeho kvalit rozhodně nedosahují, ale s touhle kletbou si poradím. Patří mezi ty jednodušší...“

Ginny se otočila a s úsměvem se zahleděla Harrymu do očí. Viděl, jak je hrdá na svého bratra a jeho umění... Věděl, že má Billa ze všech svých bratrů nejradši. On ostatně taky, tedy kromě Rona. Chvilí přemýšlel, jaký je rozdíl mezi tím, jak vnímá Rona a Billa a uvědomoval si, že Ron je jeho nejlepší kamarád. Má ho rád i s jeho chybami, dokáže mu ledacos odpustit. S Billem je jeho vztah na úplně jiné úrovni. Dokáže s ním mluvit o věcech, které by s Ronem nikdy probírat nemohl. Bill je mu spíš bratrem, než kamarádem.

Harris mezitím skončil s odekličnáním, ověřil, jestli je truhla a její obsah čistý a pak se otočil k ostatním.

„Ted' musíme zjistit, komu tenhle dům patří, nebo patřil. Já začnu tady, vy se rozběhněte po ostatních místnostech. Projděte skříně, police i šuplíky; snad něco najdeme...“

Rozdělili se a každý zapadl do jiné ložnice. Nahoře nic nenašli a tak šli o patro níž. Tam byly dvě velké ložnice. Harry šel do jedné z nich s Ginny. Vypadala, jako studentský pokoj. Otevřel skříň a našel tam nějaké školní hábity v barvách Zmijozelu. Pak zavolala Ginny:

„Asi jsem něco našla!“

Seděla na posteli, v rukách držela velké album a tvářila se tajuplně. Sedl si vedle ní a podíval se na fotky.

„Koukej, jaké to bylo krásné mimino...“ ukazovala mu s úsměvem fotku malého, baculatého chlapečka, který se roztomile smál a měl co dělat, aby udržel hlavu nahoře, když pásł koníčky... Mezitím přišli do ložnice i ostatní a tak Ginny otočila až nakonec, na poslední dvě fotky.

„A tohle z toho vyrostlo...“ zamračila se.

Na jedné fotce byl Gregory Goyle pyšně se nesoucí ve svém Zmijozelském hábitu a na druhé byl se svými kumpány Crabbem a Malfoyem...

„Takže tohle je dům rodiny Goylových...“ přikývl Hrdonožka a McCormacková dodala, že i v druhé ložnici našla nějaké dokumenty, které to potvrzují.

Dohodli se, že na ministerstvo odnesou obě truhly s cennostmi, aby udělali seznam a mohli je ráno odevzdat právnímu oddělení, které bude navracet věci právoplatným vlastníkům. Dům zapečetili, aby byl neporušený do doby, než dojde k soudnímu jednání, které zřejmě rozhodne o jeho konfiskaci, protože všichni Goylovi sedí ve vězení. Otec Gregory Goyla zemřel v Azkabanu dnes odpoledne, jak zjistili na ústředí z oběžníku...

Harry se nahlas zamyslel nad tím, že se Goyle nebude mít kam vrátit, až ho pustí za dva roky z vězení, když ten dům ministerstvo zkonfiskuje. Ginny se našťavaně podivila:

„Říkáš to, jako by ti ho bylo líto?! To už jsi zapomněl, proč je v Azkabanu? Vždyť mučil malého Lucase!“

Harry pokrčil unaveně rameny.

„Sama ses rozplývala, jaké to bylo roztomilé miminko. Co z něj v tom domě asi tak mohlo vyrůst? Rodiče vražední maniaci... Ten kluk prostě neměl šanci být normální. Ale třeba Malfoyovi se napravili. Sekají dobrotu a chovají se slušně. Proč by Goyle nemohl taky dostat šanci? Jenže se vrátí z vězení a bude z něj bezdomovec...“

Hrdonožka ho s úsměvem uklidnil:

„Neboj, Harry, na to náš právní systém pamatuje. Jako dědic zkonfiskovaného majetku bude moci v tom domě bydlet. Bude v podnájmu v ministerském domě. Neplatí moc, ale bude si muset najít práci, aby si to mohl dovolit. Tak si ministerstvo drží kontrolu nad potomky brutálních zločinců a Smrtijedů. Jako majitel domu tam může kdykoli poslat kontrolu, jestli se tam neděje něco nekalého. To jsou ty naše dopolední obchůzky, Harry. Ani Mundungusovi jeho chatrč už nepatří, jako notorickému delikventovi... Z ceny jeho domu byly uhrazeny škody, které napáchal při jedné své nepovedené loupeži, které nedokázal zaplatit a dům propadl ministerstvu. On teď platí nájem a tím splácí ministerstvu svůj dluh...“

Pak už se pustili do třídění zabaveného lupu. Pracovali na tom všichni až do rána. Našli majetek celkem osmi vyvražděných rodin a jen pár kousků se jim nepodařilo zařadit a označit visačkou s číslem ze seznamu.

Harry našel nad ránem dva prsteny - snubní a zásnubní, které byly v knize hned na začátku. Na snubním prstýnku bylo vyryto datum 15. 7. 1980 a jméno Sturgis se srdíčky na začátku i na konci. Byly to prsteny Claudie Tobolkové, zavražděné společně s její rodinou - Bonesovými, právě když jim přišla sdělit, že se svým milovaným mužem čeká dítě. Harry hleděl na prsteny a přemýšlel, jak jejich navrácení Sturgis ponese. Včera se s ním viděl. Byl šťastný a spokojený... Napadlo ho, že by mu to měl asi říct sám, kde ty prstýnky našli, aby mu mohl poskytnout zároveň i trochu útěchy, když se mu má jeho smutná minulost opět tak drsně připomenout. Zeptal se Savage, jak to navrácení bude probíhat. Ten se podíval na to, co Harry drží v rukách a s pochopením mu stiskl rameno.

„Nemůžeš mu je vrátit sám, Harry. Musí projít procedurou, kvůli důkaznímu řízení. Zaevidují je, spojí s případy a teprve tak po neděli začnou rozesílat pozvánky k navrácení majetku. Můžeš ho na to připravit, ale protokol obejít nemůžeš...“

Harry přikývl.

„Uvidím se s ním zítra, bude na tatkově oslavě i s Hestií. Řeknu mu to, než odejdou, abych mu nekazil zábavu...“

Když se pustili do sepisování podrobného hlášení, tak už všem dělalo problémy udržet oči otevřené, jen Harris vypadal stejně čerstvý jako večer. McCormacková si přivolala konvici kávy a Harry si uvědomil, že má taky někde v zásobách samoohřívací konvici se silnou kávou. Když ji jeho mentoři spatřili, tak si přivolali šálky a Harry se s nimi ochotně rozdělil. Tuhle namáhavou noční směnu ukončili přenesením všech těch nalezených věcí, seznamů a kopií hlášení na registraci soudního odboru v desátém patře, když jim dorazilo střídání. V podzemí se rozloučil s Ginny. Dal ji unaveně pusku na tvář a řekl:

„Běž se domů vyspat. Nemá cenu, abys na mě čekala; jsem unavený a tak mi to doplnění zákoníku může trvat trochu déle...“

Když se přemístila, tak zašel nejdřív do čtvrtého patra, aby se zaregistroval jako zvěromág, dokud na něj ještě působí povzbuzující účinek kávy. Pak strávil dvě hodiny v knihovně, kontrolou všech doplňků, dodatků a novelizací kouzelného zákoníku. Když konečně dorazil domů, tak už držel oči otevřené jen silou vůle. Ani se nesvlékl... zul boty, padl na postel vedle Ginny a usnul dřív, než mu hlava dopadla na polštář.

Probudil se až v pět odpoledne. Vykoupal se, oblékl se do čistého a hladový jako vlk zamířil do kuchyně. Krátura mu ohřál guláš od oběda a řekl mu, že je Ginny v obývacím pokoji, poslouchá rádio a plete pánovi svetr k Vánocům. Tak ji nerušil a rozhodl se, že jí udělá radost a půjde se učit. Vzal si sebou láhev mamčina výtečného moštu, velký hrnek kafe, domluvil se s Kráturou, aby to řekl Ginny a zalezl si do svého televizního pokoje. Nejprve se trochu odreagoval sledováním mudlovských zpráv na zpravodajském kanálu, pak se uvolnil při kreslené pohádce na dobrou noc. Televizi vypnul, nastavil si televizní křeslo, k ruce si připravil mošt a kávu, na klín si rozložil těžkou knihu a zamířil si hůlkou na hlavu:

„*Per Disco*“

Ráno se probudil na váleňdě ve svém televizním pokojíku a chvíli se nechápavě rozhlížel, kde je a jak se tady ocitl. Postupně se mu všechno zase vybavilo. Měl pocit, jako by měl nějaké zpomalené myšlení... Když se konečně po několika dlouhých minutách vzpamatoval, tak si zkontroloval, kolik toho vlastně zvládnul. Docela ho potěšilo, když zjistil, že už má za sebou skoro čtvrtinu té obrovské změti zákonů a vložených pergamenů. Šel rovnou do kuchyně a s úsměvem se pochlubil Ginny, kolik toho včera stihl. Ale zase se uznání nedočkal...

„Za hodinu máme být v Doupěti. Slíbila jsem mamce, že jí pomůžu s přípravou slavnostního oběda. Podívej se na sebe, jak vypadáš... Jsi zarostlý jak loupežník; vlasy máš dlouhé a rozježené na všechny strany. Kdy mám asi vzít čas na to, abych tě trochu upravila?“

To už začínalo být na Harryho moc. Urazil se.

„Tak víš co? Já se zkulturním sám; na to tě nepotřebuji. Běž si do Doupěte, já jsem plnoletý a svéprávný. Zajdu si k holiči, vykoupu se a přijdu až na oběd. Nemusíš mít obavy, stydět se za mě nebudeš muset...“ a šel si vzít od Krátury vajíčka se slaninou k snídani.

Ginny zrozpačitěla a vypadala najednou, že se mu chce omluvit, ale Harry jí to nijak neusnadnil. Nevšímal si jí a věnoval se nasupeně jídlu. Nakonec se zvedla a odešla pryč.

Vykoupal se, oholil a vyrazil ven, v kapse hrst mudlovských peněz, které měl od Hermiony, ještě od jejich výletu do Austrálie. Nemusel chodit daleko. Obešel náměstí, zastavil se na chvílku před výlohou prodejny se starožitným nábytkem a až se mu zatajil dech, když viděl, na jakou částku si pan Kotouček cení ten malý konferenční stůl, co mu podstrčil. Hned za jeho obchodem, uviděl v úzké boční uličce ceduli **Pánské holičství - Hortenzius Pokorný**. Vydal se tam bez zaváhání, aniž by se nějak rozmýšlel. Vešel po několika schodech do tmavé, kolínskou vodou omamně provoněné místnosti a zvědavě se rozhlédl. Místnost byla temná, ale hned po jeho příchodu se rozzářila několika světly. Z kamrlíku za květinovým závěsem vyběhl podivný mužík. Byl to už starší pán, který se nejspíš zhlédl v hippies. Byl oblečen do červených kalhot se žlutými proužky, modrých papučí, květované pestré košile, přes kterou měl přehozené mnohobarevné pruhované pončo. Jeho vlasy byly bílé, dlouhé, velmi řídké a tak byl celkový dojem z tohoto mužíka docela směšný. Harry už se chystal radši odejít, ale zarazil ho rozzářený úsměv staříka, který se na něj vrhnul s takovým nadšením, jako by byl jeho jediný zákazník v posledních několika letech.

„Copak pro vás může udělat mistr kadeřník a lazebník, mladý muži? Vidím, že jste hladce oholen, ale váš účes už si říká o zdatnou a odbornou péči, není-liž pravda? Jen pojd'te dál, milý chlapče, našel jste toho pravého. Dokážu s vlasy dělat pravé zázraky, však sám uvidíte...“

Posadil ho do vysoké židle proti velkému zrcadlu. S nadšením mu prsty prohrábl tu rozježenou černou kštici na hlavě a zeptal se, jestli má nějakou představu o střihu svých vlasů.

„No... to právě vůbec nemám...“ odpověděl mu rozpačitě.

„Ale to není vůbec žádný problém, mladý muži... Mám tu rozsáhlý katalog účesů, v kterém si jistě vyberete dle svého srdce...“ a na pultík pod zrcadlem dopadly desky s obrázky nejspíš vystříhanými z různých časopisů. Mužík začal obracet fotografie i malované vzory

mužských modelů a brebentil: „Něco konzervativnějšího, mužného, či decentního? Nebo snad něco naprosto nekonformního?“

Harry sledoval účesy a nic mu to neříkalo. Doufal, že ho některý obrázek osloví a poslouchal při tom staříkovo drmolění.

„Každý účes má svou osobnost. Jsem zastáncem toho, aby si zákazník vybíral svým srdcem, ačkoli jsem bohužel nucen tvořit účesy, které si zákazník vybere jen proto, aby zakryly pravou podstatu svého nositele. Umím, jen účesem, z lumpa vytvořit úctyhodného občana, ze zbabělce drsného muže a z hrubého násilníka jemného a něžného snílka. Jen účes však člověka bohužel změnit nemůže, takže se stejně brzy ukáže, kdo je čeho hoden...“

Harry nakonec ukázal na mladého chlapce na fotografii a konstatoval, že tenhle účes by se mu docela líbil.

Holič se rozzářil.

„Ano, to bude to právě... Rozverný, chlapecky uličnický a přitom je zde už náznak seriózního mladého muže, který ví, co od života chce. Ten účes se k vám hodí, udělal jste mi velkou radost, chlapče...“ a hned se pustil do práce. Přehodil přes Harryho ramena igelitovou pláštěnku, otevřel šuplík pod zrcadlem a pustil se hbitě do stříhání. Harry téměř omámeně sledoval, jak se mu kolem hlavy kmitají a míhají závratnou rychlostí velké a malé nůžky, hřebínek a břitva. Trvalo to jen pár okamžiků a ze zrcadla na něj koukal úplně jiný člověk. Holič mu vlasy pročesal, vetřel mu do účesu trochu pomády a obratně přinutil pár neposlušných vlasů, aby se chovaly tak, jak si představuje. Ometl mu hlavu, krk a ramena velkým štětcem s jemnými chloupky, stáhl jedním plynulým pohybem pláštěnku a zálibně se na něj zadíval. Pak ještě přejel prstem po řadě různobarevných lahviček s rozprašovačem a konstatoval:

„Ještě přidáme trochu mužnosti, vůní santalového dřeva...“ a zahalil ho do příjemné vůně.

Harry se prohlížel v zrcadle a sám sobě se líbil. Vytáhl z kapsy hrst bankovek a mincí a nabídl starému mužíkovi, ať si vezme, kolik sám uzná za vhodné.

„Právě jste získal pravidelného zákazníka, pane Pokorný. Jsem nadmíru spokojen a určitě vás doporučím svým přátelům...“ potěšil mužíčka a vyčaroval mu na tváři přešťastný úsměv.

Když před polednem dorazil do Doupěte, tak sklidil zasloužený obdiv. Dokonce i Ginny vykouzila na své tváři úsměv a konstatovala, že Harry dobře udělal, že si našel svého holiče, protože něco takového by ona s jeho vlasy nedokázala. Posadil se do kuchyně tak, aby se nepletl a zajímal se, co se bude vlastně dít.

„Teď uspořádáme slavnostní oběd a malou oslavu po obědě jen pro nejbližší rodinu, Harry...“ vysvětlovala mu mamka. „Protože odpoledne se sem nahrnou všichni Weasleyovi a bude tu zmatek. Artur má dva starší bratry a dvě mladší sestry. Ti na tuhle slávu samozřejmě přijedou i se svými dětmi a vnoučaty, tak si asi dovedeš představit, co tu bude za nával...“

„A kam to sem všechno chcete, u Merlinových vousů nacpat?“ žasl vykuleně Harry.

Ginny se rozesmála:

„Tak si běž prohlédnout obývací pokoj, Harry. Tatka se opravdu vyznamenal...“

Měla pravdu, nestačil se divit. Místo do malého, útulného obývacího pokoje vešel do obrovské, slavnostně vyzdobené síně. Na stěně proti velikým oknům byla zlatou barvou namalovaná obrovská padesátka, která tichounce zvonkovým hláskem prozpěvovala: „Happy birthday to you...“ Bylo mu hned jasné, že se pod tohle dílko nemohl podepsat nikdo jiný, než George. Jeho obdivné rozhlížení bylo rychle přerušeno rodinou a přáteli, kteří se tu sešli už téměř všichni. Seděli u jednoho křídla obrovské tabule, uspořádané do tvaru písmena U. Ozvalo se pár pochvalných hvízdnutí a zvolání: „Páni, Harry, tobě to sluší!“ a tak s úsměvem přistoupil k tatkoví, aby mu popřál všechno nejlepší k narozeninám a předal mu svůj dárek. Fleur mu ho ale sebrala a odložila na velkou hromadu pod oknem.

„Dárky se budou rozbalovat až po obědě... Jinak bychom se k jídlu nedostali...“ vysvětlovala s úsměvem Harrymu. Pak ho usadila ke stolu mezi Billa a Rona. Vedle sebe měl ještě volnou židli pro Ginny. Z druhého konce stolu na něj mával nadšený Hagrid a tak se s ním i se všemi ostatními kolem přátelsky vítal. To už ovšem z kuchyně přivedla mamka profesorku McGonagallovou, Sturgise a Hestii, posadila je vedle Kingsleyho a Angeliny, kteří seděli naproti Harrymu, a prohlásila:

„Hosté už se nám sešli všichni, můžeme nosit na stůl.“

Zamávala hůlkou, jako mudlovský dirigent a dlouhý stůl se začal plnit spoustou dobrot. Než se pustili do jídla, tak povstal Bill, jako nejstarší syn, pozvedl sklenici s dezertním vínem, která se před ním objevila, jako před všemi ostatními a pronesl krátkou srdečnou gratulaci k tatkovým narozeninám, jménem všech přítomných. Všichni sborem pronesli - „Všechno nejlepší...“ - a připili si na jeho zdraví. Pak začala nevidaná žranice... Rozběhla se skvělá zábava, ale Harry se jí nijak zvlášť nezúčastnil. V hlavě mu strašilo pár chmurných myšlenek, které mu nedovolily se příliš odvázat. Každou chvíli padl jeho pohled na šťastného Sturgise a nadával si za to, že se zavázal být tím poslem špatných zpráv. Navíc ho pořád zneklidňovala Ginny, která se sice bavila, ale v jejím výrazu neustále viděl nějakou nespokojenost a obavy. Vyvrcholilo to po obědě, při kávě, když se ho profesorka příliš nahlas zeptala, jestli už se zaregistroval. Všichni, kdo byli v doslechu, se začali zajímat, o co jde a tak Harry vstal, aby na sebe upoutal pozornost ostatních a oznámil:

„Včera jsem se na ministerstvu zaregistroval jako zvěromág.“

Ustoupil dál od stolu, až na taneční parket v druhé části síně a proměnil se v jelena. Chtěl udělat pár ladných kroků, ale naleštěné parkety nebyly zrovna ideální k takové produkci. Nohy se mu rozjely, jako by stál na ledě a on se rychle proměnil zpátky, aby sebou nepraštil... Tak tohle mu tedy moc nevyšlo... Byl rudý až za ušima, přijímal s rozpaky smích, který svým vystoupením sklidil a se stydlivým úsměvem poznamenal, že na trávě mu to jde podstatně líp. Radši si rychle sedl na své místo a téměř plaše se rozhlížel po ostatních. Brzy pochopil, že nesklízí výsměch, ale srdečný smích plný obdivu a radosti, kterou měli jeho přátelé z jeho nově objevené schopnosti. A tak začal na jejich dotazy vysvětlovat, že se o svých schopnostech dozvěděl, když na něj zareagovala maska pána zvířat a chodil tajně na hodiny k profesorce McGonagallové, která mu pomohla k jeho jelenovi. Ze stolku u stěny hulákal Sirius, že jeho Dvanáctérák je mnohem hezčí, než ten Jamesův a smál se:

„Tak tam jsi mizel, když měla Ginny noční! A já už doufal, že chodíš někam za holkama...“

Harry zase zrudnul a nenápadně hodil pohledem na Ginny, co řekne na tohle hloupé nařčení. Její výraz ho zase srazil do kolen. Sice se nevýrazně usmívala, ale z jejích očí zářil smutek a bezradnost. Jako by jí tím, že se stal zvěromágem vlastně ublížil...

Zbytek oslavy mu utekl jako ve snách. Babil se s ostatními a ani nevěděl o čem. S úsměvem vysvětlil tatkově, když se konečně pustil do rozbalování dárků, jak funguje malé mudlovské rádio se sluchátkem do jednoho ucha, které mu koupil. Přežil přívál nových hostů, složených převážně ze spousty Weasleyových a tatkových kolegů z práce. Seznámil se s bezpočtem příbuzných, ale pochyboval, že bude někdy schopen si zapamatovat tolik jmen.

Večer byl opravdu už vyčerpaný a to ho čekalo to nejhorší. McGonagallová odešla ještě před tím, než se nahrnulo příbuzenstvo, ale Sturgis s Hestii zůstali i na odpolední oslavu. Oba se dobře bavili a strávili spoustu času na tanečním parketu. Když se konečně večer rozloučili, tak je šel Harry doprovodit ke krbu do kuchyně.

„Než odejdete, tak bych ti chtěl něco říct, Sturgisi...“ začal s obavami v hlase.

„A nebude to, počítám, nic příjemného, jak se tak na tebe koukám...“ konstatoval jeho přítel a oblíbený profesor.

Posadili se v prázdné kuchyni ke krbu a Harry vyprávěl o tajemné vile s pokladem, o tom, komu tahle vila patřila.

„Našel jsem mezi těmi cennostmi i zasnubní a snubní prsten tvojí ženy Claudie...“ ukončil to vyprávění Harry s obrovským smutkem v očích. Reakce Sturgise ho však uklidnila.

„Děkuji ti, že jsi mi to řekl včas. Budu se moci na převzetí těch věcí trochu psychicky připravit. Nedělej si se mnou starosti, Harry; teď už to zvládnou. Loňské léto jsem strávil na procesech se Smrtijedy, kteří se pod vlivem veritasera chlubili svými činy. Takže mám jasnou představu o tom, co se tam tenkrát stalo. Bylo tam celkem deset Smrtijedů včetně samotného Voldemorta. Byli překvapení tím, jak udatně se jim ta rodina bránila. Tři z nich byli vážně zranění a jednoho vzal můj tchán dokonce sebou. Další dva jsem ztrestal já sám. Ty procesy mi už pomohly se s tím vším vyrovnat; to že dostanu zpět její prsteny, bude jen taková milá připomínka těch krásných chvil, které jsme spolu prožili...“

Podíval se na Hestii, která měla ruku položenou na jeho rameni, a znova zopakoval:

„Teď už to zvládnou, Harry. Děkuji ti za tu zprávu...“ a pevně ho objal. Pak spolu odešli ve smaragdových plamenech zpět do školy.

Harrymu spadl jeden těžký kámen ze srdce. Zůstal sedět v temné kuchyni; už se mu zpátky do toho mumraje v obýváku nechtělo. Přemýšlel o Ginny a bylo mu smutno. Tak ho tam našel Bill.

„Copak, už ti zábava leze krkem? Nebo ti už leze krkem moje protivná sestřička?“

Harry jen smutně kroutil hlavou.

„Nevím, co si mám o jejím chování v poslední době myslet. Slíbili jsme si, že budeme o svých problémech mluvit, ale nemůžu z ní dostat ani slovo. Myslel jsem, že bude ráda, až se pochlubím, že jsem taky zvěromág, ale připadám si, že jsem jí tím jen ještě víc ublížil...“

Těžce si povzdechl.

„Bille, já tomu nerozumím... Proč Ginny vůbec nevypadá, jako by měla radost? Připadá mi spíš, že jsem ji zklamal... Rozumíš tomu?“ ptal se Harry nešťastně svého nejstaršího švagra a oblíbeného důvěrníka.

Bill se smutně usmál.

„Rozumím tomu. Pojd' se chvíli projít ven; pokusím se ti to vysvětlit...“

Hodili na sebe pláště a vyšli na zahradu. Obloha byla čistá, plná hvězd a tak se vydali ven, pěšinou kolem plotu, která vedla přes louku do lesa. Pak Bill začal:

„Zamilovala se do tebe jako malá holčička. Do úžasného chlapce, hrdiny o kterém se doma pořád mluvilo. Visela Ronovi na rtech, když o tobě doma vyprávěl a byla z tebe nadšená. Když ses u nás objevil, tak se na tebe nemohla ani podívat, jakou měla trému. Připadala si taková malá, nedůležitá a obyčejná. Cítila, že se ti nemůže rovnat a měla pocit, že si tě nezaslouží. Tys ji tenkrát taky skoro nevnímal a tím si v ní ty pocity jen utvrzoval... A pak jsi ji zachránil před Voldemortem a jeho baziliškem a byl jsi na ni milý. Celé prázdniny mluvila jen o tobě a neustále zasněně koukala do dálí. Jenže tys na nějakou lásku neměl myšlenky a Ginny sis zase nevšímal. Tak se začala snažit, aby něco znamenala. Učila se, snažila být se stejně dobrá jako Hermiona. Tvrdě dřela a trénovala, aby dokázala vyniknout i ve famfrpálu. Dala si poradit a začala randit s jinýma klukama a konečně to zabralo. Nejen, že sis ji všimnul, ale dokonce ses do ní i zamiloval...“

Zastavili se na kraji lesa a dívali se z dálky na rozzářené Doupě.

„Byla šťastná, ale pořád v ní hlodal ten pocit, že si tě nezaslouží. Když jsi jí opustil, tak dobře chápala, proč jsi to udělal. Ale nijak jí to nebránilo v tom, aby se vrhala do nebezpečí. Rozhodla se vykonat hrdinský čin, aby tobě, nebo spíš sobě, dokázala, že si tě zaslouží. To snad víš, že se pokusila Snapemu ukrást z ředitelny meč Godrika z Nebelvíru, ne?“

Harry přikývl a Bill pokračoval:

„Ještěže byl Snape rozumný a na naší straně. Věděl, že jim s Hagridem v Zapovězeném lese nebezpečí nehrozí...“

Vydali se pomalu zpátky k Doupěti.

„Promluvili jsme jí tenkrát s tatškou do duše. Vysvětlili jsme jí, proč si ji opustil a že by se ti moc nelíbilo, kdybys věděl, jak riskuje. Trochu ji to zklidnilo, ale stejně si neodpustili ty lumpárny ve škole. Myslím, že Snape věděl moc dobře, kdo mu tam ty výtržnosti provádí a spíš se tím bavil, než, že by mu to vadilo...“ zamyslel se s úsměvem. „No... Každopádně ses vrátil, zvítězil a jako ještě větší hrdina jsi jí dokázal, že ji miluješ ještě víc než před tím.“

Byla šťastná, ale pořád nespokojená. Jenže pak se stala zvěromágem a její sebevědomí náhle poskočilo o stupínek nahoru. Konečně dokázala něco, co ty ne. Viděl jsem na ní tu změnu a měl jsem z toho opravdu radost. Proto se bez rozmyšlení stala pánem zvířat. Byla tak pyšná, že zase dokáže něco mimořádného, že se ti konečně může rovnat. A tys jí teď zase dostihl. Sebral jsi jí její výjimečnost a srazil jsi její sebevědomí na nulu..." odmlčel se a zamyšleně kráčel po jeho boku k Doupěti.

Harry se zastavil.

„Tak tohle mě nenapadlo... Proto se na mě mračí od té doby, co mám Merlinovu hůl... A já jí udělám navíc ještě tohle..." Pak se sám na sebe rozčílil. „Že jsem si nedal pokoj! Klidně bych se bez toho jelena obešel!“

Bill ho chlácholivě objal kolem ramen.

„Nemluv hlouposti, Harry. Máš v sobě obrovský potenciál a nesmíš se brzdit ve vývoji jen proto, že bys mohl snad ranit její city... Ona už jako malá věděla, že se zamilovala do výjimečného kouzelníka. Věděla to, i když si tě brala. Rozvíjel jsi své schopnosti takovým tempem, že jí muselo být jasné, že budeš čím dál lepší. To co ona prožívá, není tvoje chyba, Harry. Je to její problém a ona se s ním taky musí vypořádat!“

Harry kroutil hlavou a vstoupily mu slzy do očí. Vyprávěl Billovi o bubákovi a vysvětlil mu, že si neumí představit, že by ji mohl ztratit.

„Hrozně ji miluji, Bille. Nedokázal bych bez ní žít... Radši se vzdám svých schopností, než bych ji ztratil..."

Chvilí stáli mlčky a dívali se na oblohu. Harry se uklidnil a pokračoval:

„Má tě moc ráda a je na tebe hrozně pyšná... Vždycky, když se o tobě někdo pochvalně zmíní, tak se jí rozzáří oči a její pohled jako by říkal - Ano, to je můj skvělý, milovaný bratr; na něj můžu být vždy tak hrdá... Tak strašně bych si přál, aby byla takhle pyšná i na mě, Bille. Proto jsem se do toho pustil... A najednou zjišťuji, že jí tím vlastně ubližuji. Já už opravdu nevím, co mám dělat..."

Bill ho objal, aby ho uklidnil a pak se rozhodl:

„Když si to nedokáže srovnat v hlavě sama, tak je na čase, abych si s ní promluvil. Zítra večer, až budete po službě, tak se u vás zastavím. Jestli se do té doby nesrovná sama, tak jí promluví do duše. Musel jsem se s tím prát pořád, jako nejstarší a vzor pro své mladší sourozence. Charlie mě předstihl svými úspěchy ve famfrpálu, Perci měl zase lepší prospěch ve škole, než já. Ron se pokoušel vyrovnat se mi marně a taky jsem mu musel promluvit do duše, aby se s tím dokázal v té zabeđené hlavičce srovnat. Jen dvojčata soutěžila spíš sama se sebou, který z nich vymyslí lepší lumpárnu; s těmi jsem nikdy problémy neměl..." usmál se na Harryho povzbudivě. „Určitě dokážu napravit hlavu i Ginny..."

Vedl ho zpět do kuchyně a dodal:

„Měj s ní jen trochu trpělivosti..."

V kuchyni potkali rozladěného Rona.

„Hermiona už odešla s Ginny domů a mě tady nechaly. Co jste si to vy dva zase udělali? Ginny brečela a proto mě sebou nechtěly...“

Bill se rozesmál:

„No vidíš, třeba jí promluví do duše už Hermiona... Dej jim čas, aby si mohly promluvit...“

A tak se Harry vydal hned domů, aniž by se rozloučil s ostatními. Podle halasu z obývacího usoudil, že je tam rozjetá zábava tak, že by jeho pokusy o loučení stejně nikdo nevnímal.

Když vešel do domu na Grimmauldově náměstí, tak našel na schodech sedět nešťastného skřítko. Posadil se vedle něho a zeptal se, co ho trápí.

„Paní říkala, že nebude večer. Pláče a je u paní Hermiony v pokoji. Řekli Kráturovi, že nic nepotřebují a tak Krátura nemá co dělat. Domácí skřítkové jsou nešťastní, když nemají co dělat...“ pak se probral: „Nechce pán něco dobrého k večeři?“ zeptal s nadějí v hlase.

Harry ho ovšem zklamal.

„Jsem tak přecpaný, že asi nebudu ani snídat, abych to všechno strávil, Kráturo...“ a když viděl, jak se skřítek zase zachmuřil, tak mu navrhnul: „Jestli jsi bez práce nešťastný, jak běž pomoci mamce a Winky do Doupěte. Ty tam budou mít po oslavě tolik práce, že nebudou vědět, co dřív. Určitě budou moc rády, když jim přijdeš pomoci... S naší snídaní si hlavu nelámej, umíme si připravit jídlo sami. Stačí, když nám uděláš něco dobrého k večeři, budeme mít hosty. Zítra večer přijde Lee Jordan na kus řeči a asi se tu zastaví i Bill, tak s nimi počítej s nějakou dobrotou ke kávě...“

Skřítkova vráscitá tvář se rozjasnila a ochotně hned vyrazil. Harry si povzdechl, šel se vykoupat a spát.

Usínal s myšlenkami na svou ženu. Viděl jí jako malou jedenáctiletou holčičku, která k němu tajně vzhlížela, jako k hrdinovi, vzpomněl si na přáníčko k Valentýnovi, které si vysloužilo výsměch Draka Malfoye, vzpomněl si na tu hromádku neštěstí v Tajemné komnatě, když se konečně probírala z toho stavu podobného smrti, ve kterém ji tam s hrůzou našel. V hlavě mu běžely podobné obrazy, i když už usnul a jeho srdce se ve snu naplnilo láskou až po okraj.

Když do ložnice, mnohem později vstoupila ta, o které snil, tak jí ty emoce, které ve spánku nedokázal zastřít, celou zahalily. Stála tam, se slzami v očích se dívala na jeho šťastný úsměv a nasávala tu lásku celým tělem, jako suchá houba. Když si šla lehnout, tak ho zlehýnka, aby ho neprobudila, políbila na čelo a zašeptala:

„Taky tě miluji, jen nevím, jak ti to jen mám dát najevo... ty to máš tak jednoduché...“ znovu se jí zalily oči slzami a trvalo dlouho, než dokázala usnout.

Kapitola 11 – Obří dítě.

Druhý den vstávali mlčky, oba zaražení, jako by nevěděli, co si říct. Nicméně si rukou společnou udělali snídani a v tichosti vyrazili do práce. Během služby se moc neviděli, protože je obchůzky zavedly každého někam jinam a tak se setkali až při odchodu z práce.

Doma už na Harryho čekal netrpělivě Lee a s chutí se ládoval Kráturovou večeří. Přidali se k němu, najedli se a Ginny odešla do obývacího pokoje, že je nebude rušit. Harry právě ukazoval svému osobnímu mluvčímu Merlinovu hůl, když přišel Bill. S úsměvem s nimi hodil řeč, sdělil Lee Jordanovi, že už se připravuje na výrobu svojí vlastní Druidské hole a vzbudil v něm obrovský zájem. Dohodl se s Harrym, že si od něj opíše postup při výrobě a zkusí to taky, aby nezůstal pozadu. Bill se vydal za Ginny a za chvíli přišla do kuchyně Hermiona. Tak jim oběma vyprávěl svoje zážitky z Tajemné komnaty a musel hodně krotit Leea, aby tenhle příběh nechtěl hned vydat v Jinotaji.

„No tak, Harry. Z tohohle článku by byl na větvi i Láskorád...“ žadonil.

„Jak myslíš, že by se to líbilo McGonagallové, kdyby se prozradilo, že pod hradem si vesele žil další Bazilišek? Ta by ti za tyhle zprávy moc nepoděkovala. Víš, co by se jí sešlo dopisů od rodičů s výčitkami, že vystavuje jejich děti takovému nebezpečí?“ domlouval mu Harry.

„No, to by záleželo na tom, jak by se to podalo... Taky by to mohlo vypadat, jako cílená akce pro zajištění bezpečnosti studentů... Však já bych to uměl zaonačit tak, aby se jí sešly naopak děkovné dopisy rodičů... Jestli tvoje rozhodnutí záleží na tom, jestli to schválí ředitelka, tak já ji přesvědčím...“

Harry kroutil hlavou, ale pak svolil.

„Jestli ti ten článek schválí v plném znění profesorka McGonagallová, tak si to vydej, pro mě za mě. Jen tam nepiš o tom, že mám originál Merlinovu hůl, protože to bych se pak musel bát vystrčit nos z domu...“

Lee se zadumal.

„Ale ta tvoje Druidská hůl v tom příběhu hraje klíčovou roli, tu přece nemůžu vynechat...“

„Tak tam napiš třeba, že spolupracuji s profesorem Rogersem, který studuje magii starých Druidů, a nijak zvlášť tu hůl nepopisuj, aby si čtenáři vytvořili názor, že ji mám od něj. Něco podobného jsem nadhodil i studentům a Hagridovi. Stejně se za profesorem brzy chystám, má doma opravdu zajímavé věci...“

Tím vzbudil zájem i u Hermiony, která ochotně souhlasila, že ho doprovodí. Aby Leemu vysvětlil, jak k tomu profesorovi přišel, tak mu vyprávěl o Dolores Umbridgeové a jejím útoku na něj. Když se Lee dozvěděl, že Harrymu zase zachránil život jeho plášť odolnosti, tak se ho s úsměvem zeptal:

„Už víš, že se George domluvil s Hagridem na společném kšeftu s výrobou těchto plášťů?“ a když viděl jeho nechápavý výraz, tak hned vysvětloval: „George mu nabídl velice slušný

podíl na zisku a dobrou cenu za všechny ty materiály, které jsou na to potřeba. Dohodli se včera na té oslavě. Ginny mu zase dohodila tu holku Patilovou z Havraspáru, která teď dělá někde ve výrobně módního domu madam Malkinové a George za ní dneska byl, jestli by pro něj nechtěla tkát a šít ty pláště. Prý to přijala s nadšením, asi se u Malkinové necítí dostatečně využitá...“

Harry vyvalil oči a vzpomněl si na vyznání lásky ke Georgeovi, které slyšel od Padmy Patilové na Dudleyho svatbě. Podíval se po Hermioně, která se potutelně culila, a hned mu bylo jasné, že v tomhle dohazování má taky prsty. Mimoděk si vzpomněl na problémy, které mají Lenka a Dean se starým Láskorádem a tak si řekl: Když můžou ony takhle zasahovat do vztahů svých přátel, tak co bych nemohl já... a zeptal se Lee Jordana, jestli neví, jak to mezi nimi vypadá.

Lee se chechtal:

„Starej Xenó pořád doufá, že se s jeho Lenkou ožením a budeme vést jeho noviny svorně ruku v ruce...“

„A proč mu tedy neřekneš, že Lenku nechceš, aby se konečně mohla s Deanem zasnoubit?“ divil se ohromně Harry.

Lee pokrčil rameny:

„Já mu to řekl, ale Láskoráda tak snadno nepřesvědčíš, když si do hlavy nasadí nějakou utkvělou myšlenku...“

„A nenapadlo tě, že bys Lence a Deanovi trochu pomohl? Musíš mít přece na Láskoráda dost velký vliv, ne? Lenka je u Aberfortha šťastná; k úplnému štěstí jí chybí jen svolení jejího otce, aby se mohla zasnoubit s Deanem. To bys přece pro své přátele mohl udělat, ne? Nebo ty dva nepovažuješ za své přátele?“ přidala se k Harrymu s přesvědčováním Hermiona.

Lee se nad tím zamyslel a pak svolil.

„Dobře, můžu to zkusit... Ale ty bys mi mohla dát taky nějaký námět na článek, když už jsem tady. Jak pokračuje léčení vlkodlaků? A co ten tvůj projekt, už jsi ho rozběhla?“ probudilo se v něm zase to jeho novinářské srdce.

A tak mu Hermiona vyprávěla, že vlkodlaků, kteří se chtějí léčit dobrovolně, už ubývá.

„Při posledním úplňku už jsme tam měli jen dva... Zbytky vlkodlaků, kteří se léčit nechtějí, se stáhnuly z obydlených oblastí a ukrývají se, abychom je nechtěli vyléčit proti jejich vůli. Dělá mi to starosti, protože podle posledních odhadů po porážce Voldemorta, by jich mělo být ještě hodně... Takže se nám někde nekontrolovatelně pohybuje ještě tak přes dvě stě vlkodlaků...“

Pak Leeovi zaníceně vyprávěla, že už se rozběhl rehabilitační program pro vyléčené vlkodlaky v zrekonstruovaném statku v Prasinkách. Správce tam dělá starý léčitel, který léta pracoval na oddělení pro pomatené a vyšinuté kouzelníky, takže má s podobnými případy dostatek zkušeností. Paní Figgová už s pomocí profesorky Prýtové a Nevilla

vybudovala krásný skleník a založila hezkou bylinkovou zahradu, profesorka McGonagallová zase zapůjčila dva Bradavické skřítky, aby se starali o její klienty...

Do kuchyně, během jejího vyprávění, nakoukl Bill a tak ho šel Harry doprovodit až před dveře.

„Nemusíš mít strach, Harry. Už si to v hlavě srovnala. Ted' je ve stádiu, v kterém byla po Fredově pohřbu. Pochopila, že se chovala hloupě, stydí se za to a čeká jen na vhodnou příležitost, aby se ti omluvila. Řekl jsem jí, jak ti ubližuje tím, co vyvádí; řekl jsem jí o tom bubákovi...“

Harry si povzdechl:

„To jsi neměl, Bille; nechtěl jsem, aby to věděla...“

„No, tak to ví... Taky jsem jí řekl, že je to, jako by na mě byla protivná, protože není tak dobrý odeklínač, jako já. Tenhle argument jí myslím pomohl nejvíc. Pochopila, jak by se k tobě a k tvým schopnostem měla stavět. Řeknu ti, že s bratry nikdy nebylo tolik práce, jako s ní. I Ron chápe rychleji, než ona. Holky mají prostě to myšlení posunuté na úplně jiné dimenzi... Každopádně už si to všechno v hlavě srovnala, tak doufám, že už tě nebude tolik zlobit...“ dodal se širokým úsměvem.

„Ale bude...“ zasmál se Harry. „Jsem moc rád, že tě mám, Bille...“ dodal s úsměvem, když se s ním loučil.

„Nápodobně, Harry, nápodobně...“ zasmál se Bill těsně před tím, než se přemístil.

Harry se choval k Ginny neutrálně. Mluvil s ní, ale první krok neudělal. Jenže Ginny asi nevěděla jak začít, aby se s ním udobřila, nebo se jí do toho moc nechtělo. Když spolu prožili i další den mlčky, tak už to Harry nevydržel. V pondělí večer odešel do ložnice jako první a když dorazila Ginny, tak ho našla proti dveřím, na sobě měl kratásky a letní košili, v ruce držel mosazný svícen a s laskavým úsměvem čekal na její reakci.

Ginny se usmála, stáhla ze sebe svetr a mikinu a chytila se svícnu.

„Harry... já...“ špitla plaše, když už spolu stáli na pláži u laguny. Harry ji nenechal domluvit a zavřel jí ústa svým polibkem. Něžně ji hladil a při tom nenápadně rozepínal knoflíčky její košile. Ona za chvíli přistoupila také na jeho hru a za další okamžik už se oba vášnivě objímali ve vyhřáté vodě laguny.

Přestože v Anglii už byla dávno hluboká noc, tady se slunce teprve klonilo k západu. Když leželi vedle sebe na pláži a odpočívali, tak Ginny zase začala:

„Je mi moc líto, že jsem tě trápila jen kvůli své malichernosti, Harry...“

Ale on ji skoro nevnímal. Jeho zrak upoutala skupinka delfínů, kteří si hráli v oceánu kousek od jejich ostrova. Hleděl na ně, jak se předhánějí ve skocích nad hladinu v načervenalé záři zapadajícího slunce a najednou vyskočil na nohy, zvedl svou hůlku, která ležela v písku vedle svícnu, a přivolal obě masky Pána zvířat. Tu od paní Figgové podal Ginny a šamanovu si hned nasadil na obličej. Okamžitě s ním splynula a vložila mu tajemný výraz do tváře. Řekl jen:

„Pojd'...“ a rozběhl se kolem laguny k oceánu. Vběhl do moře a plaval k delfínům.

Ginny šla váhavě za ním, svoji masku stále v rukách. Chvíli se dívala, jak ho delfíni vítají a pak si konečně taky nasadila masku.

„Pojd' Ginny, neboj se... Jsou opravdu úžasní...“ uslyšela v hlavě jeho hlas.

„Harry! Já vnímám tvoje myšlenky!“ pomyslela si překvapeně a pak už slyšela jen jeho smích. Přidala se k nim a za chvíli si užívala hravé dovádění s těmi úžasnými tvory stejně intenzivně, jako její manžel. Každou chvíli jim některý z nich nabídl svou hřbetní ploutev, aby se jí pevně chytli a nechali se vláčet nad vodou i pod vodou v bláznivých piruetách. Ani jeden z nich už nemyslel na nic jiného, než na živelné, bláznivé štěstí a radost z pohybu ve vlnách.

Když slunce úplně zapadlo, tak jim delfíni dovádivě sdělili, že už je čas ulovit si něco k jídlu a pomalu se od nich odpoutali. Na rozloučenou je svými myšlenkami pozvali na ranní setkání a odpluli do hlubin oceánu. Harry a Ginny, stále se svými maskami na tvářích, pomalu plavali na pláž a jejich myšlenky se pořád nemohly odpoutat od toho úžasného zážitku. Ve své radosti a štěstí cítili takovou souhru a jednotu - pravé splynutí duší. To spolu ještě nikdy dřív nepocítili.

„Pro tohle jsem se chtěl stát zvěromágem, Ginny... Nedokážu s tebou sdílet svoje zážitky a pocity, které vyplývají z mých schopností. Připadalo mi, že se mi kvůli tomu odcizuješ... Chtěl jsem s tebou prožívat podobné věci, jako dneska, Ginny, proto jsem se tajně učil a doufal jsem, že budeš mít stejnou radost, jako já...“

Ginny se usmívala a zářily jí oči. Splynuli spolu v myšlenkách a během okamžiku si vysvětlili všechno, co je v poslední době trápilo. Cítili současně přítomnost všech zvířat kolem sebe. Každou rybičku, mušli, nebo kraba, ptáky, kteří jim kroužili nad hlavami a především jeden druhého. Každý dotek, každý pohyb najednou vnímali na úplně jiné úrovni, než kdy dřív. Milovali se ve vlnách příboje, na pláži i v chatě a teprve, až když byli oba naprosto vyčerpáni, svoje masky sundali a usnuli v tak těsném objetí, jako by od teď už měli být jen jedno tělo a jedna duše...

Ráno si šli zase zaplavat s delfíny, a protože se jim nechtělo dělat se snídání, tak se vydali domů. Oba zářili štěstím a tak z nich sálala spokojenost a harmonie, že se tomu podivili i Harryho rodiče a kmotr z portrétu. S úsměvem vyzvídali, co se mezi nimi stalo, že dokázali takovou změnu ve svém vztahu a ti dva je se smíchem odbývali, že je to jen jejich tajemství a nikomu, vůbec nikomu, do toho nic není.

„Jak se těšíte na Remuse?“ snažil se změnit téma hovoru Harry. „Dneska jsme objednáni na návštěvu mého kmotrěnce... Ještě jsem mu nestihl dát ten bublifuk, co jsme mu koupili. A po Remusovi už se mi taky stýská, už jsem ho dlouho neviděl...“

„Měl bys říct Andromedě, kde bydlíme. Je v tom domě pořád s Tedem zavřená, a kdyby čas od času nezašli za mamkou do Doupěte, tak se mezi lidi pomalu nedostane. Mamka občas Teda hlídá, aby si Andromeda mohla obstarat nákupy. On je totiž teď tak živý a čiperný, že se ho bojí nechat jen s Darinkou, že by ho nezvládla...“ zapojila se Ginny. „Mohli bychom jí s ním pomoci, když budeme mít volno a ta banda „Pobertů“ se určitě taky bude chtít vidět častěji...“ dokončila s uličnickým úsměvem.

Odpovědí jí byl srdečný smích. Jejich blízcí se nakazili tou náladou, kterou jejich souznění v domě naladilo. I Krátura zářil štěstím a jeho vrásčitá tvář svítila jako měsíc v úplňku.

Užili si úžasné dopoledne ve společnosti Teda a jeho rodiny. Kolem hlavy jim létaly desítky, možná stovky cinkajících pestrobarevných bublinek, které pukaly do nádherných vzorů ohňostroje. Teddy nadšeně měnil barvu a tvar svého účesu i očí podle toho, který barevný efekt ho právě zaujal. Za ty tři hodiny, co se malému věnovali, byli docela vyčerpaní. Harry si mimoděk vybavil sestřičky Martina Liena, které jeho matku zaměstnávaly tak, že jí na Martina už nezbývalo dost času a tak kluk často utíkal z domova a musel být hledán bystrozory. Teddy se celou dobu nezastavil. Snažil se nemotorně lézt po výškách, aby chytil nějakou obzvlášť pěknou bublinu. Přesto, že oba s Ginny dělali, co mohli, tak Andromeda každou chvíli pomocí hůlky a nadnášecího kouzla musela brzdit jeho pády, aby si neublížil. Harry nechápal, jak tenhle živel dokáže jeho babička zvládnout den co den, od rána do večera. Naštěstí malý hned po obědě usnul a tak měli chvíli i na klidnější rozhovor s Remusem, Tonksovou a jejím tátou. Zavzpomínali si, sdělili Remusovi spoustu novinek a dohodli se, že Andromeda občas zajde s malým na návštěvu na Grimmauldovo náměstí 12, do domu, který jako bývalá Blacková vlastně moc dobře znala.

Po obědě se šli na chvíli ztratit do ložnice, aby unikli svým drahým na portrétu. Přitulili se k sobě a na dvě hodiny si zdřímli, aby si odpočinuli po hrátkách s Tedem. Harry měl jít na noční a chtěl být v kondici. Probudil je ale Patron ve tvaru buldoka, který promluvil Hrdonožkovým hlasem:

„Jsi vzhůru, Harry? Doufám, že už ano... Mimořádná situace; sraz v šestnáct hodin na ústředí... a vezmi si sebou všechny svoje speciální pomůcky - jde o záchrannou akci.“

Oba rychle vstali a začali se oblékat. Ginny byla rozhodnutá jít s Harrym, i když měla mít dnes volno a on ji přemlouval, aby zůstala doma. Vyřešil to za ně další Patron, který se v zápětí objevil. Kachna s roztomilou chocholkou na hlavě sdělila hlasem madam McCormackové, že je Ginny také očekávána ve čtyři na ústředí... Tak si rychle udělali revizi „speciálních pomůcek“, Harry přidal do kouzelné pokladnice svůj neviditelný plášť, Pobertův pláněk a nějaké náhradní oblečení. Pak si šli sbalit něco k jídlu, pár lahví máslového ležáku, doplnili konvici s kávou a měli nejvyšší čas vyrazit.

Na ústředí už na ně jejich mentoři netrpělivě čekali, přestože ještě nebyly čtyři hodiny. Okamžitě je popadli za ruku a už se přemísťovali jinam. První co Harry po přemístění uslyšel, byla hrozně uječená poplašná siréna, která zněla mezi horskými štíty několikanásobnou ozvěnou. Když vystoupili na menší svah před sebou, tak se ocitli na vyvýšenině, kde stáli Dobs a Kingsley a před nimi se objevil obraz celé té katastrofy. Obrovská kamenná lavina z hor nemilosrdně smetla podhorskou vesnici. Balvany, od těch ve velikosti autobusu, až po drobnou kamennou suť, úplně smetly několik domků na svahu a zavalily domy pod svahem. Jediné dvě budovy, které zůstaly nedotčeny, byly škola a kostelík na druhém konci vesnice.

Tam také hned poslal Dobs Ginny a její mentory.

„Ve škole je ošetřovna a v kostele držíme nezraněné a již ošetřené mudly. Řídí to tam hlavní léčitel Macaluso a Alexandr Gibson. Pomůžete, kde bude potřeba...“ pak se podíval na Hrdonožku a Savage. „Vy běžte za Arturem Weasleym - ten řídí vyprošťovací práce v nejhorším sektoru. Harry zůstane s námi v záloze...“

Harry okamžitě zaprotestoval:

„Já chci taky pomoci!“

Savage se na něj ušklíbl:

„Zapomněls? Neodmlouvat a poslechnout na slovo...“ a s úsměvem pospíchal za Hrdonožkou.

Harry se nejdřív zamračil, pak se ale znova rozhlédl po té katastrofě a sledoval skupiny kouzelníků, které se hemžili prostorem a vyprošťovali z pod laviny zkrvavená těla.

„Proč jste to nenechali na mudlovských záchranářích? Ti jsou na tyhle situace vycvičení, zvládli by to taky...“ zeptal se nakonec Kingsleyho.

„To by tu nesměl být ten obr...“ řekl Kingsley. Pak se ale zase ozvala ta příšerně uječená siréna a tak jen ukázal rukou směrem po tom pronikavém zvuku. Harry se zahleděl pod svah a v tu chvíli to uviděl...

Z haldy kamení trčela jen velká hranatá hlava, se zavřenýma očima a obrovskými ústy rozšklebenými v naprosto zoufalém výrazu. To co před tím považoval za kupku sena, bylo něco, co by se dalo považovat za vlasy a to co považoval za sirénu, bylo žalostné volání o pomoc. Zíral na to s otevřenou pusou a pak na Kingsleyho zařval, aby překřičel ten kravál:

„To je nějaký malý obr, ne?!“

Kingsley přikývl:

„Jo, obří dítě...“ zařval na něj odpověď. V tu chvíli siréna utichla a tak už pokračoval normálním hlasem: „Čekáme, kdy na to jeho volání o pomoc konečně zareaguje jeho rodina a přijde si ho sem vyzvednout. Proto tu s Dobsem střežíme na vyhlídce, abychom stihli včas stáhnout všechny z ohrožených prostorů...“

Harry zakroutil hlavou:

„Jak dlouho už je volá? Kdy to sem spadlo?“

Dobs se podíval na hodinky a odpověděl:

„Byli jsme tu pár minut po tom, co se to sem zřítilo. Už jsme tu dvě hodiny...“

Harry přikývl a zeptal se:

„Už jste někoho poslali pro Hagrida a pro Drápa?“

Dobs na něj vyvalil oči a zeptal se:

„Proč?“

Kingsley jen tázavě naklonil hlavu na stranu.

„Nebo máte někoho jiného, kdo se s tím děckem domluví, uklidní ho a udrží ho v klidu, až ho vyprostíte?“

„No čekali jsme, že si vyprostí a odvede jeho rodina...“ s pokrčením ramen odpověděl Kingsley.

„A co když nepřijdou? Už ho tu nechali řvát dost dlouho, ne?“ divil se Harry

Kingsley přikývl:

„Dobrý nápad, Harry...“ pak se otočil na Dobse a zeptal se ho: „Zvládnete to tu chvíli sám? Dojdu s Harrym pro Hagrida a jeho brášku. Má pravdu, ti dva tu budou k nezaplacení...“

Dobs přikývl. Harry se mezitím rozhlédl okolo a požádal Dobse:

„Ať nikdo nechodí do té ovčí ohrady támhle vlevo od laviny...“ a na jeho i Kingsleyho nechápavý pohled vysvětlil: „Pochybuji, že budu mít dost přenášecího prášku pro Drápa. Budeme muset použít přenášedlo...“ Oba pochopili a tak Harry z váčku na svém opasku nabral hrst černého prášku, postavil se těsně vedle Kingsleyho a se slovy: „Před Hagridovu hájovnu...“ sebe i ministra zahalil do modré bubliny.

Když se objevili před hájovnou, tak se na ně z otevřených dveří vyřítit Tesák, aby je přivítal a Harryho samou radostí pořádně poslintal.

„Tesáku! Co to zas vyvádíš ty psisko splašený!“ řval na něj zevnitř Hagrid a přišel se mezi dveře podívat, koho to sem čerti nesou. „Harry! Kingsley! No to jsou k nám hosti...“ rozzářil se hned, jak je uviděl.

Kingsley mu v rychlosti vysvětlil co se děje a jménem ministerstva požádal jeho a Drápa o pomoc. Hagrid nadšeně souhlasil, hodil na sebe svůj spratkový kožich se spoustou kapes a pak se zarazil:

„Musím ještě dát vědět paní ředitelce, že odcházím, aby mě tu nehledala...“ Kingsley přikývl a z jeho hůlky vyběhl stříbřitý paprsek Patrona se vzkazem. Hagrid zavřel Tesáka do hájovny a byl připraven vyrazit. Když uviděl v Harryho ruce váček s kouzelným práškem, tak poznamenal:

„Před Dráповou jeskyní je taková pěkná plošina, můžeš nás vzít tam. Snad Drápka moc nevyděsíme...“ dodal starostlivě.

Když se objevili před jeskyní, tak se Harry pořádně rozhlédl. Ještě tu nebyl. Stáli na plošině s výhledem na Zakázaný les, jezero a část Bradavických pozemků, včetně Hagridovy boudy. Před nimi byl velký vchod do jeskyně, pohodlný i pro tvora Dráповy velikosti. Hagrid zahalekal, aby svého bratra upozornil na jejich příchod a vedl je do velké, prostorné jeskyně. Vedle vchodu se válela hromada hovězích kůží a Dráp seděl vedle ní a pomocí pořádného provazu sešival ty kůže do obrovské plachty.

„Připravuje se na zimu...“ vysvětloval Hagrid. „Dělá si dveře, aby udržel v jeskyni teplo...“

S hrdým výrazem, jak je ten jeho mladší bráška šikovný, zahalekal:

„Vedu ti návštěvu Drápku; koukej, kdo se to na tebe přišel podívat...“

Dráp se rozzářil:

„Harry, ministrrrrr! Dráp moc rrrád vás vidět!“ vítal je nadšeně. Zatímco mu Hagrid vysvětloval, co je čeká, tak Kingsley popadl jednu hovězí kůži z hromady a naprogramoval ji jako přenášedlo. Pak se zeptal:

„Pomůžeš nám s tím obřím děckem, Drápe? Zkusíte najít jeho rodinu, abychom ho mohli vrátit domů?“

Dráp pokrčil rameny:

„Zkusit, ale asi nenajít. Přřijít zima, obřři stěhovat na jih. Špatně hledat, když obřři na pochod...“ a vylezl za nimi z jeskyně na plošinu. Všichni čtyři popadli hovězí kůži a Kingsley aktivoval přenášedlo.

Když je vyhodilo v ovčí ohradě, tak se Dráp se zaduněním rozplácl jak dlouhý, tak široký přes celou ohradu. Harry a Kingsley měli co dělat, aby stihli uskočit a neskončili pod ním. To už k ohradě přistoupili Dobs, Amos Diggory a Artur Weasley a hlásili, že vyprošřovací práce jsou ukončeny, všichni přeřivřší jsou na ošetřovně a z pod kamení byla vydolováno i všech osm těl těch, kteří to nešťestí nepřeřžili.

„Osm obětí...“ povzdychl si smutně Kingsley a Dobs poznamenal:

„Když jsem viděl tu spoušť, tak jsem čekal, že to bude horřší... Vřechny kouzelníky už jsme stáhli ke škole, tak tu máte kolem obra volné pole působnosti.“

Dráp už se vyhrabal na nohy a vydal se k tomu, kdo to tu vřechno způsobil. Podivným hrdelním chrčivým a rozhrkaným hlasem se začal s tím obřím mrnětem domlouvat. Hagrid zůstal s nimi a překládal:

„Je to přesně, jak Dráp říkal: Její rodina se vydala před zimou na jih, táhnou asi až někam do Afriky...“

„Do Afriky?“ divil se Harry. „Jak se dostanou přes moře?“

„Moc na to nevypadají, ale uměj fakt dobře plavat. Dycky říkám, že je drží nad vodou ta jejich dutá hlava, jako zátka...“ řehtal se Hagrid. „Ale neříkejte to Drápovi, zlobí ho to...“

„No tak ta malá se jmenuje Bááárrrca a je jí asi deset, to je tak na úrovni pětiletého dítěte, prostě ještě mrně...“ překládal dál. „Její máma nesla mladřího brášku a tak musela běžet za rodinou sama. To jejich stěhovací tempo prostě nemohla zvládnout... To jsou holt ty hrozný obří zákony - kdo rodině nestačí, ten v ní nemá co dělat...“

„To je hrozné jméno...“ kroutil hlavou Harry. „Budeme jí pro zjednoduřění říkat nejspřš Barča, ne?“ a když Hagrid s úsměvem přikývl, tak pokračoval: „Je šance, že bychom jí mohli předat nějaké jiné rodině, jestli tu ještě nějakou najdeme?“

„To né, Harry!“ vyhrknul vyděšeně Hagrid. „To jí nemůžeme udělat... Stala by se otrokem té cizí rodiny a moc št'astný život by jí nečekal, i kdyby takové zacházení vřbec přeřžila. Obří zákony sou hrozně krutý, Harry; proto je jich tak málo. V obří společnosti přeřžijou jen ty nejsilněřší. Ta malá by neměla šanci... Jedině, kdybyste dovolili Drápovi, aby se jí ujal. Pomůžu mu s její výchovou, aby z ní byl sluřný a hodný obr a Drápek v té jeskyni konečně nebude tak sám - bude mít kamarádku... Právě jí to taky nabídl, že si ji vezme k sobě, když slíbí, že bude poslouchat...“

Kingsley seděl na kameni u ohrady, loket opřený o koleno a hlavu položenou v dlani. Ted' se rozesmál.

„Já tušil, že to tak dopadne... Ale tohle si ředitelce vysvětlíte vy dva, já s tím za ní nepůjdu...“ Hagrid nadšeně přikyvoval a Harry s hlubokým povzdechem souhlasil.

Tak Hagrid na Drápa zařval:

„Tak už jí z toho kamení vytáhni, Drápu! Ať můžem jít domů...“ a všichni sledovali, jak ji obr popadl za pačesy, zatáhl, zatřepal s ní ve vzduchu, aby z ní oklepal kamennou drť a položil Barču na zem. Sahala mu sotva do pasu a v šoku nad tím nešetrným zacházením začala kvílivě naříkat. V tu chvíli ale dostala obří pohlavek a Dráp na ni zavrčel, asi něco v tom smyslu, aby zavřela klapačku. Všichni na to hleděli s úžasem a obavami, ale obří holčičku to překvapivě opravdu uklidnilo, její ústa se konečně roztáhla do širokého úsměvu, oddaně vzhlédla do jeho dobrácké tváře a pevně popadla Drápa za nabídnutou ruku. Tiskla se ustrašeně k jeho nohám, když ji vedl kolem kouzelníků do ohrady, tam si ale s Drápem spokojeně sedla na zem a něco mu hrkavě vykládala.

Mezitím se k nim přemístili Alexandr Gibson a Sandra Pompeová, která převzala po Allenu Ratchfordovi (usvědčeném Smrtijedovi) útvar kouzelnických nehod a katastrof. Hlásili, že všichni přeživší mudlové byli ošetřeni a žádný už není v ohrožení života. Všem byla upravena paměť a myslí si, že si s vyprošťováním a ošetřením zraněných zatím poradili svépomocí, takže je na čase přivolat mudlovské záchranáře, aby se toho konečně ujali. Sandra dodala, že opravili pár domků na okraji laviny tak, aby to vypadalo, že ten nápor vydržely a mudlové, kteří se budou podílet na odstraňování škod, budou mít alespoň kde hlavu složit.

„Dobrá práce...“ pochválil je ministr. „Tak to dotáhněte do konce, přivolejte záchranáře a ztrat'te se. Já ještě dopravím tuhle partu zpět do Bradavic a pak budu u Deana a Seamuse, abych zkontroloval, co o tom neštěstí budou psát mudlové...“ Harry si zase slíbil, že se taky podívá na záznam zpráv, aby se přesvědčil, jak to tady nakonec všechno dopadne.

Pak už šel s Kingsleym přepravit pomocí přenášedla Hagrida, Drápa a jeho novou kamarádku Barču zpátky domů. Vysadili je u jeskyně a nakonec Harry s Hagridem uprosili ministra, aby s nimi za ředitelkou zašel a jen je svou přítomností podpořil, až jí budou přesvědčovat, že Barča by zimu bez Drápa nepřežila.

Přenesli se práškem na chodbu před ředitelnu a Hagrid se chrlič nejprve zeptal, jestli je paní ředitelka u sebe. Když chrlič přisvědčil, že ano, tak začal vzpomínat na heslo:

„Bylo to něco s vdolkama... Jahodový vdolky? Ne? Tak malinový vdolky? Taky ne? Tak kruci, jaký by to ještě mohly bejt vdolky...“

Harry mu s úsměvem napověděl:

„Skus třeba borůvkový, Hagrid...“

A byly to ty pravý... Hagrid vyrazil nahoru jako první a Kingsley se s úsměvem zeptal Harryho, proč nepoužil svoje heslo.

„Jen ať si trénuje paměť...“ uličnicky se zašklebil Harry na Hagridova záda a Kingsley se začal smát nahlas.

Paní ředitelka si nejprve vyslechla krátkou výstižnou zprávu o tom, co se stalo od ministra a pak se do ní pustil Hagrid. Vykládal o malé, bezbranné obří holčičce, která ztratila rodinu bez šance, že by ji dokázali najít.

„A tak, kdybyste to dovolila, tak bychom se jí s Drápem ujali a dobře ji vychovali, aby nedělala žádný problémy. Konečně už Dráp nebude tak sám, už z toho byl smutnej, když na něj nemám tolik času jako dřív...“

Profesorka se tvářila dost nesouhlasně.

„A co budou jíst?“ protestovala. „Vyloví všechnu zvěř v horách a nebudou se mít čím živit, Hagrid...“

„To nebude problém, paní ředitelko. Beztak Drápa živím hlavně já, sám toho moc neulovím... V Zapovězeném lese jsou přemnožený divoký prasata, ty má Dráp moc rád; kentauři mají radši vysokou...“ pak se otočil na Harryho: „Jo, abych nezapomněl... Budeš jim muset ukázat toho svého bílýho jelena, Harry, aby věděli, že si to ty a nechtěli tě ulovit, když ses objevil v lese...“ Pak pokračoval zase k paní ředitelce: „Navíc si teď Dráp docela oblíbil hovězí. Kupuju mu dva bejky tejdně, klidně je uživím oba, když teď budu mít i ty další příjmy - jak sem vám o tom říkal...“

Profesorka pořád vrtěla hlavou.

„Zaručíte mi, že vám ta Barča nebude utíkat na školní pozemky, aby si tu hrála se studenty? Víte, co by mohlo nezodpovědné obří dítě způsobit?!“

Hagrid zaraženě sliboval:

„Přes zimu moc ven chodit nebude a bude dost času, abychom jí s Drápkem vysvětlili, jak se má chovat k lidem a naučili jí řeč... A pak jí sem vezmeme, aby se naučila chovat ke studentům tak, jak se sluší...“

Harry se ho zastal:

„Ona je opravdu docela roztomilá, paní profesorko... Kdybyste jí viděla, tak byste taky neodolala. Nemohli jsme jí tam nechat, je ještě moc malá...“

Profesorka kroutila hlavou a zamyslela se:

„A co až vyroste a založí si tu s Drápem rodinku? Hory kolem Bradavic se tu budou hemžit obry? To se tady z toho zblázníme!“

To už dostalo i Kingsleyho. Rozesmál se nahlas a z očí mu svítily šibalské ohníčky, když profesorce vysvětloval:

„Přesně tohle mě taky napadlo, Minervo... a pak jsem si to spočítal. Než Barča vyroste do věku, kdy bude moct mít děti, uplyne takových třicet, čtyřicet let, že? To už si vy budete určitě užívat zasloužený odpočinek... A tady bude sedět jiný ředitel, který si s tím bude muset poradit a platit tak za hříchy svého mládí...“ zašklebil se na Harryho. Profesor

Brumbál na portrétu se srdečně rozesmál, během chvilky se k němu přidali ostatní ředitelé a s pohledem na Harryho užaslý výraz ve tváři, nakonec i McGonagallová.

„Tak to vám tedy pěkně děkuji...“ zašklebil se Harry a Kingsley, který se smál, až se za břicho popadal, ze sebe vyrážel:

„Sobě a Hagridovi poděkuj, Harry... Byl to váš nápad...“

Harry se usmíval a pokrčil rameny.

„No... budu mít dost času se na to připravit...“ a opravdu začal nad tím problémem přemýšlet.

Hagridovi to konečně taky došlo. Zasmál se, poplácal Harryho po zádech tak, že málem přepadl přes ředitelčin stůl a utěšil ho:

„Neboj, Harry... Já tu ještě budu aspoň osmdesát let, mám po mámě v krvi dlouhověkost... Já ti s tím pomůžu...“

McGonagallová pak poslala Hagrida za Drápem, aby se podíval, jak se té jejich malé schovance daří a když odešel, tak se zeptala Kingsleyho:

„Můžete se ještě vy dva chvíli zdržet? Ráda bych vám prozradila jedno malé tajemství...“

Kingsley se podíval na hodinky a přikývl:

„Harry má ještě do začátku směny čas a než se objeví nějaké zprávy od mudlů... Taky se můžu tak půl hodinky zdržet...“

Tak ředitelka přivolala svůj oblíbený stoleček se třemi křesílky, nalila jim čerstvý čaj ze samovarné konvice a začala:

„Začínám si myslet, že se prokletí z místa učitele Obrany proti černé magii, přeneslo na učitelské místo Přeměňování... Profesor Higgins má sice skvělé reference a je v přeměňování opravdu dobrý, ale pedagogické schopnosti nemá žádné. Musela jsem založit na každý den v týdnu doučovací hodiny, abych udržela trochu úroveň znalostí našich studentů... Sám Higgins je z toho nešťastný a už je tak nervózní, že mu to nejde, že chtěl odejít hned. Přemluvila jsem ho, aby zůstal alespoň do konce roku a začala jsem shánět náhradu...“ napila se čaje a se spokojeným úsměvem pokračovala:

„Nebudete věřit, koho se mi podařilo sehnat...“ chvíli se kochala jejich zvědavými výrazy a pak se pochlubila:

„Dohodla jsem se s madam Maxime... Olympa během tohoto roku předá svůj ředitelský post v Krásnohůrkách a od září přijme místo profesorky Přeměňování tady v Bradavicích...“

„No, to je paráda...“ rozzářil se Harry a Kingsley s ním souhlasil.

Ředitelka pokračovala:

„Hagridovi zatím nic neříkejte, ještě o tom neví. Olympa mu tu skvělou novinku chce sdělit sama, až sem přijede na Vánoce.“

Harry najednou vyvalil oči:

„No nazdar...“ rozesmál se. „Takže můžeme očekávat jednu poloobří svatbu a kromě obří populační exploze i tu poloobří, co?!“

Tím zase rozesmál celou ředitelnu, ale bylo na něm vidět, že je z této zprávy za svého velkého přítele opravdu šťastný.

Na ministerstvo se už přepravili hezky způsobně letaxem, do ministrovy kanceláře. Kingsley Harryho doprovodil na ústředí a jeho mentory našli i s Alexandrem a Sandrou Pompeovou u Deana v malé kanceláři s počítačem. Dean se tvářil patřičně důležitě, když listoval zpravodajskými kanály a informacemi na internetu a ukazoval kouzelníkům záběry a články o tom neštěstí.

Všichni byli spokojeni. Žádné podezření z nějakých nadpřirozených vlivů, spousty chvály na statečné horaly, kteří svou obětavostí při okamžitých záchranných pracích zachránili spousty lidských životů. Zahájení několika humanitárních sbírek na obnovu vesnice... Prostě všechno, jak má být. Rozešli se asi po hodině s tím, že bude Dean sledovat dění i během zítřka a doručí zprávy o aktuálním vývoji přímo ministroví.

Než vyrazili na běžné večerní pochůzky, tak Harry ještě stihl vyprávět Ginny, co se dělo v ředitelně. Když vyrazil se svými mentory do terénu, tak mu Savage pošeptal:

„Vypadá to, že už je doma všechno v pořádku, co?“ usmál se. „Jakou podobu by asi na sebe teď vzal tvůj bubák?“

Když Harry pokrčil rameny a zamyšleně odpověděl: „Tak to vážně netuším...“ Tak se Savage nahlas rozesmál...

Kapitola 12 - Druidská tajemství.

Na návštěvu k profesorovi Rogersovi šel Harry společně s Ginny a Hermionou. Oběma děvčatům trvalo dost dlouho, než se dokázaly vyrovnat s chováním Dolores Umbridgeové. Milá, příjemná a srdečná hostitelka, která kolem nich potěšeně pobíhala, aby jim splnila každé přání... To bylo konec konců moc i na Harryho, který věděl, co od ní může čekat. Profesor Rogers ji nakonec poslal někam na nákupy, když viděl, jak jsou jeho hosté z její péče nervózní.

Po jejím odchodu, když se všichni uvolnili, je profesor vyzval, ať se beze studu porozhlédnou po jeho pokladech a ptají se bez ostychu na všechno, co je zaujme. Hermiona okamžitě zamířila do profesorovy knihovny, což nikoho samozřejmě nepřekvapilo. Ginny se přesunula k obrovské polici plné svitků pergamenů a vystavených obrázků a Harry si zaujatě prohlížel různé předměty, sošky a kameny na druhé straně velkého obývacího pokoje.

První se začala ptát Ginny:

„Pane profesore, co je zač ten člověk s parohy obklopený zvířaty? Není to Cernun, praotec všech zvěromágů? O tom jsem psala ve své ročníkové práci...“

Harryho její otázka zaujala a tak se přesunul blíž, aby si profesorovu odpověď taky poslechl. V ruce svíral sošku, kterou si právě prohlížel.

„Ano, to je Cernunnos. Mocný kouzelník z počátku Keltského období, kterého mudlovské obyvatelstvo považovalo za boha. Byl to zvěromág, který se proměňoval v jelena a pán zvířat. Uměl hovořit se zvířaty a ovládat je...“ odpověděl profesor a Harry si šel obrázek prohlédnout z blízka. Uprostřed seděl muž, kterému z hlavy vyrůstalo mocné paroží. Po jeho pravé ruce stáli jelen a býk, z druhé strany velká kočkovitá šelma a vlk. V levé ruce držel muž hada s beraní hlavou. Tak se Harry zeptal:

„Co je to za podivného tvora?“ a ukázal na hada.

„Tohle? To je *Muchlorohý chropotal*, bájný keltský kouzelný tvor, dnes už bohužel vyhynulý. Ačkoli jsem slyšel, že Xenofilus Láskorád se stále pokouší nějakého najít. Nedívím se. Je to zajímavý kouzelný tvor, komunikující s kouzelníky telepaticky. Byli nadáni jasnovidectvím; prý dokázali předpovídat důležité události i několik let dopředu. Navíc podle legend uměli zprostředkovat spojení s mrtvými...“

Harry a Ginny se na sebe překvapeně podívali a rozesmáli se. Tak tohle opravdu nečekali...

Profesor se zadíval na sošku v Harryho rukách a zeptal se:

„Cítíte něco z toho kamene, pane Pottere? Vnímáte tu magii, která je v něm?“

Harry si přehodil hrubě opracovaný kámen do druhé ruky a zamyšleně odpověděl:

„Cítím trochu mravenčení v prstech... Myslíte, že je v té sošce nějaká kouzelná moc?“

Profesor přikývl:

„Ano, jistěže je. Je to talisman, vyrobený Druidem k jasnému účelu. Zkuste se soustředit a poznat z té magie, která z něj vyzařuje, k jakému...“

Harry se posadil, položil jednoduchou sošku před sebe na stůl a nejprve si ji pořádně prohlédl.

Byl to opravdu jen hrubě opracovaný kámen podlouhlého tvaru. Na rozšířeném vrcholku byla symbolicky vytesaná lidská tvář a dole na rozšiřující se základně byly vyryty tři kruhy, které se vzájemně prolínaly. Harry na něj položil ruce, zavřel oči a pokusil se soustředit jen na magii, která z toho kusu kamene vyvěrala. Za chvíli ucítil, jak mu krev stoupá do tváří a překvapeně se zahleděl na usmívajícího se profesora.

„Cítím z toho sílu plodnosti, zrození...“ vyhrkl.

Profesor nadšeně přikývl:

„Ano, správně! Je vidět, že je vaše kouzelná moc opravdu rozsáhlá. Tohle je talisman plodnosti, vyrobený Druidem, pravděpodobně pro nějaký nešťastný pár, kterému bylo odepráno potomstvo.“ Posadil se naproti němu a nadšeně se rozpovídal.

„V keltském období žili kouzelníci rozptýleni mezi mudlovským obyvatelstvem a hlavně pevně spojeni s přírodou kolem sebe. Každá větší vesnice měla svého Druida - to byli většinou kouzelníci s průměrnými schopnostmi, kteří ovládali jen pár kouzel, sbírali léčivé a kouzelné byliny, vařili lektvary a starali se o své mudly. Někteří z nich dokázali rozeznat koncentraci magie v kamenech, ve stromech a v ostatních předmětech kolem sebe. Ti pak byli velmi uznávaní a cenění, protože dokázali vyrábět podobné talismany pro různé účely...“

Ginny se zájmem poslouchala jeho výklad a posadila se k nim. Profesor pokračoval:

„Takoví Druidi měli jednoho, dva studenty a předávali jim svoje znalosti. Když ve svém studentovi poznali nějaký výjimečný talent, tak ho většinou poslali do nějaké ze škol některého ze svých mocnějších kolegů. Ti žili většinou osamocně v posvátných hájích, kam za nimi mudlové docházeli s dary, pokud potřebovali něco, na co síly běžných Druidů nestačily. Obklopovali se jen svými studenty a zabývali se vyšší magií. Byli mezi nimi dobří i zlí kouzelníci, ačkoli v té době se světlá a černá magie dost prolínaly a těžko byste našli jen čistě dobrého, nebo úplně temného Druida. Většina opravdu mocných Druidů se zabývala nekromanií, která byla považována za mocný nástroj pokročilé magie a tak byly dost časté i obřady s lidskými oběťmi - přitom to nebylo považováno za vyložené temné umění. Panoval všeobecný názor, že pokud jedna lidská oběť zachrání stovky dalších životů, je to omluvitelné. Stejně se k lidským obětem většinou používali zajatí nepřátelé, nebo zločinci a vyvrhelové. Jen zcela výjimečně se používaly nevinné oběti nebo děti...“

Tento výklad zaujal i Hermionu, která se vrátila s jednou knihou a několika svitky v ruce a připojila se k nim.

„Abych se ale vrátil k přírodní magii...“ pokračoval profesor. „Všude kolem nás je rozptýlená volná, přírodní magie. Ta se občas v některých objektech koncentruje více, než v jiných. Je to čistě náhodné hromadění; například v jedné z tisíce kopretin na rozkvetlé

louce, se může nahromadit větší množství magie. Tahle květina pak získá určitou moc, kterou může ovlivnit svoje okolí. Takto se hromadí magie většinou v kouzelných rostlinách a tvorech, ale může se soustředit i v pramenech vody, stromech, v obyčejných živočiších, nebo v půdě a kamenech. Nadání rozpoznat hromadění magie měla většina kouzelníků, protože jak už jsem říkal - žili úzce spjati s přírodou. Ovšem umění rozpoznat jaká konkrétní magická síla se v objektu nalézá, bylo vyhrazeno jen několika šťastlivcům; bylo to poměrně vzácné nadání. Tito Druidové byli velmi vážení a zabývali se výrobou talismanů z materiálů, které jim přinášeli poslové prostých Druidů z širokého okolí. Byli také zváni, aby označili posvátné stromy, nebo prameny a určili, jaké síly jsou v nich ukryty...“ profesor se na chvíli odmlčel, nalil si čaj, napil se a znova se rozpovídal:

„Nevím, jestli jste si všimli, jak se magie hromadí třeba ve stromech... Kůrolezové se vyskytují jen na stromech, které jsou nabity magií. Jsou to buď opravdu velmi staré stromy, v kterých se magie nashromadila pomalu v průběhu věků, nebo stromy, které jsou náchylné k hromadění magie. Tím jsou známé nejvíce jabloně. Ne nadarmo je většina Keltských kmenů pokládala za posvátné stromy. Jabloně totiž přitahují magii skoro stejně silně, jako kouzelné rostliny. Mnoho druidských holí bylo vyrobeno právě ze dřeva jabloní, i když daleko mocnější jsou hole ze starých stromů. Především tisy, duby, buky, lípy a jasan. Magie se často hromadí i v břízách, borovicích a topolech. Vlastně se může jakýkoliv strom stát magickým, ale je velmi obtížné takový strom najít, zvláště když ta magie v něm s vámi musí spolupracovat, pokud ho chcete použít na výrobu hole... Já jsem svůj jasan hledal deset let...“ a pohledem zavadil o svou druidskou hůl opřenou v rohu.

Hermiona se na něj překvapeně podívala a pak zaraženě řekla:

„Tak to jsem měla opravdu obrovské štěstí, že jsem ten svůj strom našla tak rychle...“ a pak na nechápavý profesorův pohled odpověděla: „Už mám hůl z lípy, která mě zaujala už v útlém dětství. Chci si vyrobit svou vlastní druidskou hůl a doufala jsem, že mi poradíte, pane profesore...“

Ten nadšeně souhlasil a ještě větší radost projevil, když mu sdělila, že spousta dalších mladých kouzelníků z okruhu Harryho přátel hodlá následovat jejího příkladu.

„Proto jsem vás chtěla požádat, jestli byste mi nepůjčil tuto knihu, kterou jste napsal právě o stromech a jejich vhodnosti k výrobě magických předmětů pro různé účely. Abych jim mohla poradit, jaký strom by měli hledat. Dočetla jsem se v ní, že právě lípa je nejvhodnější pro magické léčitelství, což je obor, kterému jsem propadla...“ ukázala na knihu, která ležela před ní na stole.

„A ty svitky?“ zeptal se jí profesor.

„Ty jsem chtěla ukázat Harrymu.“ „Vypadají totiž jako opisy z jeho knihy, která nás právě na nápad vyrobit si vlastní hole přivedla...“ odpověděla a překvapeně sledovala, jak se na profesorově tváři objevil výraz naprostého úžasu.

„Vy... to snad ne?... Vy máte Bezednou studnici všeho vědění!?“ vyřázel ze sebe nesouvisle stařík s vytřeštěnými očima a s dokořán otevřenými ústy.

Hermiona mezitím mlčky před Harryho na stůl rozložila několik dalších pergamenů. Byly na nich překlady snad osmdesáti znaků druidského písma. To ho opravdu zaujalo. Na svitku,

kteřý dostal ke Studnici od starého knihovníka, bylo přeloženo jen něco přes dvacet symbolů. Tak se zadíval na profesora Rogerse, mávnul hůlkou a na stůl mezi nimi přivolal ze své pokladnice starobylou knihu. Profesor na ni zíral s posvátnou úctou a jeho ruce se třáslly napětím, jako by se bál té vzácnosti vůbec dotknout.

„Pane profesore, když mi dovolíte okopírovat si váš slovník druidských znaků, tak vám prozradím, kde tuto knihu, úplně stejnou jako mám já, můžete získat. Jsem přesvědčen, že vám ten starý pan knihovník dá dobrou cenu, když se s ním rozdělíte o své znalosti a překlady druidského písma...“ řekl Harry a upřeně hleděl profesorovi do očí.

„Toto není originál?“ zeptal se užasle profesor, konečně se osmělil a otevřel knihu před sebou.

„Ne, je to kopie a rád vám řeknu, kde ji můžete sehnat...“

Profesor samozřejmě souhlasil se vším. Tedy až po nějaké době. Trvalo skoro půl hodiny, než rychle prolistoval knihu, aby zjistil, co v ní všechno najde. Jakmile se dozvěděl, co potřeboval, tak začal být tak nervózní, že se radši Harry s děvčaty rozloučili a s vypůjčenou knihou o stromech a okopírovanými svitky s překlady druidských znaků, šli domů. Bylo jim jasné, že okamžitě po jejich odchodu se profesor vydá do Hanzovní ulice v Amsterdamu. Profesor pak nebyl několik dní k zastížení. Harry si uměl živě představit ty dva zanícené staříky, jak spolu diskutují nad prastarou knihou a nemohou se od ní odtrhnout.

Stejně teď neměl moc času na studium, protože se, kromě náročných bystrozorských služeb, společně s Charliem a Billem věnoval rekonstrukci svého domu v Godrikově Dole. Bylo potřeba opravit střechu, krovy a zborcenou zed' v ložnici, než začne opravdová zima, aby dům do jara nezchátral ještě víc, než dosud. Musel také dohánět studium kouzelnického zákoníku, protože byl za Ginny a Ronem dost pozadu. A jak se dozvěděl, tak do jara musí zákoník zvládnout. V květnu ho čeká první termín zkoušky a chtěl to do té doby stihnout, aby se mohl přihlásit do letního kurzu nitrozpytu a studia paměťových kouzel pro pokročilé, o kterých mu řekl Savage během jedné z jejich akcí.

V poslední době byly služby opravdu náročné. S přicházející zimou se totiž začali vlkodlaci stahovat z hor a neobydlených oblastí do civilizace. Během úplňku museli mít zdvojené služby, protože za poslední úplňkovou noc řešili celkem patnáct případů napadení vlkodlakem. Nejhorší byl ten mudlovský chlapec...

Hlášení přišlo z odboru pro dohled nad kouzelnými tvory chvíli po začátku služby. Podřízení Amose Diggoryho monitorovali svými detekčními kouzly všechna nejohroženější území a pracovali všichni už přes měsíc přesčas, aby jimi pokryli co největší plochu Británie. Harry se svými mentory dorazil na místo na poslední chvíli. Vlkodlak byl zuřivostí bez sebe a malý, asi osmiletý chlapec byl již téměř mrtvý. Hrdonožka a Savage se okamžitě pustili do vlkodlaka a nařídili Harrymu, aby chlapce hned dopravil k Mungovi. Tam byla samozřejmě také pohotovost, protože po událostech minulého měsíce se dala zvýšená aktivita očekávat. Tak předal chlapce do rukou léčitelům a okamžitě se vrátil zpět. Jeho mentoři ještě stále bojovali, ale zatím dokázali ochránit před zuřivými útoky nepříčetné šelmy jak sebe, tak i znehybněné rodiče potraného chlapce, kteří přiběhli hledat své dítě.

Problém s vlkodlaky je ten, že většina kouzel na ně působí jen minimálně a všechna zranění se jim léčí neuvěřitelně rychle. *Petrificus totalus* znehybní vlkodlaka jen na pár

sekund, *mdloby* na ně nefungují vůbec, všechna možná spoutání setřese jako vodu z kožichu. Zraňující kouzla, včetně *Sectumsempra*, ho jen na pár okamžiků přibrzdí. Tak si Harry vzpomněl na magickou klec, do které se Sturgisem uzavřeli baziliščí vejce i samotného baziliška.

„*Circum do lycantrop magicus cavea!*“ zařval Harry a vykreslil svou hůlkou klec kolem bestie. Objevila se mohutná zlatá klec, která zářila a jiskřila, ale vlkodlak začal hned narážet do mříží a vypadalo to, že si už příštím útokem prorazí cestu ven. Tak Harry okamžitě pokračoval: „*Teneo necto ostentum!*“

Klec ztratila lesk, zčernala a vlkodlak každým nárazem do jejích mříží dostal magický šok, který ho na chvíli uzemnil. Musela to pro něj být opravdu bolestivá zkušenost, protože po několika šocích vyčerpaně rezignoval na pokusy o proražení a jen na ně s temným vrčením pouličil svoje krví podlité oči.

„No páni, Harry... Netušil jsem, že umíš taková komplikovaná a náročná kouzla...“ hleděl na něj s úžasem Hrdonožka.

„To mě nedávno naučil Sturgis Tobolka...“ odpověděl zaraženě Harry, protože netušil, co je na magické kleci náročného.

„Vypadá to, že se tentokrát budeme učit my od tebe... Tohle kouzlo taky neumím. Už jsem o něm slyšel, dokonce jsem ho i zkoušel, ale nefungovalo mi to...“ nezvykle se rozpovídal Savage. Pak se ale šel věnovat rodičům potrhaného chlapce, zatímco se Hrdonožka i s vlkodlakem, bezpečně uzavřeném v kleci, přemístil ke Svatému Mungovi. Měl za úkol zjistit, jak je na tom pokousaný chlapec, aby věděli, jak mají jeho nešťastným rodičům upravit paměť. Savage je zatím podrobil důkladnému nitrozpytu. Harry ho překvapeně pozoroval a pak se s nefalšovaným obdivem zeptal:

„Myslel jsem, že nitrozpyt zvládá na takto vysoké úrovni jen málo kouzelníků... Sám jsem zvládl nitrobranu, ale nitrozpyt jsem se ani nepokoušel naučit...“

Savage se usmál.

„No... mám trochu nadání pro tyto disciplíny. Joe zvládl jen základní nitrozpyt a jeho nitrobranu prorazí každý amatér. Ani s myšlenkovými kouzly na tom není nejlíp; je rád, že zvládne *Obliviate*...“ a trochu zlomyslně se zašklebil. „Kurz nitrozpytu a studia paměťových kouzel pro pokročilé začíná vždy v červnu a jsou určeny pro pracovníky ministerstva, kteří složili zkoušky ze znalosti kouzelnického zákoníku. Díky tomu, že jsi už zvládl nitrobranu, tak máš zřejmě na tyto obory nadání a měl by ses snažit stihnout už letní kurz, abys mohl na podzim přejít do kurzu pro vyspělé. Jestli máš dosáhnout mistrovství do konce kadetského období, tak sebou budeš muset hodit. Po novém roce vás čeká ještě fyzická příprava a mistr Hagihara je prý opravdu náročný učitel...“

„Cože?“ vyhrkl překvapeně Harry. „Markův táta nás bude trénovat? Co to vlastně obnáší, ta fyzická příprava? Nic podrobnějšího nám k tomu nikdo neřekl...“

Savage pokrčil rameny:

„Nás učil ještě starý Coudy Boučač, takže boj zblízka byl hlavně o boxu a kondici nám zvyšoval v tělocvičně dost drastickým způsobem. Ten Japonec prý pořádá cvičení v přírodě

a učí nějaký velmi elegantní způsob jejich boje zblízka. Nic bližšího o tom nevím, jen co občas utrousila Tonksová; ta patřila mezi jeho první žáky...“

To už se ale vrátil Hrdonožka se zprávou, že kluk bude ráno v pořádku a tak Savage pomocí informací, které získal nitrozpytem, upravil mudlům paměť tak, aby zapomněli na hrůzné divadlo a vložil jim vzpomínku na to, že jejich syn přespí u babičky, jak to dělával často, protože to od ní má blíž do školy.

Během služby zasahovali ještě čtyřikrát a tak měl Harry dost příležitostí naučit své mentory používat Magickou klec. Byl rád, že se jim může alespoň takto odvděčit za všechno, co pro něj dělají.

Na další návštěvu profesora Rogerse se k nim připojil i Kingsley Pastorek s Angelinou, protože je zaujalo Hermionino vyprávění o jeho znalostech Druidského magického umění. Profesor je tentokrát vítal sám, Umbridgeovou radši někam odklidil, aby z ní jeho hosté nebyli nervózní. Vzhledem k tomu, co se s nimi tentokrát rozhodl probírat, to Harry docela chápal. Měl před sebou na stole nejnovější výtisk Jinotaje a hned, jak jim nalil čaj, se Harryho zeptal:

„Vy máte druidskou hůl, pane Pottere?“

Harry si přitáhl časopis a přečetl si článek Lee Jordana o likvidaci dalšího baziliška v Bradavicích. Opravdu dobře napsané... Vypadalo to, jako by výpravu naplánovala ředitelka proto, aby se ujistila, že studenti nebudou ohrožováni nebezpečnou stvůrou. Zmínka o Harryho druidské holi byla dána do souvislosti s profesorem Rogersem a tak nebylo divu, že se o ni zajímal. Harry si řekl, že nic nepokazí tím, že ji profesorovi ukáže a přivolał svou hůl z pokladnice. Přistála na stole před profesorem, neaktivní, nereagující, bez života...

Adam Merlin Rogers zíral na ten vzácný artefakt bez dechu, oči vytřeštěné a ústa otevřená v němém výkřiku. Po dlouhé chvíli zalapal po dechu a roztřeseně konstatoval:

„Legendární Merlinova hůl... Nejmocnější z druidských holí v celé historii...“ podíval se žádostivě Harrymu do očí a plaše se zeptal: „Můžu se jí dotknout? Mohu ji vzít do ruky?“ a když Harry s úsměvem přikývl, tak ji chvějící se dlaní nejprve lehce pohladil a pak pevně sevřel v obou rukách.

Nic se nestalo. Profesor upřeně zíral na čirý křišťál na špičce s očekáváním a nadějí, která postupně jeho výraz opouštěla. Ostatní na něj hleděli zvědavě a nechápavě, ale pochopili vzápětí, co zklamaně vydechl:

„Matka a otec se mýlili... Naše rodina není nositelem Merlinovy krve... Kdyby tomu tak bylo, tak by ten křišťál zareagoval; objevila by se v něm alespoň nepatrná jiskřička magie...“

Se slzami v očích předal hůl do rukou Harryho Pottera a smutně sledoval, jak se křišťál v jeho rukách rozzářil, připravený posloužit tomu pravému dědici.

Profesorovi nějakou dobu trvalo, než se z toho zklamání vzpamatoval. Oni se mezitím rozešli zase po jeho bytě a studovali svitky a artefakty, které tu byly všude okolo. Profesor malátně odpovídal na dotazy a trochu se probral, až když s ním začala Hermiona probírat vhodnost různých stromů na hole věštecké, počasníkové, odeklinací, myšlenkové,

léčitelské, bojové, nebo ovládající zvířata. Podařilo se jí ho dostat z apatie a po nějaké době se dokázal o svém zklamání dokonce i rozpovídat...

„Od malička mi moji rodiče vtloukali do hlavy, že jsem potomek jednoho z nejmocnějších kouzelníků historie. Studoval jsem historii, zabýval se archeologií, celý život jsem zasvětil tomu, abych jejich tvrzení mohl dokázat... a teď jsem zjistil, že to všechno bylo na nic...“

Hermiona starého pána laskavě utěšovala:

„Ale to přece není pravda, že bylo všechno na nic, pane profesore. Vaše vědomosti jsou úžasné a já vám mohu zaručit, že najdete spoustu žáků, kterým je budete moct předat. Zjišťujeme, že kouzla starých Druidů jsou mocná a dají se skvěle uplatnit i v dnešní době. Věřím, že byste mohl přednášet i v Bradavicích a předávat své vědomosti dětem, pokud byste o to stál. Pokud můžete pomoci Harrymu, aby pochopil, jaký artefakt se mu dostal do rukou; pokud ho můžete naučit, jak co nejlépe využít odkaz jeho slavného předka, pak vaše celoživotní studium poslouží dobré věci...“

„Ano... O té holi toho vím opravdu hodně... Ale to je na několik sezení, pane Pottere, abych vám všechno vysvětlil. Rád vám předám svoje vědomosti, pokud budete ochotný i vy udělat něco pro mě...“ odmlčel se profesor a zkoumavě se na Harryho zahleděl.

Harry chvíli čekal, a když se profesor neměl k dalšímu upřesnění, tak se zeptal:

„Co pro vás můžu udělat? Rád vám pomůžu, pokud to bude v mých silách...“

Profesor začal zdlouhavě vysvětlovat:

„Dagda byl mocný kouzelník, kmenový bůh Irských Keltů. Byl nazýván stvořitelem i vládcem podsvětí. Byl to pravděpodobně poloobr nadaný velkou kouzelnickou mocí. Legendy praví, že měl Dagda kyj, jehož jeden konec zabíjel živé a druhý oživoval mrtvé. Buď byl zdatný léčitel, nebo mocný nekromanter. Sám bych typoval spíš tu druhou možnost. Zanechal svému lidu čtyři magické talismany:

Falův kámen, který křičel za zákonného krále a on tak s jeho pomocí promlouval k národu. *Lughovo kopí* zajišťující vítězství. *Nuadhův meč*, před nímž nikdo neunikl a především *Dagdův kotel*, od něhož nikdo neodcházel neuspokojen. Z velšského cyklu mýtů se zdá, že tento kotel vracel život padlým bojovníkům. Mám na několika rytinách a svitcích vyobrazení tohoto kotle a na každém vypadá trochu jinak...“ profesor se na chvíli odmlčel a znovu se zkoumavě zahleděl Harrymu do očí. Pak zdráhavě pokračoval:

„Domnívám se, že to mohl být právě tento vzácný artefakt, co použil Lord Voldemort tenkrát na hřbitově, když se pomocí vaší krve navrátil do světa živých... Ten rituál, jak jste ho popsal do článku v Jinotaji, se velmi podobal rituálům starých Druidů...“

Harry užasle naslouchal starému pánovi a pak rozpačitě podotknul:

„Já si ale vůbec nepamatuji, jak ten kotel vypadal, pane profesore. Veškerá moje pozornost byla upnutá na to, co se dělo uvnitř toho kotle a opravdu jsem neměl náladu si ho nějak prohlížet...“

Profesor přikývl.

„Ano s tím jsem počítal. Byl jste tehdy jen dítě, ale to by mohla být naše výhoda. Děti mají přirozený pozorovací talent a dokáží si v podvědomí uložit podrobnosti i během velmi stresujících zážitků. Jsem si jist, že víte, jak ten kotel vypadal a já vám mohu pomoci tuhle vzpomínku z podvědomí vytáhnout, když mi to dovolíte...“

Harry se podíval na Kingsleyho a jeho přítomnost ho uklidnila. Věděl, že ministr by nedovolil, aby se mu stalo něco, co by mu mohlo ublížit. Usmál se na profesora a přikývl.

„Dobře, pane profesore, pusťte se do toho.“

Starý pán svižně vyskočil a popadl svou druidskou hůl, opřenou o stěnu vedle knihovny. Pak před Harryho položil čistý pergamen a samonamáčecí brk.

„Pomocí kouzla probudím vaše podvědomí. Po vás chci jen to, abyste se zaměřil na vaše vzpomínky z toho hřbitova a pokusil se namalovat ten kotel tak, jak se vám jeho podoba uložila v paměti...“

Harry se zadíval na křišťál, v kterém jako by se točila mléčně bílá mlha, poslouchal nesrozumitelné mumlání starého profesora a snažil se vydolovat ve své paměti ty otřesné vzpomínky. Viděl znova umírat Cedrika, skoro cítil, jak byl připoután k náhrobku a pak uviděl ten kotel. Viděl ho jasně a zřetelně, každý detail. Tak popadl brk a nakreslil ho přesně tak, jak si ho zapamatoval.

Profesor odložil svou hůl a napjatě ho při tom sledoval. Když byl Harry hotov, tak rychle vytáhl z knihovny nějaký svitek a se slovy: „Toto je kopie rytiny z hraničního kamene na území, kde podle legendy Dagda panoval...“ rozložil svitek vedle Harryho kresby.

Oba kotle vypadaly stejně. Kolem dokola zdobený dvojitou, vzájemně se protínající vlnovkou, která vypadala jako nekonečná položená osmička - „nekonečné nekonečno“ napadlo Harryho a profesor přikývl. V jeho očích zazářila vášně, nadšení a touha. Celý se napřimil a v jeho tváři se objevilo odhodlání.

„Mám před sebou zase jasný cíl. Ten artefakt musím najít! Řeknete mi všechno, co víte o Lordu Voldemortovi? Napovíte mi, kde bych tuto vzácnost mohl hledat?“

Harry přikývl a v Kingsleym se probudil ministr.

„Profesore, ten kotel musí být plný temné magie, když slouží k takovým rituálům. Doporučuji vám, abyste se spojil s našimi odborníky z odboru záhad a přizval je ke spolupráci. Rád vás doporučím a postarám se, aby vám byla poskytnuta plná podpora našich specialistů...“

Profesor se nad jeho nabídkou zamyslel a nakonec souhlasil.

A tak Harry v několika dalších týdnech trávil hodiny ve společnosti profesora Rogerse. Dozvídal se spoustu překvapivých a ohromujících věcí o své holi, o kouzlech, které ovládá i o tom, jakou magií vládne. Co všechno může Merlinova hůl naučit Harryho a co zas může on naučit ji. On zase na oplátku vyprávěl profesorovi vše, co věděl o Voldemortovi. O jeho dětství, jeho zločinech a dokonce i o viteálech. Jak a kam je ukrýval. Aby si profesor dokázal utvořit představu, jak těžké bude jeho pátrání. Bylo to oboustranně výhodné spojení a

Harry ani jednou nezalitoval, že daroval tomuto úžasnému muži svou přízeň a Dolores Umbridgeovou...

Kapitola 13 - Hermionina hůl.

Blížily se Vánoce a Harry pořád nemohl přijít na to, co má koupit Ginny pod stromeček. Zaúkoloval svoje rodiče na portrétu, aby mu pomohli nějaký pěkný dárek vymyslet a pak ho napadlo protáhnout Ginny obchody pod záminkou výběru pěkného svatebního daru pro Rona a Hermionu. Ti dva už totiž ohlásili datum své svatby na 27. prosince, hned po Vánočních svátcích. K výběru toho pravého dárku pro Ginny mu nakonec pomohl profesor Rogers, když spolu probírali schopnosti druidských holí. Harry věděl, že Ginny chce hůl bojovou kombinovanou s počasníkovou a na takovou je potřeba aventurin, chryzokol, chryzopras, zelený jaspis, malachit, nebo nefrit. Velký výběr ale není důležitý. Mnohem důležitější bude najít takový kámen, v němž se soustředilo dostatečné množství přírodní magie, aby dal Druidské holi patřičnou sílu. Domluvil se s klenotníkem Harringtonem, aby se pokusil takový kámen alespoň ve velikosti pěsti, pro něj sehnat a vysvětlil mu, jaké by měl mít vlastnosti.

Také si dal za úkol do Vánoc zvelebit dvorek za domem na Grimmauldově náměstí. Začal tím, že napsal Nevillovi, zda by se mu nehodilo do sbírky jedno dost vzrostlé Ďáblovo osidlo, nebo jestli ho má spálit. Odpověď mu přišla po Hedvice obratem...

Harry,

To sis dělal legraci, že bys ho spálil, vid'? Nechce se mi věřit, že bys takovou vzácnost opravdu dokázal zahubit... Samozřejmě si ho vezmu! Stačí říct kdy a kde. V Trantově kouzelnickém zahradnictví, kde pracuji, budou velmi vděční za další exemplář, obzvláště, pokud je to opravdu stará rostlina, jak jsi napsal...

Dej vědět, kdy si pro ni mám přijít, ze zaměstnání mě pro to kdykoliv uvolní.

Neville

Tak si s ním dohodl schůzku v malé kavárně na rohu náměstí, na druhou hodinu odpolední. Hermiona trvala na tom, že chce Nevilla vidět a tak čekal, až se vrátí z přednášek ve škole. Neville přispěchal celý nedočkavý, odmítl kávu, kterou mu Harry nabízel, a pospíchal na něj, aby rychle dopil tu svoji. Byl natěšený jak malé dítě na dárky, když ráno dorazí k vánočnímu stromečku.

Harry mu před domem prozradil šeptem svou adresu a s úsměvem se díval na jeho užaslý výraz, když se před ním náhle zjevil vysoký třípatrový dům. Hermiona a Ginny už na ně čekaly ve vstupní hale a obě červenajícího Nevilla srdečně objaly. Pak mu šli všichni ukázat objekt jeho zájmu.

V pravém rohu dvorku, v tom nejtemnějším místě, se rozlézaly dužnaté šlahouny pokryté drobnými kožnatými lístky, jako chapadla chobotnice. Když se k rostlině přiblížili, tak se zlehka zachvěly, jako by se připravovaly k útoku.

„To je nádherný exemplář! Ten musí být starý alespoň sto roků...“ žasl nadšeně Neville.
„Opravdu mi ji chceš dát, Harry? Za tuhle rostlinu bys dostal hromadu Galeonů, kdybys ji chtěl prodat; kupce bych ti sehnal...“

Harry zavrtěl hlavou.

„Ber to třeba jako předčasný dárek pod stromeček, Neville. Budu rád, když mě toho zbavíš... Jsem zvědav, jak tohle monstrum chceš přestěhovat...“ odpověděl mu s úsměvem Harry.

Neville přivolal velkou dřevěnou bednu, několika pohyby hůlky odjistil tři závory jisticí víko, a otevřel ji.

„Teď už jen potřebujeme dostatek světla...“ podíval se na ně a namířil na Ďáblovo osidlo svou hůlku: „*Lumos!*“

Chapadla se začala trochu neochotně smršťovat a ustupovat před světlem. Ale ne dost na to, aby se rostlina vešla do připravené bedny. Tak se přidaly i Ginny s Hermionou se svým *Lumos*. Ďáblovo osidlo se znova o kousek stáhlo, ale pořád to nestačilo.

„Harry, pomoz nám...“ pobídla ho Hermiona. On však nepoužil svou hůlku k tomu, aby přidal trochu víc světla, ale aby si přivolal Merlinovu hůl. Kříšťál se po vyslovení kouzla rozzářil skoro jako miniaturní slunce a šlahouny se daly na rychlý ústup, až téměř celé zmizely v centrálním zduřelém stonku, který vypadal jako podivná zelenohnědá podlouhlá dýně, pokrytá velkými, tmavě hnědými bradavicemi. Z každé z nich teď koukalo jen pár lístků a celý ten útvar nabobtnal a kroutil se, jak se v něm schované šlahouny pokoušely srovnat. Neville začal čarovat:

„*Imobilus!*“ a dýně se přestala kroutit. „*Hibernatio somnus*“ celý útvar zešednul a vypadal najednou jako bez života. Pak pomocí několika kouzel „*Effodio!*“ vykopal celý kořenový systém živé a dravé rostliny. „*Mobilicorpus!*“ přenesl ji a nechal ji chvíli viset nad bednou, pečlivě očistil všechny kořeny, hlízy a oddenky od hlíny a pozorně si je prohlížel.

Harry ho s úsměvem napomenul:

„Pomazlit se s ní můžeš, až ji přestěhuješ...“

Neville ale jeho vtípek přijal pohoršeně.

„Prohlížím ji jen z toho důvodu, abych se přesvědčil, že ani kousek oddenku nebo hlízy nechybí. Kdybych něco přehlédl, tak vám tu na jaře vyroste znova. Mají hrozně vyspělý regenerační systém. Takže jestli ji tu nechceš pěstovat na kšeft...“

Harry se omluvně usmál a pak už bez komentáře sledoval, jak Neville ukládá znehybněnou rostlinu šetrně do bedny, důkladně zajišťuje víko a hůlkou na něj vypaluje popisku:

Ďáblovo osidlo

Věk cca 100 let

Majitel: Neville Longbottom

Stav - hibernována

„*Translatio!*“ přemístil nakonec celou bednu pryč.

„Posílám ji do zahradnictví, doma na její pěstování nemám vhodné podmínky. Babička by mi asi nepoděkovala, kdybych si ji zasadil na zahradě...“ usmál se trochu potměšile.

„Pánové Trant a Trant mají upravené prostory pro podobné rostliny a jistě budou vděční za rozšíření jejich zajímavé sbírky...“

Pak se rozhlédl po temném dvorku a zeptal se:

„Co tu s tím chceš udělat Harry? Tohle není zrovna ideální prostor na pěstování nějakých rostlin. Ginny se zmínila, že bude chtít semínka, nebo sazenice nějakých bylinek, ale tady toho asi moc nevypěstujete...“

Harry se tajemně usmál a odpověděl:

„Tak chvíli vydrž. Promluvíme si o pěstování, až si na tomto místě vyzkouším pár pokročilých kouzel přírodní magie, jak jsme je připravili s profesorem Rogersem...“ a vytáhl z kapsy dlouhý pergamen s připravenými kouzelnými formulemi ve starém keltském jazyce.

„Včera večer jsem se detekčním kouzlem ujistil, že je celý dvorek zahrnut do Fideliova zaklínadla, takže můžu bez obav začít...“

Zavolal si Ginny, aby mu podržela před očima pergamen, popadl svou hůl do obou rukou a před tím, než začal kouzlit, vysvětloval:

„Nejdřív musím pečlivě vymezit prostor, který je chráněn Fideliem, aby se náhodou další kouzla nedostala mimo. Mudlové z okolních domů by se asi divili, kdyby jim na chodbách, nebo v obýváku začalo najednou pršet, nebo jim tam vyšlo slunce...“

Pak začal odříkávat podivně znějící zaklínadlo, které znělo skoro jako báseň. Opravdu se to částečně rýmovalo a stará keltština sváděla svým rytmem skoro ke zpěvu. Harry tiše pobrukoval zaklínadlo, soustředěně vedl proud magie, vyvěrající z krystalu, po celé délce skoro dvoumetrové cihlové zdi vpravo a vytvářel na jejím povrchu plochu, která se nejvíc podobala lesklé vodní hladině, která jako by se zčeřila mírným vánkem do drobných vlnek. Pak tuto „vodní stěnu“ zvedal vzhůru, až po okraj střechy svého domu. Přenesl ji na stěnu protějšího domu a celý ho tou hladinou pokryl, pokračoval stejným způsobem i nad nižší kamennou zídkou vlevo a stěnou Siriova domu. Nakonec kouzlo roztáhl holí i nad jejich hlavami a tím je vlastně jakoby uzavřel do velké vodní kostky. Rychle zahnal nepříjemný klaustrofobický pocit a dokončil kouzlo posledním čtyřverším. Vodní hladina se proměnila v zrcadlo a pak se pomalu vytrácela. Po několika vteřinách nebylo po tom kouzle ani stopy a Harry se unaveně opřel o svou hůl, jako by měl vyčerpáním upadnout.

„Tedy tohle bylo opravdu náročné kouzlo...“ vydechl a s úlevou se posadil na židli, kterou mu Ginny, starostlivě ho pozorujíc, přivolala. „Profesor mě varoval, že to první kouzlo je nejtěžší; ta ostatní už by neměla být tak složitá, ale stejně si musím chvíli odpočinout, než se do nich pustím...“

A tak Ginny s Hermionou přivolaly další tři židle a stůl. Jakmile se všichni posadili, tak jim Krátura naservíroval čaj a jablečný koláč se skořicí. Harry jim všem vysvětlil, jaká kouzla do vymezeného prostoru chce ještě použít.

„Cože!?“ Vyvalil na něj oči Neville. „Ty dokážeš vytvořit umělé slunce?!“

Harry zakroutil hlavou.

„To nedokáže nikdo, Neville. To co tu vytvořím, bude jen odraz, nebo spíš kopie skutečné oblohy. Je to něco podobného, jako je očarovaný strop Velké síně v Bradavicích. Jen s tím rozdílem, že z této iluze bude pršet, sněžit, létat blesky a pálit slunce úplně stejně, jako nad celým Londýnem. Výhoda vymezeného prostoru spočívá v tom, že když budu chtít počasníkovým kouzlem změnit počasí u nás na dvorku, tak to nebude tak náročné, jako změnit ho celkově. Ginny si chce vytvořit vlastní Druidskou hůl a bude si tak moci zalít zahrádku mírným deštěm, když bude dlouho sucho, nebo rozehnat mraky a vytvořit si tady pěkný slunečný den, když si budeme chtít za nevlídného počasí trochu posedět s přáteli...“

Neville na něj zíral s pusou dokořán, pak zalapal po dechu a nakonec se nesměle zeptal:

„Je to moc těžké vyrobit si takovou hůl? Myslíš, že bys mi s tím mohl pomoci? To by bylo naprosto úžasné...“ a sledoval rozzářeným, žádostivým pohledem svoje přátele.

Harry zakroutil hlavou:

„Jestli se ta móda „Druidská hůl pro každého“ bude šířit takovým tempem i nadále, tak bude za chvíli pan Ollivander bez práce...“

Pak položil svou dlaň na Nevillovy třesoucí se ruce na stole a uklidnil ho:

„Hermiona celý postup výroby pečlivě studuje a brzy bude mít svou vlastní hůl. Jen co ji profesor Rogers naučí správný postup, tak bude školit a pomáhat při výrobě i všem ostatním zájemcům... A že jich je už teď pořádná hromada... Dokonce i Hagrid projevil zájem vlastnit „něco takového“...“ rozesmál se Harry.

Hermiona se nervózně usmála a dodala:

„Už mám všechno, co na výrobu potřebuji; zítra jdeme za profesorem, aby mi to pomohl všechno dát dohromady. Mám z toho trému jak ve škole před zkouškami. Doufám, že se nám to podaří na první pokus a já nebudu muset všechny ty věci shánět znova...“

Harry si odpočinul a tak vstal, aby pokračoval v přeměně temného dvorku na rajskou zahradu. Vytvořil momentálně šedou, zamračenou oblohu. Ačkoli slunce nebylo za mraky vidět, přesto byl dvorek najednou mnohem světlejší. Pak se vrhl na oprýskanou vyschlou fontánku uprostřed. Nejprve jen s hůlkou provedl pár rekonstrukčních kouzel a opravil ji. Pak pomocí hole vytáhl z hlubin země pramen čisté, průzračné vody, který svým něžným zurčením přinesl život do ponurého prostranství. Jakmile se nádržka kolem fontány začala plnit, tak ožily i dvě labutě a začaly si probírat peří a protahovat křídla a krky.

Všichni zvědavě pozorovali, jak Harry odstranil část dlažby za lavičkou u fontánky, přeměnil chudou, kamenitou půdu pod ní na úrodnou černozem, zkypřil ji a pak vytáhl z kapsy šťavnaté žluté jablko.

„To je jablko z mamčina čtyř odrůdového stromu za prádelnou. Ta jabloň mě zaujala nejvíc, protože na ní rostou jak růžová letní jablka, která jsme sklízeli na konci prázdnin, temně rudá moučnatá a velmi sytá jablka, co nám mamka posílala celý podzim, tato žlutá,

šťavnatá s ananasovou příchutí, z kterých vyrábí ten vynikající mošt na Vánoce i ta zimní, žíhaná, která vydrží ve sklípku skoro až do léta. Tohle jablko je právě z toho stromu a já bych měl být schopen z něj vyrobit jeho přesnou kopii, podle pana profesora. Sám to sice nikdy nezkoušel, ale prý se mi to určitě podaří...“

Pak jablko hůlkou rozkrojil, prstem vydloubl jedno tmavé semínko a upustil ho doprostřed připraveného kruhu. Pak požádal Hermionu a Nevilla, aby po celou dobu jeho kouzla stromek vydatně zalévali, protože ke svému růstu bude potřebovat dostatek vody. Zadával se do pergamenu, který před ním přidržovala Ginny a začal odříkávat zaklínadlo. Krystal na konci své hole namířil přímo na malé semínko a paprsek čiré magie, který z něj vycházel, začal dělat divy. Tohle bylo trochu modernější kouzlo a tak slova, která Harry předčítal, byla téměř srozumitelná. Zněla přibližně takto:

*„Zapust' kořeny a matka Země ti dá sílu k růstu,
Napij se vody a bude navždy konec tvému půstu,
Vztáhni své větve ke slunci a plodnost bude ti dána,
Nadechni se vzduchu, aby tvá věčná svěžest byla zachována.
Naplň se magií, aby tvůj život dlouhá léta chránila,
A tys nám i našim potomkům věrně sloužila.
Jen vyraš a vzkvétej do krásy a síly,
Aby se příští rok tvé plody urodily.“*

Z půdy vyrašila tenká větvička s dvěma drobnými lístky na vrcholku a vytahovala se výš a výš. Lupenů na ní přibývalo a kmínek sílil s každým palcem, kterým se vytáhl do výšky. Z Hermioniny a Nevillovy hůlky tekly proudy vody, které se ztrácely v půdě kolem stromku. V úrovni Harryho očí se stromek rozdělil do čtyř hlavních větví a kmínek byl již tak široký, že bys ho jednou rukou neobjal. Jablůňka se rozkošatila, roztáhla svou korunu do šířky a kmen už bys neobjal ani oběma rukama. Když Harry dokončil zaklínadlo a zář vycházející z křišťálu pohasla, tak před nimi stála nádherná košatá jabloň, která sice byla zrovna bez listů, ale její větve byly plné pupenů, které slibovaly, že se strom na jaře zazelená a obsype květy. Harry na ten zázrak zíral stejně fascinovaně, jako ostatní a chvíli jim všem trvalo, než se z toho zážitku okamžitého zrození vzpamatovali.

„No páni... Harry, tohle je kouzlo k nezaplacení...“ žasl Neville. „Víš, já jsem už docela dobrý v zahradnických kouzlech. Umím posílit slabé rostliny, uzdravit nemocné, zbavit je škůdců. Umím urychlit růst a zrání plodů, ale něco takového jsem ještě neviděl...“

Harry se rozesmál:

„Nic si z toho nedělej, já taky ne. Od té doby, co mám tuhle hůl, nestačím žasnout nad tím, co dokážu...“

Pak se rozhlédl po své soukromé obloze a dodal:

„Musím pokračovat, za chvíli se začne stmívat...“

Přešel k vysoké cihlové zdi a po celé její délce odstranil asi metrový pruh dlažby a místo ní vytvořil dlouhý pruh úrodné půdy.

„Tady bych chtěl mít živý plot, aby zakryl tu nepěknou zeď. Profesor říkal, že vzhledem k tomu, že je má hůl vyrobená z tisového dřeva, budou právě tisy nejjednodušší...“

Postavil se na začátek vytvořeného záhonu, zadíval se do pergamenu v Ginniných rukách, pak zapíchl konec hole přímo do půdy a začal odříkávat krátkou formuli. Asi půl metru od jeho hole vyrašil první malý tis. Znova ta samá formulka a necelý metr od něj vykoul z půdy další stromek. S každou další formulí se objevila nová rostlina. Harry ji odříkal celkem dvanáctkrát. Pak už jen stál, hůl pořád zapíchnutou v záhonu a jen sledoval, jak stromky rostou a sílí. Když dosáhly až po vršek zdi, tak hůl vytáhl a jejich růst zarazil. Vypadalo to opravdu moc hezky, zvláště když Hermiona, pomocí svého oblíbeného kouzla, vyčarovala několik drobných, barevných ptáčků, kteří začali poskakovat po větvích jabloně a honit se s cvrlikáním kolem živého plotu. Ginny na jabloň přidělala krmítko a přinesla z domu nějaké zrní, co kupovali pro Trixi. Harry nechal holky, ať se baví a připravil mezitím ještě další záhony. Upravil velký prostor v rohu, který tu zůstal po Ďáblově osidle a pak ještě další pruh půdy podél nízké kamenné zídky naproti živému plotu. Neville mu pomáhal a už přemýšlel, jaké bylinky a kouzelné rostliny jim sem dodá.

„Tam do toho rohu by se hodila Třemdava zázračná... Seženu ti už vzrostlý keř, ten budeš moct zasadit ještě teď v zimě. Na jaře už budete mít květy k dispozici. A zbytek zasadíme s Ginny až sleze sníh...“

Když se soumrakem odcházeli domů, tak za sebou zanechali místo temného, nevlídného dvorku, hezkou malou zahrádku, kypící životem.

V neděli, hned po snídani, vyrazili na návštěvu k profesoru Rogersovi. Tentokrát se k nim připojili Bill a Charlie, kteří byli zvědaví na to, jak bude Hermiona s profesorovou asistencí vyrábět svou druidskou hůl. Hermiona skoro nesnídala, jak byla nervózní, ale když viděla překvapení a úžas v očích starého profesora po té, co na stůl vyrovnala všechny kouzelné ingredience, které se jí podařilo dát dohromady, tak se trochu uvolnila.

„Nepočítám, že je všechny použiji jen na výrobu své hole, pane profesore. Shromažďuji je i pro všechny ostatní, kteří také chtějí svou hůl. Vzala jsem to sem všechno, protože si nejsem jistá, které mám použít...“

Na stole, vedle lipové větve a křišťálu s fantomem ve tvaru hada, byly vyrovnány: Několik očních žíní jednorozce, prach z rohu jednorozce, žíně testrálů a chloupky akromantulí (nepochybně z Hagridových zásob). Pak také několik dračích šupin od různých druhů, sušené blány z dračího srdce, dračí drápy a zuby (Pro změnu z Charlieho zásob). Bill přispěl několika vílími vlasy Fleuřiny babičky, vlasy z hřívý Mantichory, se kterou se kdysi utkal v Egyptě, a také jejími zuby, drápy a jedovým trnem. Měl v zásobě i srst a vlasy Sfingy, ale ty si jako mocný odevlínáčský symbol nechával pro svoji vlastní hůl. S pomocí George sehnala Hermiona i průsvitná křídla květinových víl, od Nevilla měla mízu třemdavy zázračné a životadárnou mízu. To co profesora nadchlo nejvíc, byly předměty, které získala nejsnáze - několik pírek Fénixe a jeho slzy. Když se nad nimi rozplýval, tak ho trochu přibrzdila:

„Nevím, jestli ty slzy budou mít maximální účinnost, pane profesore. Harryho Fénix měl nedávno ohňový den, ještě zdaleka není v plné síle; teprve se začíná opeřovat. Jen vlastně díky tomu se mi podařilo získat jeho slzy tak snadno. On totiž vypadá v poslední době opravdu podivně. Jak mu roste peří, tak vypadá spíš jako podivný dikobraz, než pták. My víme, že to teď špatně nese a tak se k němu chováme jemně a shovívavě, ale když přišel na návštěvu George a poprvé ho uviděl, tak se neudržel a rozesmál se. Fawkese se to moc dotklo a usedavě se rozplakal...“

Harry zamračeně pokračoval:

„A zatím, co jsme ho já a Ginny starostlivě utěšovali, tak Hermione nelenila a nasbírala skoro plnou skleničku jeho slziček...“

Profesor, Bill a Charlie se rozesmáli. Pak je Charlie uklidnil:

„Fénixové mají zázračné léčivé účinky ve svých slzách od narození, Hermiono. Je to schopnost, s kterou se rodí, to se nemusí učit, jako létání, nebo teleportaci...“

Harry se zamračil ještě víc:

„Nechceš tím snad říct, že ho budu muset učit znova létat, že?“

Charlie se smíchy zakuckal, takže nebyl schopný odpovědět hned. Pak ho ale ujistil:

„Myslím, že Hedvika a Trixi pro něj budou mnohem vhodnější učitelky, Harry. Leda bys ho chtěl učit létat na koštěti...“ a tím rozesmál všechny přítomné, včetně Dolores Umbridgeové, která právě vešla s podnosem plným šálek s kávou a sušenkami.

Profesor občerstvení přesunul na malý stůl v rohu a začal s Hermionou probírat, které ingredience bude potřebovat na tu svou hůl. Hermione si dělala poznámky, aby věděla co s těmi dalšími věcmi, které jí zůstanou v zásobě a za pár minut už na stole zůstala jen blána z dračího srdce, ocasní žíně jednorožce, Fawkesovy slzy a míza z Třemdavy zázračné. Pak vzal profesor do rukou ten její křišťál.

„Máte pravdu, slečno. V tom krystalu je ukrytá velká moc...“ a podal ho Harrymu. Ten zavřel oči a soustředil se na magii, kterou byl ten čirý kámen prostoupen. Chvilí bylo ticho, pak se Harry zhluboka nadechl a udiveně konstatoval:

„Ten křišťál má v sobě tak silnou léčivou moc, že mě během chvilky přestaly bolet ruce... Z toho včerejšího čarování na zahradě jsem byl opravdu unavený a ruce mě bolely do té chvíle, než jsem ho teď podržel v dlaních...“

Hermiona přikývla.

„Ano, cítila jsem to z něj hned, jak jsem se k němu přiblížila. Narazila jsem na něj náhodou při naší dovolené ve Francii, v malém obchůdku se suvenýry, přímo pod Eiffelovkou. Uprosil jsem rodiče, aby mi ho koupili, i když jim připadal nesmyslně předražený. Hned, jak jsem ho dostala do ruky, tak jsem si uvědomila, že bude k nezaplacení...“

„Dobře, můžeme začít,“ pobídl ji profesor.

Hermiona odložila krystal na stůl a vedle něj rozložila pergamen, na kterém měla popsaná potřebná kouzla.

„Takže nejdřív musím sladit jádro se svou magií...“ vzala do rukou dlouhou, zářivě bělostnou, ocasní žíni jednorožce, stočila si ji ve spirále do dlaně, druhou dlaní ji přikryla a ještě se ujistila, že ani kousek nekouká ven. Pak začala z pergamenu předčítat krátké zařikání v téměř nesrozumitelné, nejstarší keltštině. Překvapením se jí rozšířily oči a tak se po ukončení kouzla profesor zeptal, co cítila.

„Pořádně se to zahřálo; chvíli jsem měla strach, aby mě to nepopálilo...“

Profesor spokojeně přikývl:

„Čím větší teplo, tím lepší spolupráce vaší magie s magií předmětu. To je v pořádku. Ted' vkládací kouzlo - můžete použít klasické s hůlkou...“

Hermiona položila žíni na svou lipovou hůl a pak pomalu přešla hůlkou po celé délce.

„*Impono intro!*“

Žíně zmizela uvnitř a první jádro bylo na místě. Pak pokračovala s blánou z dračího srdce. Tentokrát její překvapení při propojování magie vypadalo spíš jako zklamání.

„Skoro vůbec se to nezahřálo...“

„Říkal jsem ti, že Čínský ohniváč se k tobě moc nehodí. Dal jsem ti blánu i z Malajského červeného, ten ti sedne určitě líp. Jsou sice malí, jejich inteligence je ale neuvěřitelná. Je to nejchytřejší dračí plemeno...“ usmíval se Charlie a podával ji jinou, mnohem menší blánu.

Tak to Hermiona zkusila s ní a než dořekla zaklínadlo, tak se jí tvář zkroutila bolestí a hned jak blánu odložila na hůl, tak třepala rukama, jako by je měla opažené.

„Měl jsi pravdu,“ usmála se na Charlieho a vkládacím kouzlem ukryla do hole další jádro.

Pak přišly na řadu tři Fawkesovy slzy a znova stejný postup. Nakonec se pustila do spojení hole s křišťálem. Mízu třemdavy zázračně použila jako propojovací médium, jakési lepidlo, které nakapala do rozsochy na vrcholku hole a pak pečlivě přiložila křišťál. Nakonec celé spojení zpečetila kouzlem trvalého přilnutí. Na stole před ní ležela její vlastní druidská hůl a Hermiona se rozklepala. Dost dlouho váhala, než se odhodlala pevně popadnout hůl oběma rukama a vztyčit ji před sebou...

Křišťál se rozzářil a hůl ožila. Hermioně se v očích objevila panika a tak ji Harry rychle uklidnil. Vzpomněl si, jak nepříjemný to byl pocit, když z něj Merlinova hůl odsávala energii a magii, aby načerpala vlastní síly a vysvětlil Hermioně, že hůl jí její magii zase vrátí zpět, až se sama naplní. To, že odčerpanou energii nevrátí, nezmínil, protože to konec konců brzy pozná sama.

Po chvíli se jeho kamarádka vyčerpaně zhroutila na židli, kterou za ni Harry duchapřítomně přistrčil. Bill jí s úsměvem řekl:

„Ted' bychom tě měli okamžitě odtransportovat domů; Harry po tomhle zážitku usnul jako nemluvně dřív, než dopadl do postele...“

Ginny se Hermiony ochotně ujala a doprovodila ji domů, aby kluci mohli probrat s profesorem svoje dotazy. Když se Harry vrátil domů, tak už Hermiona spala ve svém pokoji, se šťastným úsměvem objímajíc v náručí svou vlastní mocnou druidskou hůl. Nechali ji spát a šli si s Billem povídat do kuchyně.

Bill při kávě Ginny vysvětloval, co se dozvěděli:

„Charlie to má dost jednoduché... Na svou hůl, která bude umět ovládat zvířata, bude potřebovat bukovou nebo dubovou hůl. Dračí oko už má...“ a když viděl překvapený výraz v očích svých posluchačů, tak vysvětlil: „Ten kulatý duhový kámen, co si přivezl z dračí kolonie; Ginny už ho určitě viděla - dost se s ním jeden čas vytahoval...“ Počkal, až se dosmějí a pokračoval: „Je to vlastně směs několika polodrahokamů, která občas vznikne kolem hnízd draků, kteří si potrpí na skvostná lůžka pro svá vejce. Většinou draků stačí hnízdo z kamení, ale někteří jedinci (a je jedno jakého druhu) si prostě potrpí na drahokamy a polodrahokamy; do jiného hnízda by vejce nesnesli. Říkají jim draci královští pro jejich chování. Dají se totiž mnohem hůř zkrotit, než obyčejní draci a většinou poslechnou jen toho, koho si opravdu oblíbí. Když pak zahřívají svá vejce plameny, tak dojde ke spojení těch kamenů na hnízdě a takto vzniklé útvary mívají v sobě velkou kouzelnou moc. Proto se jim říká Dračí oko...“

Napil se kávy a pak zamyšleně pokračoval:

„To já to budu mít horší. Budu potřebovat hůl z tisu, ale u nás už prastarých tisů moc nenajdeš, možná jen v zapovězeném lese v Bradavicích, nebo někde vysoko v horách, daleko od civilizace. Profesor mi doporučil, abych se rozhlédl i v Irsku - tam prý ještě zachovali několik posvátných tisových hájů...“

Ginny se podívala Harrymu do očí a řekla mu:

„Já bych na svou hůl měla shánět lísku, nebo vrbu. Napadl mě jeden strom, ke kterému mě srdce táhne...“ a když Harry stále nechápal, tak s úsměvem vysvětlila: „Ta staříčká smuteční vrba na břehu Bradavického jezera...“

Harrymu se v očích rozsvítilo a Bill se rozesmál:

„Pod touhle vrbou randil snad každý, kdo se kdy v Bradavicích zamiloval...“

Ginny pokrčila rameny.

„Stejně bych ji ráda zkusila, myslím, že kůrolezy jsem na ní zahlédla...“

Harry přikývl.

„Dobře, pošleme Hedviku se vzkazem pro Hagrida a spojíme prohlídku naší vrby s návštěvou u něj. Zítra je neděle, tak by na nás mohl mít trochu času...“

„Napiš mu, že přijdeme hned po obědě. Budeme mít společnou noční a zítra je zase úplněk, tak se nebudeme moct zdržet dlouho. Počítám, že to bude zase hodně náročná

služba...“ poznamenala Ginny, když začal psát na kus pergamentu dopis pro jejich velkého přítele.

Kapitola 14 - Vlkodlaci útočí.

V neděli ráno, během snídaně, do kuchyně vlétla cizí sova, malým okénkem pod stropem, které bylo venku na úrovni chodníku. Harry už několikrát přemýšlel o tom, proč na sovy Fidelius neplatí a radši ani nepřemýšlel o tom, jestli nějaký mudla nezahlédl, jak mu najednou prostě zmizela před očima. Zvědavě otevřel dopis a zaradoval se. Klenotník Harrington mu sděluje, že včera večer přišla očekávaná dodávka výjimečných kamenů, o které projevil pan Potter zájem. - pokud budete mít čas, během nedělního dopoledne budu přítomen ve svém obchodě a rád vám ty vzácné kousky osobně předvedu -. Zahlédl koutkem oka Ginniny zvědavé oči a rychle dopis skryl do kapsy u kalhot.

„Po snídani si na chvíli odskočím, Ginny. Mám nějaké zařizování...“ řekl s kamennou tváří a věnoval se dál svým toastům a kávě.

„Máš přede mnou tajnosti?“ zamračila se Ginny. „Nemohl bys mi alespoň naznačit, proč přede mnou schováváš poštu. Nemůžu jít s tebou?“ začala se tvářit vážně dost podezřívavě.

Harry se rozesmál:

„Nechceš si snad vánoční dárky nakupovat sama, že? Co jsi myslela? Že se chystám někam za holkama?“

Ginny se začervenala tak, že ji Harry začal vážně podezřívát ze záchvatu žárlivosti. Trochu ho to naštvalo, ale trochu i potěšilo. Dopil kafe, vstal, něžně ji políbil a ujistil, že se nezdrží dlouho.

Pan Harrington ho vítal jako vzácného přítele. Odvedl ho do zadní místnosti, kde mávnutím hůlky vyčaroval dvě křesílka a dlouhý konferenční stůl mezi nimi. Nabídl Harrymu šálek čaje a pak hůlkou otevřel šuplík komody v rohu a na stůl přenesl pět různých, poměrně velkých polodrahokamů a tři sametem potažené krabičky. Harry se pohledem zeptal, jestli může kameny vzít do ruky a když klenotník s úsměvem přikývl, tak si je začal prohlížet zblízka.

Všechny obsahovaly velké množství magie. Jako pět velký, krvavě rudý Karneol vyzařoval tolik obranné síly, že měl Harry pocit, jako by se kolem něj rozprostřel silný magický štít. O trochu menší zelenomodrý vyleštěný Malachit vyzařoval silnou přírodní magii, ideální kámen na počasíkovou a zahradnickou hůl, vzpomněl si Harry na svou ženu a na Nevilla. Když sevřel v ruce velký, světle zelený, vyleštěný oblázek Jadeitu, tak ucítil emoce, které vyzařoval starý klenotník sedící naproti němu. Tento kámen bude skvělý pomocník pro toho, kdo bude chtít hůl podobných vlastností, jako má profesor Rogers - k ovládnutí magie myslí. Osmistěn fialové barvy s cedulkou Fluorit byl zcela jasně kamenem věšteckým. Harry jeho moc ucítil dřív, než ho sevřel v ruce. Vzpomněl si na Parvati Patilovou a bylo mu jasné, že toto je kámen pro ni, jako dělaný. Třeba se jí konečně podaří i nějaké skutečné proroctví, usmál se v duchu při vzpomínce na její pokusy o předpovídání budoucnosti ve škole. Velký krystal modrofialového Ametystu vyzařoval magii spíš smíšenou. Harry z něj cítil ochranu, klid, mír... Hůl s tímto kamenem nejspíš dokáže zklidnit davy... Nenapadl ho momentálně nikdo, ke komu by se hodila.

Pak se dostal ke krabičkám s již umělecky opracovanými kameny. Jako první otevřel nádherný křišťál. Z původně pětibokého krystalu opravdu úctyhodných rozměrů, byla vybroušena hvězdice pentagramu, která byla větší, než Harryho roztažená dlaň. V jejím středu bylo usazeno několik krystalků pyritu, které tvořily téměř pravidelný kříž. Fantom v křišťálu. Harry cítil z toho uměleckého díla obrovskou sílu ničit zlo.

„Tohle je ten pravý kámen pro Billa Weasleyho...“ špitnul užasle a zahleděl se na Harringtona. „Pošlu mu Patrona, určitě bude mít o tento skvost zájem...“

Když klenotník souhlasně přikývl, tak poslal zprávu Billovi. Pak otevřel další krabičku. Nádherné nefritové těžítko opracované do tvaru ruky, lehce uzavřené v pěst. Něžná ženská ručka, precizně vytvarované nehty a na prsteníčku zlatý prsten s velkým, temně rudým granátem. Granát kolem sebe vyzařoval magický štít. Ten kámen byl očarován tak, aby odvracel kletby. Nefrit vyzařoval vitalitu a tak silnou přírodní magii, že se Harrymu zježily všechny chlupy na těle...

„Tento kousek chci pro svou ženu, ať už si za něj řeknete cokoliv, pane...“ řekl rozechvělým hlasem Harry a podíval se na staříka před sebou s otázkou v očích.

Klenotník se nejprve zamyslel.

„Jestli jsem pochopil, tak dokážete určit jaký druh přirozené magie, který kámen vyzařuje, pane Pottere. Tento dar já bohužel nemám. Poznám kouzla, která byla do šperků vložena. Dokážu vycítit sílu magie v předmětu, ale určit ji nedovedu. Jestli jsem dobře rozuměl, když jsme spolu minule hovořili, tak zájemců o podobné kameny bude přibývat. Zdá se, že móda vlastnit Druidskou hůl vlastní výroby se rozmůže geometrickou řadou, když se objeví u vás a vašich přátel...“

Harry souhlasně přikývl a napjatě čekal, co z Harringtona nakonec vypadne za částku.

„Dobře... Pokud mi slíbíte, že se u mě v obchodě občas zastavíte, abyste ohodnotil kameny, které mi moji dodavatelé budou posílat, a určíte magii, kterou v sobě nesou, pak vám tento nefritový skvost přenechám za nákupní cenu. I tak nebude levný. Pochází z dílny nejslavnějšího Japonského klenotníka a dal jsem za něj dvanáct set Galeonů...“

Harry vydechl a uvědomil si, že ho vánoční dárek pro Ginny vyjde dráž, než jejich svatební šperky. Když ale pohlédl na nefritovou ruku, kterou stále ještě držel v rukách a představil si tento mocný artefakt spojený s holí naplněnou magickou silou, tak rázně přikývl a rozhodně pronesl:

„Platí. Jsme dohodnuti, pane Harringtone...“

V tom okamžiku, se zaklepáním na dveře, vstoupila do zadní místnosti prodavačka přivádějící Billa.

„Dobrý den přeji. Prý tu máte něco pro mě, pane Harringtone. Doufám, že mě sem neženeš zbytečně, Harry. Musel jsem odložit návštěvu Fleuřiných rodičů... Dovedeš si představit, jak se na mě tvářila?“

Harry s úsměvem odložil Nefrit zpět do krabičky a otevřel před Billem šperkovnici s křišťálovou hvězdou.

„Tohle je mocný artefakt jen sám o sobě, Bille. Má v sobě tolik síly, že je schopný zrušit zlé kletby, ke kterým se přiblíží. Když ho spojíš s druidskou holí, tak budeš moct likvidovat kletby jen svou vlastní přítomností a ta roztomilá odekličácká zaklínadla budeš moct zapomenout...“

Bill vzal hvězdicu do obou rukou s posvátnou úctou. Také pocítil sílu, která z ní vyzařovala, a v očích mu zahořely šibalské ohníčky.

„Dovedeš si představit, jak bude vypadat hůl, na jejímž vrcholu bude pomocí mantichořího jedového trnu připevněna taková krása? Bude to ta nejkrásnější hůl v okolí... Ani ta tvá už nebude vypadat zajímavě...“ rozesmál se uvolněně a zeptal se klenotníka: „Kolik Galeonů mě ta nádhera bude stát?“

„Tento křišťál je dílem tibetských mnichů a ti svá díla prodávají poměrně levně, pane Weasley. Částka osm set padesát Galeonů není zdaleka přemrštěná...“ odpověděl pan Harrington.

Bill si potichu hvízdal.

„No, to mě asi Fleur nepochválí... Něco vhodného na počasníkovou hůl pro ni byste tu asi neměl, co? Abych to mohl na chvíli schovat a nadělit nám ty dárky až pod stromeček. To bude naměkko a spíš mi to projde...“

Harry sáhl po Malachitu a řekl:

„Tento kámen by se hodil spíš k Nevillovi. Je v něm síla, která donutí vyrašit každé semínko a rozhodně bude skvělý i na úpravy počasí... Ještě se podívám do poslední krabičky, jestli by tam nebylo něco vhodnějšího...“

Vytáhl nádhernou Jantarovou sluneční spirálu. Jasně žlutá a tak nabitá magií, že se v jeho rukách jakoby rozzářila. Uprostřed byla kapička mnohem tmavší barvy, vypadala jako kapka krve zalitá v pryskyřici.

„Ano,“ potvrdil klenotník. „Odhalovacím kouzlem jsem tu kapku určil jako krev neznámého druhu draka, který žil někdy v třetihorách. Vyzařuje z ní zvláštní síla... Co z toho kousku cítíte, pane Pottere?“

„Z toho Jantaru cítím sílu slunce. Dokáže rozehnat mraky a přitáhnout sluneční paprsky. Ale z té krve cítím boj. Silnou obranu a ještě silnější útok. Tuhle hůl nesmí vlastnit nikdo nevyrovnaný, nebo agresivní. Fleur by tu sílu snad mohla zvládnout, ale jestli podlehe své vílí podstatě a rozčílí se, tak bych nechtěl být někde poblíž, Bille.“

Bill se zamyslel.

„Když to zkombinujeme jen s mírumilovnými jádry, tak agresivní té dračí krve potlačíme. A Fleur se už dokáže skvěle ovládat, myslím, že tu moc zvládne. Slunce je pro ni ideální, nesnáší naše zamračené podnebí. Pořád teskní po své Jižní Francii. Tím chci říct, že si musím pospíšet, abychom tam dorazili alespoň hodinu před obědem... Dobře, pane Harringtone - beru oba. Kolik vám dám celkem?“

Pak ve spěchu vypsál směnku na dvanáct set padesát Galeonů, prokázal se svým Patronem a spěchal za svou ženou šťastný, že má Vánoce z krku.

Harry nadiktoval klenotníkovi schopnosti ostatních kamenů a dokonce mu doporučil, komu by měly být určeny. Fluorit, jako věštecký kámen pro Parvati, Malachit pro Nevilla Longbottoma, Karneol pro Rona Weasleyho a Jadeit pro Lee Jordana. Ještě se spolu domluvili, že se zastaví koncem příštího týdne, aby ohodnotil další kameny, které mají dorazit, vypsals svou směnku na dvanáct set Galeonů a s krabičkou zabalenou do zlatého papíru vyrazil domů.

Ginny přímo hořela zvědavostí. S pohledem na krásně zabalený dárek začala vyzvídat nejprve nenápadně a opatrně, ale když se Harry nechytal, tak se rozhodla přejít do útoku. Teprve, až když ke svým otázkám záludně přidala těsný kontakt a promyšlené doteky na místech, která už velmi dobře znala a Harrymu se z jejího vyzvídání nahrnula krev nejen do tváří, tak její snahy rázně utnul. Podal dárek Kráturovi a poručil mu:

„Schovej tento dárek tak dobře, aby ho Ginny nenašla, Kráturo. A postarej se o to, aby ho znova viděla až dvacátého pátého prosince ráno pod stromečkem.“

Krátura lusknul prsty a balíček ve zlatém papíře zmizel do nějakého naprosto neznámého skřítkého vesmíru, nebo meziprostoru, kam nedosáhne moc žádného kouzelníka. Ginny na něj nejprve zklamaně koukala, pak se zamračila a uraženě odešla z kuchyně pryč. Harry ale v jejích očích zahlédl i trochu očekávání, ohlédl se po Kráturovi, konstatoval, že skřítek s přípravou oběda určitě jejich pomoc nepotřebuje a vydal se rychle za svou ženou. Hra na udobřování proložená dalším vyzvídáním jim oběma patřičně zvedla náladu a tak když po obědě odcházeli na návštěvu k Hagridovi, měli oba zruřovělé tváře dřív, než se jich vůbec dotklo mrazivé počasí venku.

Harry věděl, že profesorka McGonagallová uznává použití přenášecího prášku pouze v případech nutnosti a nouze a tak se přemístili k bráně vedoucí do Prasinek, kde si dali s Hagridem sraz. Poloobr je nejprve vytáhl na výpravu do vesnice, protože si potřeboval doplnit zásoby. A tak využili nedělní otevírací doby téměř ve všech obchodech, rozdělili si spravedlivě obsah Harryho váčku na polovinu a vyrazili shánět dárky každý na svou pěst. Ginny se vypravila k Džinovi v láhvi a Harry zamířil ke Georgeovi sehnat dárek pro svého kmotřence a pár drobností pro své přátele. George mu nadšeně předvedl svou novinku - létací koště pro nejmenší.

„Tohle koště létá maximálně v půlmetrové výšce, jen hodně omezenou rychlostí. Je kouzly zabezpečeno proti karambolům a vložil jsem do něj několik stabilizačních kouzel, takže automaticky vyrovnává jakoukoli ztrátu rovnováhy toho, kdo na něm sedí. Prostě ideální koště právě pro taková mrňata, jako je Teddy...“

Harry neodolal a musel ho koupit, ačkoli věděl, že mu za tento dárek Andromeda asi moc nepoděkuje. Pak dal na oplátku Georgeovi typ na klenotníka a kámen, který by se hodil Ronovi na jeho druidskou hůl.

„Vím, že asi nebude v možnostech Hermiony koupit mu dárek za sto padesát Galeonů, ale když se dohodneš s ostatními členy vaší rodiny, tak byste se mu možná na ten Karneol mohli složit. Zatím o své holi jen mluví a moc se o její výrobu nezajímá, ale když už bude mít první část té skládky, tak se do toho snad pustí s trochu větším nadšením. Připadá mi, že je Hermiona jeho nezájmem v této činnosti trochu zklamaná...“

Řekl mu i ostatních kamenech, které jsou k dispozici, a uklidnil ho dalšími očekávanými dodávkami vhodných polodrahokamů, takže se určitě na každého dostane.

Sraz si dali U Prasečí hlavy. Když tam Harry dorazil, tak už Hagrid s Ginny popíjeli horký máslový ležák při přátelském rozhovoru s Abem a Lenkou. Ta se pochlubila zásnubním prstenem a celá šťastná vyprávěla, jak se s ní táta konečně usmířil a díky přimluvě Lee Jordana, konečně vzal Deana na milost.

„Svatbu ale plánujeme až na léto. Nikam nespícháme, Abe už Deana přijal do rodiny a nehlídá mě zdaleka tak ostražitě jako dřív, od té doby, co mám prsten na ruce...“ sdělovala jim šeptem Lenka, když si Abe odskočil obsloužit další hosty.

Když se konečně dostali k Hagridově boudě, tak už se slunce pomalu sklánělo k západu. Rychle si jen odložili nákupy a slíbili, že se na čaj a kus řeči zastaví před odchodem do práce. Pospíchali ke své vrbě, aby ji stihli prozkoumat dřív, než slunce zapadne.

Protáhli se mezi větvemi, které padali až k zemi v hustém neproniknutelném závěsu a tvořily tak diskrétní altán pro zamilované. Harry položil obě ruce na kmen a pohledem zamířil do koruny. Už k němu sbíhalo několik zvědavých kůrolezů připravených zasáhnout, pokud by se chtěl k jejich stromu zachovat nějak špatně. Harry se odtáhl, rozsvítil svou hůlku, aby zřetelněji viděl každou reakci kůrolezů a pohledem pobídl Ginny k akci.

Přistoupila ke kmeni, přitiskla se k němu a objala ho oběma rukama. Kůrolezové strnuli. Několik sekund se ani nehnu, jako by zkameněli, ale pak se otočili a pomalým netečným pohybem cupitali na svých, větvičkám podobných nožkách, zpět do koruny.

„Je to můj strom...“ vydechla s úlevným úsměvem Ginny a vrhla se Harrymu do náruče.

Na chvíli zapomněli, proč jsou tady a vrátili se do doby, kdy se v těchto místech skrývali před zvědavými zraky svých spolužáků a profesorského sboru. Když se od sebe konečně odtrhli, tak už byla skoro tma.

„Teď už nemá cenu hledat tu správnou větev, Ginny. Vrátime se sem někdy dopoledne, abys měla dost času vybrat tu pravou. Hagrid bude vděčný za další návštěvu...“ usmál se její manžel a znova ji něžně políbil. Ginny přikývla, přitulila se a tak ještě chvíli jen tak stáli a nechali se prostoupit vzrušujícími vzpomínkami.

Když se prodírali větvořím ven, tak už si museli na cestu svítit hůlkami. Tma padala v tomto ročním období rychle a velmi brzy. Pomalu se ruku v ruce vraceli podél jezera k Hagridovi.

Z jejich snivé nálady je najednou vytrhlo táhlé, hrůzu nahánějící zavytí. Harry vzhledl a spatřil na bezmračné obloze velký stříbřitý kotouč úplňku. Dnes vyšel měsíc opravdu hodně brzy... Přidali oba do kroku, a když od Hagridovy boudy zaslechli Tesákův štěkot, vrčení a zřetelné zvuky boje, tak se rozběhli.

Hagrid a Tesák se před hájovnou úporně bránili pěti zuřivým vlkodlakům. Poloobr svými mohutnými pažemi odhazoval rozlícené šelmy až skoro k hranici Zapovězeného lesa. Tesák krvácel z mnoha ran, a přesto srdnatě bránil svého pána a neustále trhal dvě bestie visící Hagridovi na zádech. Spratkový kožich byl rozerván na cáry...

„*Excutio!*“ zařval Harry a kouzlem prudce odmrštil vlkodlaka, který se vrátil a chystal se na Hagrida znova zaútočit.

„*Petrificus totalus!*“ dvakrát za sebou zvolala Ginny a na okamžik strnulé bestie spadly z jeho zad. A znova odhodit a další „*Excutio!*“ následované rychle za sebou nahlas pronášenými inkantacemi:

„*Impedimenta!*“ „*Petrificus totalus!*“ „*Pouta na tebe!*“ „*Sectumsempra!*“ „*Excutio!*“ „*Excutio!*“ „*Excutio!*“

Vlkodlaci létali vzduchem až do lesa, jakou měla jejich odhazovací kouzla sílu. Naráželi v letu do kmenů krajních stromů, ale otřesení nezůstávali dlouho. Jen se oklepali a s krví podlitýma očima znovu útočili. Ginny se proměnila a jako kuguár se mohutným skokem vrhnula za Harryho. Ten se bleskově otočil a viděl, jak zastavila prudkým útokem vlkodlaka ve vzduchu. Stačil jen mžik a už mohl viset na jeho krku. Nebyl však čas na takové rozptylování. Znova a znova odrážel další útoky, Ginny už zase ve své podobě vykřikovala stejná kouzla za Harryho zády. Kryli jeden druhého zády k sobě a oba chránili Hagrida a naprosto vyčerpaného Tesáka. Přidali prudké proudy vody, které zastavovaly útoky vlkodlaků, jako vodní děla mudlovské demonstranty, přidali mohutné proudy plamenů *Inferna*, aby udrželi šelmy v uctivé vzdálenosti. Jejich hlasitý boj vyburcoval i unaveného Hagrida, který si uvědomil, že je také kouzelník a vytáhl svou novou hůlku. Většinu použitelných kouzel znal a tak se jim konečně ve třech podařilo udržet smečku vlkodlaků v uctivé vzdálenosti.

Konečně si mohli na chvíli odpočinout. Bylo však jasné, že to nebude na dlouho. Pět vlkodlaků obezřetně kroužilo kolem nich a jejich zájem o tuto kořit rozhodně ještě nepominul. Ginny si mávnutím hůlky přivolala masku Pána zvířat a okamžitě si ji nasadila.

„Dokážeš je ovlivnit?“ zeptal se napjatě Harry.

„Nereagují, Harry...“ špitla vyčerpaně. „Můžu číst jejich myšlenky, ale ovlivnit je nedokážu. Jejich mysl je upjatá jen na krev. Trhat, kousat, ničit, zabíjet... Jsou rozběsnění do ruda kvůli tomu, že si na Hagridovi vylámali zuby. Vůbec můj vliv nevnímají...“ Na chvíli se odmlčela a pak rychle dodala: „Pozor, chystají se znova zaútočit!“

Harry pozorně sledoval kroužící bestie a přitom koutkem oka zahlédl, jak se sem od hradu rychle blíží skupina lidí.

„Krucí! Běží nám na pomoc! To by mohlo špatně dopadnout...“ pomyslel si a rychle si mávnutím hůlky a neverbálním „přiliv“ přivolal svou Merlinovu hůl. Ted' už díky profesorovi Rogersovi věděl naprosto přesně, co má udělat. Vlkodlaci zrychlili tempo kroužení a Harrymu bylo jasné, že každým okamžikem znova vyrazí do útoku. Plně se soustředil na jednoho z nich, namířil na něj krystal své hole a otáčel se dokola tak, aby ho neztratil ze zaměření.

„*Circum do lycantrop magicus cavea!*“ zvolal nahlas a v okamžiku, kdy se kolem vlkodlaka vytvořila zlatá, zářící klec, zakroužil svou holí nad hlavou a krystalem opsal kruh, který zahrnul do kouzla všechny šelmy okolo.

„Funguje to...“ vydechla s úlevou Ginny a tak se nezdržoval rozhlížením a rychle pokračoval u toho prvního, který se prudkými útoky pokoušel z klece osvobodit:

„*Teneo necto ostentum!*“ Klec ztratila lesk, zčernala a vlkodlak každým nárazem do jejích mříží dostal magický šok, který ho na chvíli uzemnil. A Harry zase pokračoval, opsal nad hlavou kruh, kterým do kouzla zahrnul i ostatní klece. Pak byl teprve čas na to se pořádně rozhlédnout. Všech pět vlkodlaků zuřivě naráželo do mříží svých temných klecí a vysilovalo se magickými šoky, kterých se jim dostávalo.

Když doběhla profesorka McGonagallová se svou posilou složenou z ostatních profesorů a starších studentů, tak už se vlkodlaci postupně uklidňovali a s temnými, zuřivě bezmocnými záblesky v očích napjatě vyčkávali, co se bude dít.

„Harry... To bylo opravdu fascinující...“ vyhrknul užasle Sturgis. I ostatní profesori na něj zírali jako na svatý obrázek a studenti jen s vytřeštěnými pohledy lapali po dechu. Harry pokrčil rameny:

„To kouzlo jsi mě přece naučil ty... A s tou holí je to podstatně jednodušší teď, když jsem se s ní naučil trochu líp zacházet...“ odpověděl Sturgisovi a ohlédl se po Ginny, která se věnovala zraněnému Tesákovi. S maskou pořád na obličeji vypadala opravdu tajemně, ale bylo to potřeba. Tesák se pod jejíma rukama uklidnil a trpělivě snášel její pokusy zacelit rány a zastavit krvácení.

„Potřebuji tu Hermioninu mast na pokousání vlkodlakem, Harry. Ty rány se nechtějí uzavřít. A ještě dokrvovací lektvar a lektvar na potlačení bolesti...“

Poslední dva jmenované jí hned podala madam Pomfreyová, která přiběhla s Minervou. Mast přivolal Harry z jejich zásob.

Pak se podíval po vlkodlacích, po Hagridovy, z kterého vysely pouhé cáry jeho nezničitelného kožichu, dodal:

„My tu asi budeme hlavně potřebovat celou Hermionu a její truhlu s lektvary...“ a poslal se vzkazem svého Patrona.

„Bystrozorové by měli taky každou chvíli dorazit. Čeká na ně pan Filch. Poslala jsem vzkaz po Everaldovi hned, jak jsem si všimla, co se tady děje,“ sdělila jim ředitelka.

Ginny mezitím ošetřila Tesákovi všechny rány, kůže se po aplikování masti začala pěkně zacelovat a tak Hagrid zvedl obrovského psa do náruče a jako ten nejkřehčí poklad ho odnášel do své boudy.

„Jak sem kdy mohl říct, že nejseš statečnej, pejsánku... Jsi ten nejodvážnější a nejstatečnější pes na celém světě...“ špital mu mazlivě po cestě.

Ginny se pomocí čistících kouzel začala zbavovat zbytků masti a Tesákovy krve na rukách a na oblečení. Pak si sundala masku a rozhlédla se po ostatních. Jimmy Peakes a Ritchie Coote, kteří přiběhli ještě s dalšími několika studenty, zalapali po dechu a viditelně si oddechli, když uviděli její tvář tak, jak ji byli zvyklí vídat. Museli se domnívat, že je Harryho žena po celém obličeji potetovaná nějakými šílenými znaky, protože nikdo z nich ji ještě v té masce neviděl. Nikdo se ale na nic neodvážil zeptat. Harry ji pozoroval také s viditelnou úlevou. Když neměl nasazenou svoji masku, tak jeho žena vypadala i v jeho očích opravdu hrozně.

To už se sem z hradu řítila Hermiona s nějakým starším léčitelem a hned v závěsu za nimi Zorina, Hardy a Ron doprovázeni Filchem. Hermiona zhodnotila situaci a zeptala se:

„Tak nejdřív, kdo je zraněný?“

Ginny odpověděla:

„Tesáka jsem už ošetřila - vyplácala jsem na něj skoro celou naši zásobu té tvojí masti. Vypadá, že bude v pořádku. Hagrid přišel o svůj kožich, ale přes jeho obří kůži se zřejmě jejich zuby nedostaly. A já mám jeden šrám tady na boku...“

„Ginny! Ty jsi zraněná?!“ přiskočil k ní okamžitě Harry. „Proč jsi něco neřekla? Kdy se to stalo?“

„Klid, Harry. Nic to není... a navíc jsem ten šrám utrpěla ve zvířecí podobě, tak by to nemělo být nebezpečné, ne?“ uklidňovala ho hned Ginny a zvedla tázavý pohled k Hermioně.

„Tak to se pleteš,“ odpověděla jí Hermiona a hned vyndala ze své truhličky lahvičku s protivlkodlačím lektvarem. „Nebezpečné by to nebylo v případě, že bys zůstala ve zvířecí podobě až do úplného vyléčení té rány. Pokud ses přeměnila zpět dřív, než se to vyléčilo, tak už v sobě máš vlkodlačí virus. Vypij to...“ a podala jí lektvar. Ginny se zašklebila a ústa se jí zkroutila odporem, jen si k tomu čichla.

„Fůj... Opravdu je to nutné, Hermiono?“

Ta jen dala ruce v bok a přísně se na ni podívala. Harry se usmál a podpořil ji:

„Neodmlouvej a koukej to rychle do sebe hodit. Chut' si spravíš za chvíli u večeře...“

Hermiona se zasmála, počkala, až lektvar zmizí v Ginniných, odporem zkroucených ústech, pak se natáhla pro mast a řekla:

„Ošetřím ti to u Hagrida v boudě. Alespoň ho taky zkontroluji a kouknu i na Tesáka.“ Podívala se na svého staršího, zatím docela pasivního kolegu a požádala ho: „Pane White, mohl byste zatím ukázat přítomným bystrozorům jak se správně aplikuje lektvar nespolepracujícím vlkodlakům?“

Pan White přikývl, vytáhl z bedýnky s lektvary podivnou dutou šipku s jehlou na konci. Vypadalo skoro jako mudlovská injekce a tak byl Harry opravdu zvědavý, jak to bude fungovat. Zorina a Hardy stáli u jedné z klecí a nechali si od ředitelky vyprávět, co se dělo; Ron se nenápadně vytratil za Ginny a Hermionou do hájovny. Pan White se vydal přímo k nim a tak ho Harry následoval.

„Á... pan Potter...“ přivítala ho Zorina jedovatě. „Vy abyste se do něčeho nepřiplet, co? Dejte pryč ten klacek, člověče, vypadáte trapně...“ pokračovala nepříjemná bystrozorka.

Harryho oči se setkaly s těmi Sturgisovými, přeskočily na ředitelku, a když viděl, jak se těm dvěma cukají koutky úst, tak se neudržel a nahlas se rozesmál. Ostatní se k němu s chutí přidali, (včetně Hardyho) a ten krásný, uvolněný, klokotavý smích odplavoval napětí, adrenalin a hrůzu z toho předchozího boje, jako prudký liják prach z cesty.

„Zorino, už prosím tě sklapni, ať se nestrápníš ještě víc...“ řekl své kolegyni se smíchem Hardy. „Ženská, tys snad vůbec neposlouchala, co tu paní ředitelka vyprávěla. Tak už dej pokoj, nebo požádám o výměnu partnera.“

Pak se otočil na Harryho:

„Štěstí, že jste byli po ruce, Harry. Neboj, hlášení budu psát já...“ a usmál se na něj.

Pak se slova ujal nenápadný pan White.

„Během včerejška jste na ústředí dostali vydatnou zásobu protivlkodlačích šipek. Pojdte se podívat na jejich aplikaci, vypadá to, že je budete používat dost často při tom, jak se nám situace s vlkodlaky v poslední době vyvíjí...“

Postavil se před klec s vlkodlakem, mávl hůlkou a šipka se vznesla do vzduchu. Upřeně zíral vrčící šelmě do očí a poutal její pozornost na sebe, zatímco šipka směřovala vrchem přímo k jejímu zadku. Pak jen rychlé mávnutí hůlkou, jehla se prudce zabodla do vlkodlačího kožichu, tak nějak podivně to pšouklo a prázdná šipka odpadla na zem. Vlkodlak se prudce otočil směrem k té podivné bolesti, nebo ho upoutal ten podezřelý zvuk, ale jeho reakce přišla už pozdě. Stihl se sotva otočit zase zpět a už se začal měnit. Během chvilky už místo obrovského vlka ležel v kleci, zkroucený do klubíčka, asi padesátiletý, zarostlý, špinavý, vyhublý, nahý muž.

„Páni, to je šikovná věcička...“ pochválil ho Harry, ale pan White se rozhodně nehodlal chlubit cizím peřím.

„To je její vynález... To děvče nás nehodlá přestat neustále překvapovat...“ a ukázal na Hermionu, která právě přicházela ve společnosti Rona, Ginny a Hagrida.

Harry objal usmívající se Hermionu kolem ramen, dal jí pusku na tvář a s úsměvem mu odpověděl:

„Tak to mi povídejte... Znáš ji už víc než osm let a taky mě nikdy nepřestala překvapovat. Jsi naše šikulka, vid’?“ a zářivě se na ni usmál. Ron ho odstrčil a zašklebil se na něj:

„Je to moje šikulka, běž si pusinkovat tu svoji...“

„Hele, mladej! Jak se to chováš? Jsi ve službě!“ rozkřikla se na něj Zorina. Hardy si ji nevyšiml a zeptal se Rona v klidu:

„Nějaké informace jsi získal?“

Ron přikývl, vytáhl z kapsy pergamen a podal mu ho:

„Popis události od Hagrida a Ginny. Je tam všechno, co budeme potřebovat do hlášení...“

Hardy pochvalně přikývl a otočil se na ně:

„Takže každý jednu šipku a přeměníme ten zbytek...“ Zorinu naprosto ignoroval a ta zůstala stát nevěřícně na místě, jen s otevřenou pusou lapala po dechu.

Když byli všichni vlkodlaci eliminováni a místo nich bylo v klecích pět nahých lidských trosek, tak se zase hodlala ujmout iniciativy.

„Přeneseme je do cel předběžného zadržení rovnou v klecích. Zítra se určitě najde někdo, kdo je z toho bude umět vytáhnout, až je budou chtít předvést před soud...“

To se ale vzbouřila Hermiona.

„Nemůžu vám zabránit, abyste se k nim chovali jako ke zločincům, po tom ministerském výnosu, ale budete se k nim chovat jako k lidem, protože to už jsou. Tohle už nejsou žádné krvelačné bestie a už nikdy nebudou...“

„O čem to mluvíš?“ zeptal se překvapeně Harry a tak mu to s Hardyho pomocí vysvětlila.

„Ministerstvo se rozhodlo tvrdě zasáhnout proti zvyšujícímu se počtu útoků a vyhlásilo, že všichni vlkodlaci, kteří nepodstoupili dobrovolně bezplatnou léčbu, kterou jim kouzelnické společenstvo U Svatého Munga nabízí, a zaútočí na kohokoliv, budou přísně potrestáni. Včera o výši trestů rozhodl při mimořádném společném zasedání Starostolec a Soudní dvůr. Jednotlivci dostanou podle stupně agresivity pět až osm let v Azkabanu, pokud nikoho nezabili. Pokud zabijí, budou souzeni za vraždu, pudy, nepudy. Období tolerance a polehčujících okolností vzhledem k jejich chorobě, už skončilo. Pro útočníky spolčené do smeček jsou tresty podstatně vyšší... Pokouší se tak přinutit většinu vlkodlaků, aby léčbu podstoupili dobrovolně, aby trochu snížili jejich stavy, které za Voldemortovo období značně narostly...“

„Takže tyhle chudáky teď čekají krušné časy...“ povzdechla si Hermiona a mávnutím hůlky přivolala pět provizorních hábitů, teplých, huňatých, jako by byly ušité z příkrývek. Pan White přidal pět párů filcových papučí.

Hermiona pak požádala Harryho a Sturgise, aby je postupně vyprostili z klecí, oblékli je, obuli a s povzdechem je předávali do rukou bystrozorů. Zorina popadla dva, Hardy taky a Ron vedl pátého. Byli naprosto bezbranní, vyčerpaní po nechtěné proměně a ani je nenapadlo dělat nějaké problémy. Odvedli je za bránu do Prasinek, odkud se s nimi mohli přemístit.

„Vypadá to, že Hardy a Ron se konečně spolčili a přišli na způsob, jak té příšerné ženské konečně zacpat hubu...“ konstatovala potěšeně Hermiona, když si před odchodem balila svoje náčiní.

Harry a Ginny se už taky se všemi rozloučili, protože je čekala náročná noční služba, před kterou se ještě chtěli vykoupat a navečeřet. Tak už si jen vyzvedli u Hagrida svoje vánoční nákupy, domluvili si další návštěvu za účelem výběru té správné vrbové hole, která by měla vytvořit základ pro Ginninu vlastní Druidskou hůl a aby neztráceli čas, tak se přemístili pomocí šamanského přemístovacího prášku rovnou domů.